

ÎN VÂRTEJUL FURTUNII
TAMI HOAG

PROLOG

Vreau să mă însor cu ea.

S.T.Dalton își deschise ochii și privi de jur-Împrejurul dormitorului din apartamentul său.În ciuda căldurii și a personalității lui,ar fi putut să fie foarte bine o cameră de hotel.Se trezise singur în imensul său pat,așa cum fusese în fiecare dimineață din ultimul an și jumătate,de când se mutase din Minnesota în Kansas City.Dar ziua de astăzi părea diferită,lumea unui spațiu străin în care nu se simțea tocmai confortabil.Ieri,fusese o celebritate,adoratul fundaș de rezervă care intra în teren și salva etapa pentru *Chiefs*; „Furtuna” Dalton,bărbatul era descris odată ca având picioarele asemănătoare cu fulgerul și un braț ca un tunet.

Astăzi,era doar modestul S.T.Dalton,un fost cowboy din Muleshoe,Montana. Astăzi,părăsise terenul.Procesul de coborâre din pat era unul lung și dureros, necesitând mișcarea articulațiilor ce încasaseră prea mulți ani de lovituri. Genunchii îl dureau,iar spatele îi era definitiv înțepenit când se ridica.Avea un umăr beteag și o gleznă care puteau prezice ploaia cu o exactitate de sută la sută. Totuși,după ce mădularele i se încălzeau,funcționau destul de bine.Era recunoscător pentru asta.

Sub ochiul atent al câinelui său ciobănesc german,îmbracă o pereche de blugi necălcați,le trase fermoarul,își târșai picioarele de-a lungul camerei și se postă rezemat de șifonier,fixându-și de sus până jos imaginea din oglindă.Avea treizeci și șase de ani.Femeile și agenții publicitari îl plăceau,dar el personal considera că,dacă nu zâmbea,arăta ca cincizeci de kilometri de autostradă stricată.Își trecu o mână prin părul negru și respiră profund.

Ieri,trântise ușa,renunțând la cariera care-i consumase viața încă din liceu.Era o senzație ciudată.Se simțea bătrân,dar totodată renăscut.Restul vieții i se întindea în față ca un drum lung,prăfuit.

Știa exact ce dorea să facă de acum înainte.Stătea acolo întocmai ca ultima piesă de puzzle potrivită la locul ei și,în sfârșit,vedea cu absolută claritate întregul tablou.Avusese nevoie de ani ca să răzbată până aici și se confruntase cu destule neplăceri de-a lungul drumului,dar,într-un târziu,ajunsese la intersecție și știa exact pe ce drum să apuce.Senzația de pace și de hotărâre ce apăruse odată cu această realizare era uimitoare.Ultima dintre vechile fantome dispăruse.Ultima dintre vechile temeri se risipise.Dorea să se căsătorească cu Julia McCarver.

Privirea i se opri pe fotografiile mototolite prinse în rama oglinzii,singurele lucruri personale din apartament.Parcurse etapele succesive ale vieții Juliei:o adolescentă stângace,emanând promisiunea frumuseții și nesiguranța tinereții; o tânără femeie absolvind colegiul,cu ochii negri,plini de încredere în viitor; o femeie în blugi decolorați,tricou și jachetă de piele,cu părul castaniu,lung,în dezordine,cu o expresie gânditoare,o frumusețe împlinită neimpresionată încă de propria-i apariție.O cunoștea de ani.O iubise dintotdeauna.O rănise mai mult decât o dată.Îi acceptase dragostea și o păstrase în secret,o cultivase cu grijă,se cufundase în ea,dar ori de câte ori se punea problema angajamentului,se îndrepta în direcția opusă,atât de înspăimântat că se lovide așa cum se întâmpla de fiecare dată.Câți ani irosise făcându-și griji că era fiul tatălui său,că se afundase tot atât de adânc,devenind un om de nimic și pe care nu te puteai bizui așa cum fusese bătrânul Bud?Cât timp irosise fugind de singura persoană din lume care era sufletul lui pereche?Nu avea importanță.Toți acești ani rămăseseră în urma lui.

Era timpul să-și pună la punct restul vieții.Acum,tot ceea ce trebuia să facă era să o convingă pe doamna din fotografii că deține un loc permanent în această viață, așa cum avusese întotdeauna un loc permanent în inima lui.

-Ei bine,Bingo,rosti el târăgănat, strâmbându-se către enormul dog ce zăcea în mijlocul patului.Mai bine i-am da zor.Să ne punem pe treabă și să facem ceva pentru noi.

CAPITOLUL 1

-Am hotărât să mă mărit.

Julia McCarver își privi colega de camera pe deasupra ramelor negre ale ochelarilor de vedere.Liz Costa stătea într-un scaun tapițat cu stofă de un albastru-fumuriu,sprijinindu-și picioarele delicate pe măsuța de cafea din pin spălăcit,în timp ce-și vopsea unghiile cu o nuanță țipătoare de roșu.Arăta atât de nepăsătoare,de parcă tocmai anunțase că s-a hotărât să mănânce pâine prăjită la micul dejun.Absentă,Julia își umezi cu salivă un deget și întoarse pagina revistei medicale fără s-o privească.După un lung moment de tăcere stânjenitoare,spuse:

-Dar nu ești logodită cu nimeni.

-O simplă formalitate.

-Una dintre formalitățile majore,aș spune.Liz își scutură capul,înlăturându-și de pe fața ei rotundă modernul ciuf negru,ondulat cu ingeniozitate.

-Sunt o mulțime de bărbați pe afară.Trebuie doar să mă străduiesc,zise ea, presărându-și cuvintele cu o insinuare a accentului ei portorică,ca un praf de ardei iute.Momentul este tocmai bun.Dacă emit semnalele potrivite,bărbatul ce-mi este ursit se va îndrepta spre mine.Am citit asta în *Vogue*.

-Mda,de aici ți se trage toată înțelepciunea vieții,tărăgăna Julia cuvintele, așezându-și mai comod picioarele-i lungi pe canapea.Asta-i cauza care a produs schimbarea bruscă de opinie?Un articol dintr-o revistă mondenă? Ce s-a întâmplat cu Liz Costa,independentă femeie de afaceri?

Liz își undui o mână manichiurată fin și elegant.

-Asta era în anii '80,Deceniul Ego-ului.Dă-i zor cu planul,Julia.Acum suntem în anii '90,epoca Noului Tradiționalism.Plină de romantism.

-Bine,asta s-a aranjat.N-am vrea ca tu să fii demodată.În clipa când se auzi clinchetul soneriei,Liz se rezema și-și agita degetele de la picioare.

-Oja mea este umedă,spuse ea în vreme ce Julia se ridicase deja de pe canapea și se îndrepta spre hol.Nu m-aș duce la ușă decât dacă este Kevin Costner.

-Probabil că tocmai bărbatul ce ți-a fost predestinat se îndreaptă către tine.

-Ar putea fi. Am emis semnale încă de joi. Julia parcurse târșăit cei trei pași până la intrarea din hol și deschise brusc ușa. Inima i se opri în piept. Stătea în prag, mirată, ținându-se de tocul ușii pentru a se susține, în timp ce se holba la bărbatul care-i capturase prima dată inima ca adolescentă, bărbatul care i-o sfărâmasese în trei ocazii diferite, bărbatul pe care jurase să nu-l mai lase vreodată să se apropie în vreun fel de inima ei. S.T. Dalton.

Își spusese că niciodată n-ar mai dori să-l revadă. Dar el -era acolo, în carne și oase, un metru optzeci și șapte înălțime, cowboy-ul musculos, cu umerii la fet de lași ca Parthenon-ul. În ciuda faptului că, probabil, câștigase mai mulți bani ca nimeni altcineva în anii în care jucase fotbal, era încă îmbrăcat ca un fermier-cizme uzate, blugi decolorați care se mulau pe fiecare centimetru din trupul său, un tricou de bumbac cu mânecile suflecate. Într-una din mâini ținea o pălărie Stetson neagră, prăfuită și arătând jalnic, în timp ce stătea în fața ei, cu figura brăzdată de linii neobișnuit de aspre datorate concentrării.

Îmbătrânise puțin de când îl văzuse ultima dată, cu toate astea își etala ridurile din jurul ochilor și a gurii, la fel de destins ca un manechin care îmbracă un costum *Armani*. La treizeci și șase de ani arăta de parcă tocmai primise un premiu pentru atracție. La urma urmelor, S.T. Dalton arătase întotdeauna în felul acesta-gata să producă necazuri, imposibil de sexy, frumos într-un fel care nu avea nimic de-a face cu aspectul trăsăturilor sale. De fapt, pomeții îi erau puțin prea proeminenți, bărbia puțin prea lungă, iar nasul îi fusese spart cel puțin o dată, dar nimic din toate astea nu conta, pentru că răspândea farmec. Era un generator natural de vino-ncoace. Umplea aerul din jurul lui și-i ardea în ochii albaștri, iar Julia trebuia să se comporte ca femeia care era imună la așa ceva.

Ea nu era imună, spre marea ei dezamăgire. Nu fusese imună nici la șaisprezece ani, nici la douăzeci și nici la treizeci și doi. Farmecul lui Storm Dalton era ca un virus în sângele ei. Chiar și acum simțea un fior de dorință. Își duse mâna la frunte pentru a-și controla temperatura și se lovi peste față cu revista din care tocmai citise, deranjându-și ochelarii.

-E bine și dacă nu este străinul holtei, spuse ea sec, încercând să-și mascheze șocul prin sarcasm. S.T. îi adresă un zâmbet ezitant, încurcat. Se simțea cuprins de un tremur interior. În timp ce condusesse din Kansas City înspre nord, repetase în minte acest moment de mii de ori. Și-o imaginase pe Julia stând în pragul ușii, privind implacabilă, se imaginase pe sine spunându-i o frază magică ce-ar fi șters toată durerea pe care i-o provocase în trecut. Dar acum, când sosise clipa, nu-și putea reaminti nici un cuvânt magic. Acum, că o vedea stând acolo, nu putea depăși teama că nimic din ce-ar spune sau ar face n-ar fi destul pentru a o aduce

înapoi la el.Simțea cum trecutul se înălța între ei ca un zid.

-Este nemaipomenit să te văd,Legs,vorbi el blând,cu o voce răgușită,care înnebunise de dorință nu numai o femeie echilibrată.Juliei îi evoca imagini de whisky,tutun și cearceafuri mototolite.Miezul problemei era că el o abordase cu brutalitatea înzecită a unui fundaș de o sută de kilograme și că sunase și acum ca întotdeauna,dar știind că efectul nu se micșorase nici cu o fărâmă.

Julia se încruntă la el.

-Aș spune același lucru dacă ar fi adevărat,dar sincer,mai bine deschideam ușa și găseam o cobră pe prag.Cel puțin știam că este un șarpe în loc de a fi o persoană care se comportă astfel.S.T.se înfioră.

-Asta rănește.Julia își scutură capul,îngustându-și ochii cu dispreț.

-Nu cunoști înțelesul cuvântului.

-Ba da.

-Regret,surâse Julia batjocoritor,înmărmurită de abilitatea lui de a părea sincer.Știu că ești convins că ai memorat toate monosilabele,dar asta a reușit să-ți scape de sub control.S.T.știa că merita remarcile ei tăioase.La naiba,probabil că merita ca ea să-l taie cu un cuțit tocit și ruginit și să hrănească cu el câinii vagabonzi,dar venise aici ca să schimbe toate astea,dacă putea.Această femeie era destinul lui,femeia pe care o iubise și o părăsise,dar pe care o iubea încă.Femeia care-l privea fix,cu toată ferocitatea unei tigroaice înfuriate.

O studia și vedea aceeași față cu ochii mari pe care o cunoscuse demult,în Muleshoe,un băiețoi crescut peste măsură ce se transformase într-o lebădă,și acum nu prea știa cum să procedeze.Ochelarii pe care ea îi purta arătau de parcă ar fi aparținut lui Buddy Holly.Decoloratul tricou albastru-marin atârna diform peste umerii ei și proclama cu litere albe decojite „Surorile medicale vă ajută imediat.”Un lăbărțat șort bărbătesc scotea la iveală un metru de picioare feminine,bine proporționate.Părul ei,lung până în talie,îi cădea într-o totală dezordine în jurul trupului.Nu se machiase nici măcar un strop.În ciuda la toate acestea,arăta minunat.S.T.își înclină puțin capul într-o parte,îndepărtând câteva șuvițe de păr negru de pe fruntea sa lată.Sprâncenele i se ridicaseră cu speranță.

-Pot să intru?

-Nu.Julia se retrase un pas și închise ușa peste cea mai mare parte a trecutului ei.Uluită,părăsi micul hol de la intrare,traversă living-ul și se reazează pe canapea,încrucșându-și strâns picioarele sub ea.Inima îi bubuia,urechile îi vuiiau.Se simțea înfierbântată,dar în același timp înghețată.Virusul revenise.

Stormitis.Bărbatul nu se deosebea de o formă de malarie,revenind periodic atunci când ea se aștepta cel mai puțin,scoțând-o din minți.Nu-și amintea nici

cum să vindece răceala obișnuită. Dacă cineva ar putea să descopere un vaccin care să contracareze efectul lui Storm Dalton asupra femeilor, acesta ar avea o mare valoare. Liz își ridică privirea de la al doilea strat de oțet, întrebând doar vag curioasă:

-Un agent comercial? Gura deschisă a Juliei tremură, nehotărâtă între zâmbet și grimasă.

-Nu voiam nimic.

-Ce vindea?

-Îngrășămintele naturale. Liz făcu o figură mirată.

-Lucrurile neobișnuite se vând din ușă în ușă. Julia se prefăcu că-și îndreaptă din nou atenția la articolul pe care-l citise înainte ca soneria de la ușă să răsună, dar oricum, ocluzia intestinelor nu-i capta interesul în acest moment. Imaginea lor vizuală nu o putea îndepărta de S.T. Dalton. La naiba, arăta grozav. Ar trebui să fie interzis unui bărbat să poarte blugi strâmți.

-Era atât de atrăgător? întrebă Liz cu viclenie, în timp ce Julia își privea prietena, un val de roșeață vinovată îi răzbătea de sub piele. Liz o urmări cu ochii îngustați ca niște fante, țuguindu-și buzele carnoase. Liz avea un ochi pătrunzător pentru detalii, care-i adusesese succesul ca manager la unul dintre cele mai importante magazine din Minneapolis. Dar o făcea să devină dezagreabilă ca prietenă apropiată.

-Arăți așa cum m-am simțit eu când l-am întâlnit pe Mel Gibson în New York, zise ea. Înfierbântată, distantă, năucită, fără vlagă.

-Sună de parcă ar fi gripă.

-Oh, nu, răspunse Liz, adoptând figura ei de mare înțelept. Introduse pensula înapoi în sticluta cu oțet, așa încât putea vorbi, gesticulând. Este vorba despre hormoni. Hormoni nestăpâniți. Genul de hormoni care aleargă prin venele tale precum caii sălbatici. Genul de hormoni care produc destulă căldură pentru a topi blocurile de gheață de la pol. Genul de hormoni care te fac să dorești să atragi un bărbat ca...

-Destul! exclamă Julia, ridicându-și mâinile într-un gest de finalitate. Destul cu hormonii! Nu am hormoni. Hormonii mei sunt pe cale de dispariție.

Liz își înălță o sprânceană pensată cu măiestrie.

-Plictisitorul Bob ar fi zdrobit să audă asta.

-Bob...? Julia se întrerupse în timp ce panica o invadea. Robert. Îl uitase pe Robert! O singură privire la S.T. Dalton și întreaga ei lume fusese întoarsă cu susu-n jos. Uitase chiar și relația ei cu cel mai bun chirurg plastic. Un presentiment al destinului amenințător o apăsa ca un bolovan. De ce se întorsese S.T. Dalton? Ce

voia de la ea? Nu mai avuseseră nici o legătură de peste un an.De când Vikings îl transferaseră la Kansas City ca înaintaş.Atunci ieşise din viaţa ei -pentru a treia oară -şi de atunci nu mai auzise de el.Acum se întorsese din nou,ca proverbialul ghinion de care nu scapi.Sonoria răsună puternic,insistent şi aproape o catapultă pe Julia pe duşumea.Liz o privi într-o tăcere amuzată în timp ce se străduia până peste poate să nu se îndrepte spre uşă.

-Trebuie să fie un fel de îngrăşământ natural.Julia nu făcu nici un comentariu în timp ce traversa camera.Deschise brusc uşa şi se uită fix la bărbatul care stătea în prag.

-Ce vrei?

-Pe tine,spuse S.T.cu un zâmbet dulce,blând.Nu se aştepta să o cucerească așa de ușor.De fapt,nu se aştepta ca ea să fie în vreun fel atrasă de farmecul lui,dar n-avea ce face.La el,farmecul era ceva reflex,o apărare,o unealtă bună la toate.

Încă de la o vârstă fragedă,învăţase să o mânuiască cu îndemânare în situații unde orice altceva eşua.Răspunsul lui avu asupra Juliei acelaşi efect ca lovitura unui ciocan în frunte.Simţi cum capul i se învârte şi genunchii i se înmoaie,dar se ţinu tare.Nu trebuia să se gândească la trecutul lor comun.Nu trebuia să se gândească absolut deloc la momentele lor de dragoste.Nu avea voie să-şi amintească cum arăta el gol -cu pieptul ca de granit şi cu stomacul plat,cu coapsele unui călăreţ şi un spate care era...Nu trebuia să-i permită să-i vrăjească astfel casa,sau patul,sau inima,dar asta era ceea ce se întâmpla.Storm Dalton îi provocase tot răul de care era în stare.Se uită la el cu cea mai oţelită privire a ei de asistentă.

-Regret,astăzi nu sunt liberă pentru nici un nenorocit.Asta este tot ce am avut de spus,mulţumesc.

-Ce-ai spune de scuze? întrebă el sincer.

-Sunt sătulă de scuze.Sună din nou când iadul se va răci.

Se pregăti să trântescă uşa,dar S.T.reacţiona cu toată agilitatea atletului care era.O luă de încheietura mâinii,o trase afară în faţa intrării şi închise uşa în spatele ei,totul dintr-o mişcare rapidă care o lăsă pe Julia fără respiraţie.Îi bloca drumul spre uşă sprijinindu-şi braţul de perete.Ea se răsuci să scape în cealaltă parte,dar el îi bloca şi această cale,astfel că se trezi ţintuită de peretele casei.

-Ce crezi că realizezi? întrebă ea indignată.Aşa cum stătea S.T.apelecat asupra ei,se aflau față-n față.În mod cert,era cel mai rău loc.Ochii lui albaştri, strălucitori,priveau în ochii ei cu o intensitate neînduplecată care o făcea să se înfioare.

-Îmi cer iertare,murmură el.M-am străduit cât am putut toată ziua,gândindu-mă

cum să te recâștig, așa că sper să te simți bine.

-Nu vreau să aud asta.

-Poate că nu vrei, dar eu trebuie să o spun. Îmi pare rău că te-am rănit, iubito.

Julia privi în altă parte, de-abia rezistând imboldului de a-și face vânt cu mâna.

Temperatura corpului îi crescuse cu douăzeci de grade. Încă putea să simtă fasciculul sfredelitor al privirilor lui zăbovindu-i pe față. Furnicături îi cuprinseseră trupul din creștet până-n tălpi, concentrându-se în cele mai sensibile zone. Era într-adevăr uimitor că putea să reacționeze încă în acest fel în fața lui. El devenise cel mai bun exemplu a tot ce detestase la un bărbat și, totuși, o parte din ea era încă atrasă de el. Asta o înfuria și o enerva.

-Uh-huh, zise ea, dorind ca furia să-i acopere reacția instinctivă pe care i-o provoca. Te scuzi pentru că ai plecat în Kansas City, în timp ce eu eram de gardă la spital, sau ne întoarcem înapoi în vremea când m-ai părăsit înainte de a te duce în primul tău cantonament profesionist?

-Pentru toate astea. Pentru fiecare lucru urât pe care l-am făcut vreodată.

-Ce vrei de la mine, S.T.? Iertare? Absolvire? Maxilarul i se încorda, dar privirea lui nu șovăi. Niciodată nu-l văzuse atât de serios.

-O altă șansă, zise el simplu.

Inima Juliei se cutremură într-un ritm neobișnuit, de parcă fusese supusă unui șoc electric. Se holbă la el o clipă infinită, înainte de a-și regăsi calmul care să o salveze.

-Ce colosală nerușinare! Se strecură pe sub brațul lui și se îndreptă calmă spre terenul de dincolo de micuța intrare, scuturând din cap. Am noutăți pentru tine, Seth Thomas Dalton. Nu-mi pasă cât de rău îți pare. Nu-mi pasă dacă ai intenționat să-ți pui cheazășie burlăcia și să-ți razi capul chilug pentru a o dovedi. Nu vreau să te aud spunând „hai să depășim” piedicile absurde. Ai ieșit din viața mea. Mă înțelegi? Am fost destul de clară? Ai plecat, s-a terminat, finito, du-te de aici. S.T. stătea cu mâinile în șolduri, cu un picior ridicat, cu pălăria lăsată pe ceafă și având o figură gravă.

-Ai toate drepturile să devii furioasă pe mine.

-Furioasă? Julia aproape tremură pronunțând cuvântul. Putea să simtă presiunea sângelui pulsându-i în degete. O ceață roșie îi trecu prin fața ochilor. Furia nici măcar nu cuprinde ceea ce simt! Crezi că poți să valsezi până aici și să mă dobori la pământ?

-Nu. Julia înainta, insensibilă la răspunsul lui.

-Crezi din nou, cap de lemn, creier nenorocit de cowboy. Îți arăt eu furie. Mânia ei explodează la suprafață, distrugându-i bunul-simț și autocontrolul.

Se uită împrejur cu sălbăticie, sperând să găsească ceva cu care ar putea să arunce în el cu plăcere. Privirea i se opri pe un gnom din plastic colorat, înalt de vreo treizeci de centimetri, aflat în fața intrării. Fără să se gândească vreo secundă, îl înhață și se îndreptă cu el spre S.T., scoțând un țipăt războinic în timp ce ridica piticul deasupra capului. S.T. se feri în ultima clipă, aplecându-se un pas în față și spre curte. Inerția o conduse pe Julia peste el. Se opri și se întoarse, clătănându-se puțin într-o parte, de parcă greutatea piticului o dezechilibrase.

Umflându-se și pufnind ca un taur sălbatic, se strădui să treacă înapoi peste iarbă.

-Acum, Julia, spuse S.T., ridicând o mână ca să o țină în timp ce mergea înapoi. Nu putem să vorbim despre asta ca adulții?

-Mi-ar plăcea, dar poate că am îmbătrânit și am murit înainte ca tu să devii adult.

-Dar tocmai de asta sunt aici...ca să-ți arăt că m-am schimbat.

-Asta va fi ziua. Singura schimbare pe care o voi vedea vreodată la tine este oul de găscă de pe capul tău după ce te pocnesc o dată cu piticul.

El se retrase un pas și se mișcă puțin spre stânga, neluându-și ochii de la Julia în timp ce ea mergea odată cu el.

-Ei, dragă, chiar vrei într-adevăr să faci asta aici, în fața lui Dumnezeu și a tuturor vecinilor tăi? Julia se retrase brusc și privi în jurul ei, cu gnomul încă ridicat. Era o minunată zi de vară, sâmbătă dimineața, în cartierul Bloomington din Minneapolis. Toți oamenii din jurul lor își udau pajiștile, tunzându-și gardurile vii, privind-o cum se face singură de răs. În timp ce se uita, o văzu pe doamna Perkins de la apartamentul vecin, umplând cu apă castronulul păsărilor. Gus Thorsen o studia cu căutătura lui de fumător de marihuana și făcea un semn cu degetul mare ridicat în direcția lui S.T. De cealaltă parte a străzii, bătrânul domn Peabody se afla în scaunul său cu rotile, în fața ușii, aruncându-i ocheade prin binoclu. Privi în sus la piticul care îi rânjea. Se uită în jos la șortul subțire pe care-l purta. Ridică privirea spre S.T.

-Acum, într-adevăr te voi ucide, spuse ea cu o voce joasă, apăsată.

Aruncă piticul spre el, dar S.T. se feri cu ușurință și gnomul de plastic ateriza în cap, într-o tufă de flori. Sprâncenele lui S.T. se încruntară a supărare.

-Ei, destul cu asta, declară el, buna dispoziție învingând. Am venit aici ca să discut cu tine, Julia, și al naibii să fiu dacă nu o voi face chiar de-ar trebui să te leg de picioare. Julia era conștientă de schimbarea situației. Nu mai era demult vânătorul, ci vânatul. S.T. făcu un pas amenințător spre ea, ceea ce o determină să se retragă, încercând să-l privească și căutând ceva cu care să se apere. Singurul lucru ce-i apără în față era un imens os, pe care marele danez al vecinului îl lăsase în curte. Îl ridică și-l agită în fața ei de parcă era un cuțit.

-Nu te apropia.Buzele lui S.T.se contractară.Arăta ridicolă așa cum stătea acolo, îmbrăcată sumar,agitând osul unui câine,cu ochii măriți în spatele ochelarilor ei gen Buddy Holly.Nu avea nici un dubiu că i-ar fi pocnit într-adevăr una cu terminația rotundă a osului,dar nu putea acționa cu prea multă pricepere.

Admirația era o mare parte din ceea ce simțea.Julia nu era o violetă ofilită sau un evantai rupt.Ea nu dădea o para pe cât de faimos fusese el sau pe cât de mulți bani făcuse.Nu o putea Intimida.Ce femeie!

Julia îl privea prudentă,în timp ce el scoase un fluierat ascuțit și marele lui câine ciobănesc german veni sărind pe fereastra deschisă a camionetei negre,parcate în stradă.Cu un simplu gest din mână,trimise câinele să alerge peste pajiște, îndreptând spre ea o armă neașteptată.Cu ochii strălucind de excitație,cu limba atârându-i într-o parte a gurii,câinele făcu un salt grațios,înghăț osul din mână ei și străbătu curtea cu el,gudurându-se de triumf.

S.T.luase avantaj datorită diversiunii și acționa.Se aplecă în față cu capul în jos.Julia țipă când el o prinse de mijloc și o strânse,ridicând-o în brațe.Pe umărul lui,Julia se simțea ca o uriașă păpușă din cârpe,cu fundul în sus,cu capul în jos și brațele atârându-i.Încercă să-l lovească cu picioarele,dar el i le înlănțui strâns cu brațul.

-Liniște! ordonă el în timp ce se întorcea și se îndrepta spre trotuar.

-Nu vreau să mă liniștesc! spuse Julia,agitându-se.El mergea clătinându-se pe trotuar,iar ea încercă să-i arunce pălăria,dar nu o eliberă.Acesta este un loc civilizată,Storm Dalton.Nu poți să transporti femeii pe umărul tău!

-Ba da,ei bine,am s-o fac!

-Sper să capeți o hernie.

-Nu e chiar așa de drăguț.

-Sună bizar,dar devin irascibilă când sunt ținută cu susul în jos indiferent pentru cât timp,șuieră ea,ridicându-și capul și îndepărtându-și părul din ochi ca să vadă pe unde o duce.Se aflau lângă poarta principală a casei.Dacă Liz o observa în situația în care se găsea,Julia n-ar mai fi putut trăi niciodată acolo.Acum,că m-ai umilit peste măsură în fața vecinilor mei,vrei te rog să mă lași jos?

-Asta depinde,spuse el,lovindu-i absent fundul.Ai de gând să te porți cum trebuie?

-Da.Nu pentru că tu ai înțelege ceva din bunele maniere,rosti Julia sec,furioasă pe el ca și pe ea însăși.Senzația mâinii lui pe mijlocul ei îi declanșase o panică a ceva sălbatic,furia hormonilor pe care presupusese că nu-i mai avea.

-Oh,înțeleg,rosti S.T.,tărăgănat.Dar acum,n-o să te țin așa veșnic,asta-i tot.

-Lasă gluma.El se îndreptă spre poartă și o lăsă în picioare.

Julia își îndreptă statura cu cât de multă demnitate mai putut aduna, netezindu-și tivul tricoului, aranjându-și ochelarii, încercând în van să pună puțină ordine în părul ei.

-Acum, mergem înăuntru să vorbim? întrebă el, chipul lui sfātuind-o puternic să spună da.

-Nu mai este nimic de discutat între noi, S.T., spuse ea liniștită încrucișându-și brațele pe piept. Se simțea goală, vulnerabilă și nervii îi fusese brusc răscoliți din nou. La naiba, de ce ținea el morțiș să se întoarcă la ea? Cum putea să se uite la el și să simtă încă în pântec acel fior de atracție? Ei bine, n-avea importanță, căci capitolul Storm Dalton din viața ei era închis și asta era tot ce mai exista din el.

-Greșești, Julia, spuse el, aruncându-i o privire pătrunzătoare și la fel de albastră ca marea. Sunt atât de multe de discutat între noi. Aș vrea să compensez toate greșelile pe care le-am făcut în trecut. Vreau să fim din nou prieteni și să ne căsătorim.

CAPITOLUL 2

-Căsătorie? Julia pronunță cuvântul într-un mod pe care-l crezu că trebuia să fie respirația ei de moarte. Căsătorie? Storm Dalton? Bărbatul avea o alergie atât de acută la acest angajament, încât ar fi trebuit să poarte o brățară care să alerteze medicii. Și el sugerase căsătoria? Imposibil.

-Scuză-mă, spuse ea, îndreptând spre el o privire sceptică ce-i uni sprâncenele. Cred că am înțeles greșit. Credeam că ai spus că vrei să ne căsătorim.

S.T. își târșâi cizmele pe ciment. În toată viața lui nu fusese vreodată atât de nervos. În fața liniei de tragere, așteptând o breșă care să-i permită cu nouă secunde înainte de sfârșitul meciului să-și claseze echipa pentru liga campionilor, când se aflau în urmă cu șase puncte, toate i se păreau ușoare pe lângă asta. Deodorantul pe care-l folosise se răspândi brusc în aer.

Nu se gândise că-i va scăpa o propunere. Se hotărâse să o curteze mai întâi, să-i dea timp să vadă că nu mai era același bărbat care alergase altădată după ea.

Desigur, Julia ar fi fost precaută cu el; o lăsase baltă de mai multe ori decât se îngrijise să socotească. Dar acele zile se duseseră odată pentru totdeauna și dorea ca ea să o știe. Propunerea i se păruse a fi tocmai ce trebuia făcut. Să pună punctul pe i. Să fie direct și cinstit. Prin natura lui, era un jucător și unul care-și asuma riscul, un bărbat ce mergea după cum dorea. Acum, o dorea pe femeia care stătea în fața lui, privindu-l de parcă îi crescuse un al doilea nas. Părea corect ca ea să știe.

-Căsătorie? întrebă ea. Ai spus căsătorie. Însă pământătorul cuvânt cu C.

L-am auzit ieșind din gura ta.S.T.respiră într-o scurtă răsuflare greoaie.

Brusc, broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

-Da.

-Căsătorie.

-Căsătorie. Emoții contradictorii se răsuceau prin trupul Juliei ca o tornadă.

Fusese o vreme, nu cu mult timp în urmă, când ar fi dat orice să audă acest cuvânt venind de pe buzele lui S.T. Exista o parte în inima ei care dorea cu pasiune să întoarcă timpul înapoi când avusese șaisprezece ani și fusese îndrăgostită pentru prima dată, amorzându-se lulea de cel mai bun prieten al vărului ei. Când avusese douăzeci de ani și-l privise cum pleacă în prima tabără de antrenament, târând după el și inima ei; când avusese treizeci și doi de ani, fusese aproape convinsă că, în sfârșit, el se maturizase. Dar acum era prea târziu.

-Ai sosit cu o zi întârziere, cowboy, spuse ea într-un amestec dulce-amăruu de furie și regret. Am deja un logodnic.

S.T. o privea de parcă îl lovide în cap cu o cărămidă. Se clătină puțin. Ciobănescul german se uita la el plin de înțelegere și tristețe. Ignorând câinele, care-i ținea în gură pălăria Stetson, S.T. depăși poarta poticnindu-se și ajunse pe pajiște. Aruncă o privire, își trecu mâna prin păr și apoi își scutură capul, împrăștiind șuvițele negre ce-i acopereau fruntea.

-La naiba, Legs, murmură el în timp ce se întorcea spre ea, arătând rănit și confuz. Te-ai logodit? Cu alt bărbat?

-Nu, cu un urangutan, spuse Julia sarcastic. Desigur, cu un alt bărbat. Ce-ai crezut? Că am umblat fără rost și te-am așteptat pe tine să vii înapoi când ai chef? Am lucruri mai bune de făcut în viață decât să te aștept pe tine.

Sprâncenele negre ale lui S.T. se împreună, își agăță mâinile de talia blugilor și-și concentrează toată energia într-o încruntare. Blestem. Nu luase deloc în calcul această posibilitate. Un alt bărbat! La naiba!

Știa că Julia era capabilă să atragă alți bărbați. Fir-ar să fie, probabil că nu exista nici un bărbat în venele căruia curgea sânge care n-ar fi fost atras de ea. Dar întotdeauna o considerase ca fiind a lui. Din prima clipă fusese ceva între ei, o legătură, o asemănare a spiritului. Se înțelegeau unul pe altul. Și acum, ea voia să-i întoarcă spatele și să se căsătorească cu un alt bărbat.

Idea îl făcu sălbatic de gelozie, indiferent dacă avea sau nu dreptul să simtă în felul acesta. Dorea ca logodnicul să se materializeze pentru a-l putea cotozni până i-ar stoarce și ultima urmă de viață, atât de mult îl scosese din fire. Dar se îndoia că bărbatul ar fi așa de amabil și mai știa că situația n-ar fi amuzat-o pe Julia. Probabil ar fi găsit acel os și l-ar fi lovit să-l facă praf. Înjură și lovi cu

picioarul o păpădie.Acum,ce naiba ar trebui să facă? Ea era viitorul lui,destinul lui.Era logodită cu un alt bărbat.Inima lui se cutremură.Apoi,privirea îi poposi pe mâna stângă a Juliei,uitându-se după o evidență palpabilă a acestui tip fără nume,fără figură,care-i furase femela.Nu exista nimic.Tot ceea ce văzu erau degetele lungi și unghiile scurte fără oja.Își smuci napul în sus,ochii lui arzând la fel de strălucitor ca al unui credincios habotnic.

-Nu văd vreun inel.Julia își simți obrajii încălzindu-i-se puțin sub intensitatea privirii lui.Își frecă dosul palmei de picior,dorindu-și să fi acceptat în ultima clipă,atunci când Robert sugerase că trebuia să caute un diamant potrivit.

-Ei bine,încă n-am umblat ca să alegem unul,dar...

-Când este nunta?

-Data nu este stabilită,dar...S.T.îndreptă un deget spre ea.Un imens rânjete de mare bandit i se lăți pe față-acel rânjete vechi,familiar lui Storm Dalton care nu fusese nicăieri pus în evidență în felul ăsta,ștrengăresc și imoral,încărcat din plin cu malițiozitate.Sări dincolo de pragul lat și se îndreptă spre Julia.Ea se retrase prudentă un pas,apoi un altul și se lovi cu capul de colțului casei.S.T.păși mai aproape,arătând ca un jucător care tocmai a lovit o țintă precisă.

-Nu există inel,nu există dată,nu există logodnă,spuse el.Ochii Juliei se îngustară.

-Mă faci mincinoasă?

-Nu,doamnă.Spun că ești o femeie liberă.Folosind o veche expresie de vânătoare -carnea nu este carne până ce nu se află în tigaie.

-Ce comparație flatantă.S.T.Îi ignoră sarcasmul.

-Oricum,nu cred că aș fi lăsat ca un lucru minor cum este un inel de logodnă să mă oprească.Cred că este altceva să furi nevasta unui alt bărbat așa că trag linie aici...

-Mă bucur că știi să te oprești undeva...

-Nu furi calul altui bărbat,nu furi vita altui bărbat,nu-i lovești câinele și nu-i furi nevasta,spuse el,clarificându-și codul personal de onoare.Dur asta este cu totul altceva.Julia încercă fără succes să înlătore nodul brusc de teamă care i se înțepenise în gât,ca o piatră.

-Te oprești chiar aici,S.T.,îl avertiză ea,ridicându-și o mână,sperând să-i stăvilească înaintarea fără a fi nevoită să-l atingă.M-a cerut și am acceptat.

Astfel,am devenit logodită.

-Nu în cartea mea,în nici un caz.

-Ei bine,încăpățânatule.Nu-mi trăiesc viața după „*Lumea în armonie cu Storm Dalton*”.

-Numele tău este încă McCarver.Joacă cinstit,Legs,spuse el,un zâmbet indolent încrețindu-i colțurile gurii late,în timp ce se apleca puțin mai aproape.

Julia se încruntă,lipindu-și spatele de perete.

-Nu mă joc deloc,șuieră ea.M-am jucat cu tine înainte și am pierdut.Nu mă mai joc din nou.Cuvintele ei îi transformară zâmbetul într-o expresie înverșunată.

Ceea ce vedea dincolo de privirea albastră,arzătoare,putea să fie regret,dar ea își spuse că asta oricum nu schimba nimic.Știa că niciodată el nu s-ar fi așezat în drumul ei ca să o rănească.Nu era un bărbat rău,ci doar unul greu de domesticit.

Julia știa de ce era el în felul acesta,știa tot ce trebuia știut despre el,dar asta nu schimba nicicum lucrurile.Tot ceea ce o supăra era faptul că nu se putea încrede în el,nu pentru a-i frânge din nou inima.Asta era cât se poate de simplu.

-Nu mai joc din nou,S.T.,murmură ea.

-Știu că te-am rănit,iubito,spuse el blând,aplecându-se puțin mai aproape.Aș da orice să reușesc să mă întorc în trecut și să repar asta,dar nu pot.Tot ce pot să fac este să-ți arăt că m-am schimbat.

-Nimic nu s-a schimbat,insistă Julia.Doar te-ai retras din fotbal.Ești la o altă încrucișare de drumuri.Era timpul să te întorci la bătrâna doamnă demnă de încredere,Julia,pe un alt mic avânt.Nu de data asta,S.T.Am fost tranziția ta de la fotbalul de colegiu la cel profesionist,de la prima selecționare la rezervă.

Nu vreau să fiu tranziția ta de la fotbal la orice altceva.N-am s-o fac din nou.

-Știu că nu merit altă șansă,zise el,hotărârea sclipindu-i în privire ca oțelul.Nu merit una,dar ți-o cer.

-Oh,nu,n-ai s-o ai,declară Julia încăpățânată.Există altcineva.Să-ți intre asta în capul ăla mic,cowboy.

-Nu capul meu ar trebui să te îngrijoreze.Te-am auzit foarte bine.Inima mea este cea care nu ascultă.Vezi?O luă de mâna cu care ea încerca să-l țină la distanță și i-o apăsă pe pieptul lui.Julia simțea că o să țipe.Îl atinsese.Oh,Doamne,acum ea era în pericol.Îi putea auzi inima bătând.Sub palma ei,pieptul lui era fierbinte și tare.Îl văzuse dezbrăcat de atâtea ori,încât imaginea îi stăruia permanent în creier; mușchii pectorali perfect sculptați,o ușoară umbră de păr negru mățos,o mică cicatrice de la o încăierare cu o vită sălbatică sus,pe o pășune înaltă de la Bear Woods.Amintirile îi apuneau că acest piept se ivise dintr-o compoziție de momente captivante,cele mai multe erotice.Căldura îi invada trupul în clipa în care una din Imaginile deosebite îi reveni în minte: amândoi stând dezbrăcați pe un pat de iarbă și flori sălbatice,mâna ei apăsându-i pieptul,iar el murmurându-i cu o voce joasă,răgușită „*Inima mea este inima ta...*”

-Poți să-i zici capului meu cum vrei,spuse el cu aceeași voce joasă,răgușită,

care-i mângâia terminațiile nervoase ca o catifea. Dar nu poți să-i spui inimii mele că între tine și el este același sentiment ca cel dintre tine și mine. Nu poți să-i spui inimii mele că simți același lucru când ești în pat cu el sau când te sărută. Amintește-ți cum era, Julia? Blând, prelung, adânc, sărutări umede care durau jumătate din noapte. Lăsa ca acele cuvinte seducătoare să o pătrundă, apoi se aplecă mai aproape și șopti: Poate ar trebui să-ți reîmprospătez memoria.

Julia se simțea magnetizată în timp ce-i privea gura. Se gândi să-și scuture capul, dar nu părea să fie în stare de asta. Se gândi să spună nu, dar nu reuși mai mult decât să mimeze cu buzele forma cuvântului. Apoi gura lui S.T. se lipi de a ei și obișnuitul cuvânt pe care se străduise să-l creeze în ultimele optsprezece luni se transformă în țandări. Era ca o supernova, în culori strălucitoare, o energie violentă explodând înăuntru, o căldură incredibilă. Oamenii puteau spune orice voiau despre abilitatea lui de a lovi lung mingea, dar nimeni nu-l întrecea pe S.T. la asta. Bărbatul știa să sărute. Nu exista nimeni în echipa lui care să-i închidă gura. Încet, își coborî gura peste a ei, oferindu-i șansa de a face la fel, ca și cum amintirea sărutului său nu fusese arsă de acidul din sufletul ei. Ea își aminti sărutul lui așa cum un copil își amintește prima bucățică de ciocolată, așa cum un alcoolic își amintește de un pahar cu vin. Aroma lui, dulceața lui, efectul lui se aflau încuiate în mintea ei, niciodată prea departe de suprafață, indiferent cât încercase să le îngroape. Iar acum, răbufneau în afară, înecând-o într-un amestec de memorie și senzații noi care o făceau să i se învârtă capul și să i se aburească ochelarii. Julia știa că trebuia să-l oprească, dar nu se putea determina să o facă. Magnetismul sexual dintre ei era prea puternic. Chiar și după tot acest timp. Chiar și după toată durerea. De parcă atingerea lui ar fi lovit ușor un buton înlăuntru ei trupul îi răspundea. Răspundea cu o dorință tuturor nevoilor sale, în ciuda eforturilor frenetice ale creierului ei de a pune capăt gesturilor. Părer ca și cum atingerea lui ar fi deschis o poartă în lăuntru ei, eliberând o rafală sălbatică de emoții și amintiri. La naiba, dacă măcar nu l-ar fi atins!

Dar o făcuse și acum nu reușea să se oprească.

Avea gust de mentă. Buzele lui erau ferme, fierbinți și mobile. Limba lui era domoală și măiastră, explorând și ademenind-o cu atingeri molatice, în timp ce genunchii începuseră să-i tremure, brațele ei cuprindeau umerii lați ai lui S.T. și ea ofta deznădăjduită. Categorie, ultimul lucru de care avea nevoie era să-l dorească. Dar în timp ce brațele lui alunecau în jurul ei și o trăgeau spre al, iar capul i se cuibărea lângă al lui, găsind toate punctele în care se potriveau perfect, nu putea să stăvilească fluxul memorării dorințelor arzătoare. Fusese primul ei iubit și naiba să-l ia, fusese cel mai bun. Amintirile despre ceea ce făcuseră nu

puteau fi pur și simplu șterse. Dacă măcar nu l-ar fi atins...

După un timp care păru a fi o eternitate, S.T. își înalță încet capul, cu o fracțiune de centimetru pe secundă, nedorind să lase să dispară nici momentul, nici femeia. Sângele îi clocotea în vene. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să o ridice pe Julia în brațe și să o poarte până la cel mai apropiat dormitor, unde ar fi putut să încheie bine această reîntâlnire, dar o singură privire spre fața ei îi spuse că asta nu se va întâmpla. Sărutul avusese darul să trezească amintiri, asta era destul de clar, dar la fel de clar era că ea nu fusese chiar fericită cu acest lucru.

Un nor de furie întunecă trăsăturile ei răvășite de pasiune, ca o furtună cu fulgere și tunete, ivită din senin. Își strânse pumnul și îl pocni tare în braț, apoi se strecură din îmbrățișarea lui, izbindu-se încă o dată de colțul casei. Privirea amenințătoare care o făcu să-și închidă pleoapele și să-i zvâcnească colțurile acelor buze lucioase, nu prevestea nimic bun.

-Cum ai avut curajul să mă săruți în felul ăsta! șuieră ea, ochelarii alunecându-i pe nas, în timp ce-și proptea în șolduri pumnii strânși, albiți.

S.T. lovi cimentul cu piciorul și-și frecă brațul, pretinzându-se încurcat.

-Este singurul mod în -care știu să o fac. Mai există și alte feluri? Ai putea să-mi arăți. Sunt deschis pentru noi experiențe intime.

-Am să-ți dau o experiență intimă cu genunchiul dacă mai încerci iar, bodogăni Julia, străduindu-se să-și vină în fire.

S.T. ridică ușor din umeri, cătuși de puțin pocăit.

-Nu te-am auzit plângându-te în timp ce te sărutam.

-Nu asta este problema.

-Este la fel de îndepărtată pe cât de mult mă privește.

-Nu. Problema este că s-a terminat. Ai avut șansa ta și i-ai dat cu piciorul. Trei lovituri și ai ieșit, cowboy.

-Asta e ceva din baseball, scumpo, zise S.T. scuturându-și capul. Lăsa ca un zâmbet molatic, răpitor, să-i lumineze fața în timp ce se îndepărta încet de ea. Baseball-ul este un joc plictisitor, Toți acei băieți care doar stau așteptând să se întâmple ceva. Nu este de mirare că ei ridică atât de multe întrebări. Dar numai pentru asta nu acord vreo atenție unui tip înalt. Își luă pălăria din gura câinelui său și și-o puse pe cap, aranjându-i borul, ochii lui nedezipindu-se nici o clipă de pe Julia.

-S-a terminat.

-Nu după o încercare, declară el. Te voi recâștiga, Julia. Ești cel mai bun lucru pe care l-am avut vreodată în viață și eram prea speriat că aș fi lovit dacă perseverez, dar nu mai fug nicăieri. De data asta vreau să rămân în viața ta.

Poate ar trebui să te obișnuiești cu ideea. Julia îl privi cu prudență, prea ocupată ca să-i digere cuvintele și implicațiile lor, pentru a para cu o replică energică.

-Te prind mai târziu, Legs, spuse el, salutând.

-În visele tale, Dalton. El zâmbi blând, dulce și inima Juliei i se zbatu în piept.

-În fiecare noapte, iubito, îi declară. În fiecare unică noapte. Julia îndepărtă căldura, sentimentul plăcut produs de gândul că el o visa. Își încrucișase brațele pe piept și clocotea de mânie în timp ce-l privea cum se îndrepta cu pași mărunți spre camionetă. Cine credea el că este, declarând că s-a întors în viața ei, îndepărtându-i din minte logodna cu un alt bărbat, lăsându-și privirile să-i alunece pe ea de parcă ar fi fost un fel de mare premiu de câștigat? Dorea să alerge după el și să-i spună vreo câteva, dar exista posibilitatea de a-l atinge din nou și tocmai văzuse cât de periculos putea fi acest lucru.

Fără atingere. Fără nimic altceva. Nu dorea să-i vadă din nou sau să audă acea voce sexy, mirosind a tutun...sau să guste acele buze...să simtă acel corp incredibil...

-Atrăgătoare țintă, spuse Liz cu emoție. Stătea în fața ușii deschise, sprijinindu-și un umăr de tocul acesteia, cu o privire sincer apreciativă în timp ce se uita după S.T., care se îndepărta agale cu un pas șanțos.

-Țintă căpățânoasă, bombăni Julia. A fost o țintă atrăgătoare.

Solid, vânjos, musculos...Liz îi aruncă o privire tulburătoare plină de întrebări.

-Cu siguranță, comis-voiajorul. Pus rămășag că-și onorează normele în fiecare lună. Orice bărbat care m-ar săruta astfel ar putea să-mi vândă orice-ar vrea.

Julia îi adresă o privire îngrozită.

-Te-ai uitat? Liz ridică din umeri.

-Doamna Perkins m-a chemat și mi-a spus că te aflai aici, urmărind în jurul curții un fel de cowboy. Părea interesant să-mi mânjesc oja pentru asta. Niciodată n-ai fost atât de excitată când doctorul Bob venea aici.

-Asta pentru că Robert este normal, matur...

-Plictisitor...

-...adult, iar S.T. Dalton este...este...împroșcă cuvintele și fața ei se înfierbântă în timp ce se lansa într-o abundență de adjective.

-Minunat, continuă Liz. Enervant! Liz își înălță o sprânceană. Deci, a reușit să-ți vândă ceva?

-Mda, spuse Julia, încruntându-se în, timp ce S.T. se oprise lângă camioneta lui pentru a-i da un autograf lui Gus Thorenson. O imensă încărcătură de necazuri.

O oră mai târziu, Julia încă mai bodogănea în timp ce se agita prin dormitor, căutând ceva cu oare să-și lege părul la spate.

-Crede asta pentru că nu port inel și nu am trimis încă invitații. Eu joc cinstit. Cum îți place asta? De la sosirea și plecarea lui S.T. sanctuarul ei, de obicei foarte ordonat se transformase într-o ruină, ca după o tornadă. Diverse articole de lenjerie zăceau împrăștiate prin toată camera ca niște răniți.

-Ei bine, spuse Liz încet, încrucișându-și picioarele, în timp ce se așeza pe marginea patului, acestea sunt un fel de semne tradiționale că ai fi logodită.

Ochii Juliei arătau de parcă ar fi fost într-un iminent pericol de a-i exploda în orbite.

-Nu pot să cred că-i ții partea! Nu vreau să mai știu vreodată de el!

Liz își roti ochii împrejur și murmură ceva în spaniolă care sună ca și cum ar fi fost o rugăciune pentru un handicapat mintal.

-Mă întrebam doar dacă ar putea exista vreo deosebire de interpretare.

Explicația ei rezonabilă o enervă pe Julia.

-Joc corect, bombăni ea, trăgând o panglică ruptă de sub un morman de haine din șifonierul ei de stejar lustruit. Se răsuci cu fața spre pat folosind fâșia albă ca pe un indicator. Acestea erau exact cuvintele lui -, „joc corect!” Ca ceva pe care-l prinzi în capcană cu frânghii în regatul sălbăticiunilor! Ca și cum aș avea vreo șansă dacă el își îndreaptă lasoul spre mine!

-Este teribil de atrăgător, spuse Liz. Cred că o mulțime de femei nu au în minte decât cum să-i facă să-și întindă lasoul.

-Asta este exact problema lui. Are o părere prea bună despre propria atracție.

-Da, vorbi Liz târăganat. Chiar mă întreb de ce l-ai dori? Doar pentru că este superb, o celebritate, un cowboy și pentru că vrea să se căsătorească cu tine...

-Nu vrea să se căsătorească cu mine, insistă Julia. S.T. Dalton nu poate să rostească un angajament decât dacă i-ai ține o armă îndreptată spre cap. Se află aici doar pentru că n-are ce face, nu pentru că vrea să înnoade ceva. Crede-mă, știu ce vorbesc.

-Poate s-a schimbat cu adevărat. Julia își scutură capul cu energie.

-Este doar vechiul băiat bun din Muleshoe, Montana. Prietenul tuturor. Eroul tuturor. Bărbații îl invidiază și femeile leșină grămadă la picioarele lui. Și el crede că asta epatează și că, dacă este fermecător și doar pe jumătate sincer, poate să-i meargă cu oricine. Ei bine, nu cu mine. Nu încă o dată.

Începu să-și pieptene părul, dar mâinile îi tremurau și şuvițele lungi păreau că aveau o viață proprie, fluturând printre degetele ei ca niște tentacule. Ochii i se umplură de frustrare și lovi cu piciorul în pantofii sport ca un copil de cinci

ani,nemulțumit.Să trecem peste asta,spuse ea apăsător,trăgând un nou șiret alb din șifonier și legându-și părul la spate într-o coadă de cal.Era o completare foarte potrivită pentru echipamentul ei.Se îmbrăcase la repezeală fără să se uite la haine -o pereche de pantaloni albi de humbac,care erau prea scurți pentru ea,așa încât i se strângeau pe picioare,un tricou alb mult mai mare,având în față un desen cu un creier așezat într-un șezlong de plajă,purtând ochelari de soare și ascultând la un receptor.Spitalul districtual avea prea multă nevoie de ajutor dezinteresat pentru a impune o îmbrăcăminte strictă personalului medical.

-Arăți îngrozitor,spuse Liz fără răutate.Tot ceea ce-ți lipsește este o pereche de cercei și ai putea poza pentru Glamour.

Julia se studie în oglindă.Încă de la vârsta de șaisprezece ani,oamenii îi spusese că era frumoasă.Dar ea nu vedea deloc de ce se agitau toți fără rost.

După părerea ei,gura îi era prea mare și sprâncenele arătau de parcă fuseseră desenate ca la un clown.Era prea înaltă,picioarele îi erau destul de mari pentru a schia fără schiuri,iar mâinile păreau a fi mănușile unui jucător de base ball.

Presupunea că fața ei avea o structură a oaselor reușită,dar asta cu greu putea să zăpăcească pe cineva.

Întoarse spatele imaginii din oglindă și se prăbuși în scaunul capitonat de lângă pat.O scurtă privire la ceasul bărbătesc pe care-l purta la mână îi arătă că,dacă pleca acum spre spital,ar fi ajuns cu două ore mai devreme pentru a prelua schimbul de la o altă asistentă.Își propti picioarele pe pat,își încrucișa brațele și începu să se gândească.

-Aș putea foarte bine să-l tai cu un fierăstrău ca să vină înapoi.

-Ce importanță are dacă oricum nu-l dorești? O simplă întrebare,dar Julia o simți cum i se așează în gât ca un os de pui.Niciodată nu se va mai încurca cu S.T.Jurase să nu o facă.Ceea ce simțise când o sărutase era doar o mică rămășiță de dorință,un reziduu infim de răspuns condiționat,asta era totul.Era logodită -în ciuda absenței unei evidențe materiale -cu un chirurg plastic deosebit de drăguț.Viața ei era ca un castron de cireșe.Atunci,de ce se simțise brusc,de parcă fusese înghițită de o groapă?

-Nu-l cunoști pe S.T.,spuse ea.Am încredere în el tot atât de mult pe cât sunt eu în stare să dobor un camion de sumo.Este capabil de orice.

-Este capabil să te facă să te îndrăgostești de el?

-Nu.Cuvântul îi ieși de pe buze puternic,defensiv,dar nu se uită la Liz când îl pronunță.

-Atunci de ce te temi? O vreme,Julia rămase tăcută.

-Nu mă tem de nimic altceva cu excepția faptului că aș putea întârzia la lucru.

În loc să urmeze obișnuitul ei drum neinteresant, alege o rută ieșită din comun, lăsându-și automobilul, un Firebird, să se furișeze pe străzi, prin Richfield și prin zona rezidențială din Minneapolis, hoinărind până ajunge la lacul Harriet. Sub influența unei neobișnuit de binevoitoare întoarceri a destinului, se străduie să găsească un loc de parcare, încuie automobilul și se îndepărtă.

Parcul din jurul lacului era plin de lume, zgomotos, datorită reclamelor răsunătoare din difuzoare, dar Julia de-abia observa câte ceva. Se îndreaptă spre cel mai puțin populat loc din parc, spre o bancă neocupată de sub un arțar. Lacul strălucea în soarele verii ca un safir gigantic, imaginea conducându-i gândurile înapoi către un loc unde fusese în urmă cu mulți ani, la un alt lac albastru de pe o pășune din munți.

Avea șaisprezece ani și se simțea mizerabil. Era a treia vară de când tatăl ei o mutase de la Los Angeles și o încredințase unchiului și mătușei ei, la ferma lor din afara localității Muleshoe, trei ani de când o abandonase pentru o slujbă la o companie petrolieră din Orientul Mijlociu, trei ani de când mama ei murise. În acești trei ani, Julia ajunsese să urască Montana, ura devenind pasiunea ce o conducea în viață, dedicându-i-se ei cu tot zelul tinereții. În acea zi deosebită, o ura mai mult ca niciodată, pentru că tatăl ei o anunțase că semnase un alt contract de trei ani în deșertul Saudit.

Ieșise alergând din casa unchiului ei și nu se oprise din goană până ce nu văzuse albastrul apei. Se afla la un kilometru sau mai mult de casă. Picioarele îi deveniseră moi ca o gumă în timp ce se îndrepta într-acolo. Când ajunge, se prăbușește pe pajiștea verde și începu să plângă, sperând că un șarpe cu clopoței se va târî până la ea și o va mușca, iar ea ar muri și atunci zgârcitul ei unchi ar trebui să sune în cealaltă parte a lumii pentru a-i spune tatălui ei, iar tatăl ei ar muri în Arabia Saudită din cauza vinei.

Își ștersese lacrimile și aproape își calmase sughițurile, când S.T. apărură călare.

Arăta de parcă gonea spre ea, dar calul lui se opri în ultima secundă. Își struni frumosul murg castrat și se încruntă în jos la Julia de sub borul pălăriei sale boțite. Avea ochii înnegurați, dar asta nu-i micșora cu nimic magnetismul.

-Ce naiba faci aici jos? o întrebă el.

-Orice dracu' vreau, îi replică ea în timp ce se ridică în genunchi.

Înjurăturile fuseseră una dintre formele ei prefirăte de rebeliune, deoarece mătușea Clarisse devenea roșie de furie. Pentru S.T. erau doar o parte din imaginea lui. Cea mai mare perioadă a adolescenței sale, S.T. fusese cel mai rău băiat din Muleshoe și din împrejurimi. Oricine știa că mama îl abandonase, iar tatăl lui era un bețiv care-l lăsase pe S.T. să crească la fel de sălbatic ca iarba în preerie. Dar

zilele de băiat rău fuseseră șterse cu mai mulți ani înainte,când Buck Tanner,antrenorul echipei de fotbal a liceului,îl luase sub aripa sa.Atunci S.T.se transformase din oaia neagră în băiatul de aur,deoarece se descoperise că putea să tragă și să trimită o minge mai departe decât oricine altcineva din Montana.

Majoritatea lucrurilor rele se îndepărtaseră de el,totuși înjura din principiu.

-Sigur la naiba,că ești obraznică,spuse el sărind de pe caș și un rânjet imens îi brazdă fața slabă.

-Și?

-Și poate te-aș săruta dacă nu ți-ar curge nasul.

Înghețată,Julia se ridică în picioare și-i întoarse spatele,încercând discret să-și șteargă nasul au dosul palmei.Când reveni cu fața la el,îl atacă imediat.

-Dacă te dai așa de important,cine ți-a făcut vânătaia de la ochi?

Zâmbetul i se stinse și el privi în altă parte.

-Bătrânul meu.Julia regretă că întrebase.Ea ar fi putut să fie zguduită de aspectul picioarelor ei mari și urâte,dar nu și-ar fi închipuit că era în stare să fie atât de stupidă și să discute despre asta.

-I-am dat și eu una,zise S.T.cu o voce puțin mai răgușită decât de obicei,dar nu mi-am rănit mâna cu care lovesc mingea.Plec în Colorado în toamnă.Mi s-a oferit să joc fotbal.

-Știu.Mă bucur pentru tine,S.T.

-Știi? Rânjetul său enervant îi reveni pe față.Julie zâmbi,dureros de conștientă de faptul că gura ei era prea mare.Era de două ori cât gura Karei Lynn Myer,și Kara Lynn era conducătoarea galeriei și regina ce se întorsese acasă.

-Sigur că știu.Oricine știe asta.S.T.se uită în jos la ea,cu ochii strălucind.Își apropie mâna dreaptă și îi prinse o șuviță de păr între degete.

-Dar știe cineva cât de drăguță ești? Auzind complimentul,ea ridică ușor din umeri și se răsuci să privească apa.

-Nu este nimic drăguț la mine,declară ea categorică,părându-i-se brusc că era de două ori mai înaltă și mai solidă decât credea că este.Se simțea ca o imensă grămadă de urâțenie,ceva ce nimeni nu dorea,ceva ce fusese ascuns la o fermă de la capătul lumii.Vocea lui S.T.sună blândă și moale.

-Totul este drăguț la tine,Legs.Își încruntă sprâncenele spre ea,încercând să o facă să-i zâmbească.Pot să văd chiar prin hainele tale.Să știi.

Julia dorea să poată râde,dar spre oroarea ei peste ea se prăbuși un val proaspăt de disperare fără să fie prevenită,aducând cu el un șuvoi de lacrimi care-i umplură ochii și-i astupară gâtul.

-Dacă sunt așa de drăguță,atunci cum de tatăl meu m-a părăsit aici,într-un loc

uitat de lume? S.T. își petrecu un braț în jurul ei și privi de-a lungul lacului cu ochii lui la fel de albaștri ca apa.

-Nu cred că știu, murmură el. Nu sunt expert la capitolul de ce tații fac anumite lucruri. Dar este sigur ca naiba că nu din cauză că n-ai fi drăguță.

Se uită în jos la ea și atunci Julia simți că ceva se năștea între ei, o legătură nerostită, o apropiere pe care nu o mai simțise cu nimeni, niciodată. Era chiar acolo, în acel moment când avea atât de multă nevoie să fie înțeleasă. Era chiar acolo.

-Dacă vrei, poți să pui capul și să plângi pe acest tricou, spuse ei. Este aproape curat. Fără o clipă de ezitare, ea păși în brațele lui și plânse pentru toate câte avea pe suflet. S.T. o îmbrățișă și o mângâie pe spate, oferindu-i batista lui când avu nevoie. Apoi o sărută. În acea zi se îndrăgostise de el cu toată inima. Se îndrăgostise așa cum făcea orice lucru de șaisprezece ani cu fiecare gram de emoție pe care îl avea. Îl iubise în acea vară de parcă întreaga ei viață depindea de el. Își petrecuseră timpul împreună și-și împărțiseră unul altuia secretele.

Apoi, în toamnă, el aruncase o geantă sport în cabina camionetei sale Ford, un model din '63, lovit pe toate părțile, promisese că o să scrie și plecase în Sud.

Timp de patru ani, nu-l mai văzuse.

CAPITOLUL 3

-Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu m-ai fi îmbrâncit, se plânse bărbatul, în timp ce Julia termina de bandajat rana adâncă, provocată de o forță irezistibilă -brațul unui bărbat pe patine cu roțile întâlnind un obiect neașteptat -un stejar. Avea cam cincizeci de ani, era palid și slab, un muncitor amăgindu-se să se desprindă de activitățile obișnuite de la sfârșit de săptămână. Plină de expresivitate, o brunetă arătând furioasă, clădită ca un atlet, dar nu destul de drăguță, se uita fix la el din celălalt capăt al măsuței cu roțile.

-Nu s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi fost atât de nerușinat cu femeia aceea, bodogăni ea.

-N-am fost nerușinat! Am privit-o fix. Mare lucru.

-Ai fi văzut copacul dacă nu erai nerușinat. Zărești pe neașteptate o bucățică de elastic întinsă pe ceva mare, blond și alergă să-ți spargi capul!

Julia legă capetele bandajului și se retrase câțiva pași cu o privire obosită.

Bărbatul se dădu jos de pe pat fără măcar să spună mulțumesc și părăsi camera certându-se cu prietena lui în legătură cu „privirea” inevitabilă a unui bărbat la sâni mari și la bikinii unei femei. Era o obișnuită după-amiază de sâmbătă, de vară, în camera de urgență a spitalului districtual, cu o defilare de leziuni

provocate de activitățile sportive și de luptători de sfârșit de săptămână cu oase rupte și ligamente întoarse și în aceeași măsură, cu un bogat sortiment de necazuri de pe plajă: arsuri de soare, tăieturi, intoxicații cu alimente, cârlige de pescuit înfipite în diferite părți ale corpului, nimic din ce nu avusese parte de un milion de ori. Doar că astăzi avea nevoie de un efort special pentru a-și îndrepta mintea la ceea ce trebuia să facă și asta o speria la fel ca iadul din jurul ei. Oamenii din alte profesii își puteau permite să fie din când în când distrați în munca lor. Dacă ea lucra neatent din cauza faptului că se gândea la cum simțise gura lui ST. Dalton pe a ei cineva ar putea să moară.

-Cum merge bătaia, frumoasă? Fierbințeala o luă la goană prin trupul ei când simți căldura unor buze masculine pe gât. Julia își înghiți saliva și se răsuci.

-Robert! Doctorul Robert Christianson își băgă mâinile în buzunarele imaculaților săi pantaloni kaki și-i adresă un zâmbet nostim. Arăta de parcă ar fi descins dintr-o reclamă uimitoare cu tineri în ascensiune socio-profesională, destinată articolelor de sport pentru bărbați.

-Da, Robert.

-Zilele astea au fost mulți bărbați care ți-au sărutat gâtul și ți-au șoptit vorbe dulci?

-Mai mulți decât mi-ar fi plăcut, bombăni Julia. Sprâncenele roșcate, bine conturate ale lui Robert se uniră deasupra nasului său perfect. Semăna destul de mult cu Robert Redford, doar că era mai tânăr și mai frumos și cu siguranță, avea chiar un zâmbet mai larg, mai deschis. Era un bărbat drăguț, atent, bun, pe care te puteai bizui. Și se mulțumi să o întrebe când sosise ambulanța de serviciu cu membrii echipei rivale de fotbal care încercaseră să-și arate calitățile, aplicându-și mai multe lovituri unul altuia, chiar dacă fuseseră despărțiți.

În sfârșit, când scandalul se potolise și se părea că va fi acalmie în sector, Julia își permise să-și abandoneze postul pentru o binemeritată pauză. Se îndreptă spre un fotoliu, pe jumătate dorind ca Robert să fi plecat înapoi spre suburbii până acum. Nu-și revenise încă din șocul produs de sosirea lui S.T. Nu simțea deloc dorința arzătoare de a-i transmite noutățile bărbatului cu care intenționa să se mărite.

-Frișca, nu zahăr, zise Robert, întinzându-i o ceașcă în timp ce ea se prăbușea pe canapea. Apucă ceașca cu amândouă mâinile și sorbi cu grijă o înghițitură mare.

Licoarea neagră nu semăna nici pe departe cu o cafea bună, dar era saturată cu anumite proprietăți dătătoare de viață, esențiale personalului unei camere de urgență din centrul orașului. Chiar în timp ce-i ardea traiectul către stomac, Julia putea simți cofeina cum era absorbită de sângele ei. Se uita la Robert și se străduia să-și ascundă supărarea și-i zâmbea cu recunoștință. El părea atât de

nepotrivit în camera de odihnă a spitalului districtual, precum un prinț într-o cocioabă. Camera, numită cu afecțiune Groapa, de către proprietarii ei, nu fusese zugrăvită din vremea când democrații se aflau la casa Albă. Pereții erau de un verde mușgăit. Mobila data din 1950, un vinilin portocaliu ce ardea ochii și țevi mari de crom care arătau de parcă ar fi provenit dintr-o fabrică dezafectată. Era un loc în care să te năpustești în pauzele dintre certurile cu pacienții. Nimic nu fusese făcut pentru a încuraja pe cineva să zăbovească în timpul liber.

-Deci, ce te poate scoate din partida de golf ca să te coboare la acest nivel de degradare? întrebă Julia în timp ce aluneca într-un scaun și sprijinea picioarele încălțate cu pantofii sport de măsuta de cafea. Robert se încruntă când privi spre canapea dar nu se așează. Julia se întreba dacă el nu era mai îngrijorat că și-ar șifona dunga de la pantaloni sau că și-ar păta hainele, apoi se muștră pentru că avusese astfel de gânduri răutăcioase. Acesta era bărbatul cu care se va căsători. Acesta era bărbatul pe care-l iubea. Figura lui S.T. i se ivi în minte ca un spectru. Ceva ca o gheară îi strânse stomacul. Luă încă o înghițitură de cafea.

-Datoria, zise Robert. Am consultat pentru Jon Jurgen o victimă arsă.

-Dumnezeule mare, puteai să minți și să spui că eu eram.

El îi adresă unul din zâmbetele lui perfecte.

-Te ador, frumoaso, dar mă tem că în acest caz tu ești pe locul doi, după o carne arsă.

-Oho. Știi sigur cum să fletezi o fată.

-Părăsește această speluncă și vino să lucrezi pentru mine. Am să te fletez toată ziua, în flecare zi. Julia își îngustă ochii și șuieră printre dinți.

-Robert, ți-am spus, n-am nici o intenție să părăsesc spitalul districtual ca să lucrez cu tine. Vreau să rămân aici. El scoase un oftat nervos și-și trecu degetele prin păr. Fiecare șuviță blondă era perfect pieptănată pe spate.

-Înțeleg că suferința oamenilor îți dă o stare de excitație. Dar cel puțin n-ai putea să obții această stare într-o vecinătate mai bună? Această parte a orașului este atât de rea, de parcă ar aparține New York-ului. Avea dreptate. În timp ce aproape toată zona Orașelor Gemene (St. Paul și Minneapolis) era populată cu muncitori curați din vest, centrul orașului se sufoca de murdăria care părea să crească în fiecare zi ca un cancer. Spitalul districtual era confruntat cu o paradă fără sfârșit de morfinomani, bețivi, punkiști și victime ale unor crime violente.

-Lumea este un loc periculos, zise Julia. Gândurile ei se îndreptau nu spre violența din gang care părea să înflorească constant în oraș, ci la evenimentele din acea dimineață din liniștitul Bloomington. În mod clar, nu era în siguranță nici chiar în propria ei casă. Oriunde și oricând, viața ei putea fi întoarsă cu susul

în jos de S.T.Dalton.El putea apărea de nicăieri să o sărute fără să judece...

Așezându-și ceașca pe masa unde alte o duzină fuseseră abandonate,Julia se forță să se ridice.Se uită în ochii lui Robert și spuse:

-S-a întors.

-El?Conștientizarea faptului îi luminează frumoasa-i față ca soarele.Oh.Se încruntă.Înțeleg.Bine...Julia se enervă.

-Asta-i tot ce poți să spui? Bine?

-Ce ai vrea să spun?

-Ei bine...ceva! Ar fi trebuit să-l cunoască mai bine și să nu aștepte vreun fel de izbucnire din partea lui.

Robert nu avea accese de mânie.Nu avea emoții excesive de nici un fel.Era un bărbat calm,rațional.Nimic asemănător cu S.T.Dacă situația s-ar fi inversat și i-ar fi spus lui S.T.că un bărbat îi dădea târcoale,acesta s-ar fi enervat și ar fi făcut gălăgie și ar fi avut tot felul de manifestări de bărbat dur.Nu că ea dorea acest tip de reacție.La urma urmei,era o femeie modernă,liberă.

Totuși,o fărâamă de gelozie n-ar fi fost de lepădat.Îi adresa lui Robert o privire disperată,șperând să-i producă măcar o mică reacție.

-Susține că vrea să se căsătorească cu mine.Sprâncenele lui roșcate se împreună.oricum,era ceva.

-Dar tu te vei căsători cu mine,spuse el cu un calm total.Deci,una o exclude pe cealaltă.Julia se lovi în frunte cu podul palmei și făcu un pas înapoi.

-Cum ai reușit să trăiești atât de mult și să rămâi așa de naiv?

-Dragă,spuse el cu răbdarea unui bărbat care discută evenimente internaționale cu un copil,vorbim despre un bărbat matur,normal,un adult rațional...

-Nu,nu vorbim!insistă Julia,scuturându-și capul cu afectare,coada de cal tremurându-i.Vorbim despre Storm Dalton!Se îndreptă către fereastra care dădea în sala de așteptare și rămase în picioare acolo,privind fix,simțindu-se ca singura persoană dintr-un film de groază care știa că fermecătorul profesor era de fapt o creatură odioasă ce urmărea să sugă crejerul oricui.

Într-o manifestare de extremă frustrare,Robert își scoase mâinile din buzunarele pantalonilor și le ridică,cu palmele desfăcute.

-Ei bine,nu știi ce vrei să fac.Ar trebui să sun un judecător și să încerc să obțin un mandat de reținere sau altceva? Ce vrei să fac în această situație,Julia?

-Nu știu! O reacție ar fi drăguță.Poate o mică manifestare a grijii.

-N-ar trebui să fii îngrijorat,afirmă el rezonabil în timp ce veni lângă ea.Nu mai ești îndrăgostită de el.Era o constatare,nu o întrebare,neconținând nici măcar o fărâamă de incertitudine.Totul fusese tăiat și curățat de Robert.Acesta era unul

dintre lucrurile care o atrăgeau la el -nu era complicat.

-Sigur că nu,spuse ea,încercând pe cât posibil să sune la fel de calm și de convingător așa cum o făcuse el.

-Atunci nu este nici o problemă.

-Pui pariu? spuse Julia,privind prin sala de așteptare la ușile duble de sticlă care duceau spre o pistă pentru ambulanță.Robert se uită peste umărul ei,iar sprâncenele i se uniră de mirare.

-Ce în lume...?O navă de la parada acvatică de anul trecut rula prin parcare de cealaltă parte a pistei spre urgență.Julia și-o reamintea distinct,deoarece unul din oamenii care se aflau în navă o făcuse să-și piardă cumpătul și i se rostogolise în față.Ea,împreună cu un clovn de la Shriners,îi administraseră primul ajutor.

Nava era vopsită în albastru-deschis,cu scânteii argintii,materialul smălțuit licărind magic în soarele după-amiezei târzii.Literele atrăgătoare ale unui post de radio local de muzică country împodobeau una din laturi.Punctul central al navei era un burduf ca o enormă cizmă de cowboy,realizat din lemn,cu pinteni și cu petice artistic aplicate,dintr-un material maron.Burduful avea pe puțin trei metri înălțime.Stând în față și legănându-se într-o parte,se găsea S.T.unduindu-se în mulțimea îngrămădită și rânjind ca un pirat.

-Storm Dalton? întrebă Robert,uimit.Julia îi adresă un zâmbet șters.

-În carne și oase,colega.

Mulțimea se revărsă din sala de așteptare,de parcă fuseseră vindecați printr-o minune.Se îngrămădeau în jurul navei ca niște discipoli,bătând din palme și bucurându-se,strigându-l pe Storm pe nume.Julia nu se încumetă mai departe de ușă,fiindu-i silă să-și facă apariția și să iasă în evidență ca motivul acestui insucces.Dar conștiința ei -și teama că el ar aduce parada înăuntru -precumpăni și merse mai departe,cu Robert târându-se după ea ca o păpușă mirată.Bietul om.Niciodată nu-l văzuse să arate atât de uimit.

O melodie country ce-ți înfiora inima era difuzată prin microfoanele inteligent ascunse în baloturile cu fân,un cântec despre a doua șansă pentru un neghiob îndrăgostit.Pilotul navei se ivi printr-o deschizătură în podea ca pilotul unui submarin și începu să circule prin mulțime,împărțind garoafe femeilor și batoane de zahăr copiilor și bărbaților.Julia se opri la marginea mulțimii,nefiind încă sigură ce trebuia să facă.S.T.o zări imediat.Ochii lui albaștri se lipiră de ea ca explozivele căutând căldura și zâmbetul i se lăți.Coborî din burduf,apucând o frânghie care era ancorată,aparent,în punctul cel mai înalt și alunecă în jos pe o parte,ca Robin Hood.Ducând pe brațe un buchet de garoafe roz din grămada care se afla în navă,S.T.sări pe pământ și se postă în fața Juliei,cu o expresie bruscă

serioasă,privirea lui concentrându-se pe fața ei.Julia simți toți ochii ațintindu-se asupra ei.Murmure străbătută mulțimea.

-A făcut toate astea pentru ea.

-Este mai frumos ca Richard Gere în Pretty Woman.

-O fi asta una din reclamele pentru deodorante?

O echipă de televiziune o filma cu o cameră portabilă.S.T.nu se opri până ce nu se află față-n față cu ea.Intensitatea expresiei lui o înspăimântă până la un nivel profund instinctual.Aceasta era privirea unui bărbat formulându-și o revendicare,care părea nepăsător și să renunțe ușor,dar sub tot acest farmec de la țară se găsea un munte de hotărâre.Când Storm Dalton dorea ceva,alerga după acel ceva.Și el o dorea pe ea.Se opri în fața ei,privind-o timp de o secundă infinită.Mulțimea își ținea respirația.Cineva declanșa un aparat de fotografiat.

Julia avea sentimentul că ar trebui s-o ia la fugă.Într-un fel,știa că atunci când totul va fi spus și făcut,se va uita înapoi la acest moment și-l va considera ca pe o clipă crucială în care trebuia să lovească cu piciorul,dar n-o făcuse.

Brusc,S.T.își scoase pălăria,căzu în genunchi și spuse:

-Julia,am venit să-mi declar intențiile.

-Sper că ele includ și existența unui pistol cu care să-ți tragi singur un glonț în cap,bombăni ea printre dinți.M-ai scuti de atât de multe necazuri.

El continuă de parcă nu o auzise.

-Intenționez să-ți câștig inima,dragostea și mâna.Aruncă un zâmbet rapid spre mulțime și clipi.Ei bine,pe dracu',o să iau totul de la ea.

Julia de-abia auzea aplauzele și râsetele.Stânjeneala ei nu fusese prea mare de la început.Între a apărea în public în șort de boxer și situația de față,aceasta din urmă i se părea mult mai ușor de suportat..

Robert trecu în fața ei,părând puțin stânjenit și-l bătu pe S.T.pe umăr.

-Scuză-mă,dar trebuie să faci într-adevăr o excepție în acest caz.

S.T.se ridică în picioare,încruntându-se.Îl recunoscu pe doctorul Bob într-o clipă,după prezentarea lui Liz,proaspăt recrutatul lui spion,care i-l descriesese ca pe o păpușă Barbie în mărime naturală,dar nu atât de animată,atunci când se dusesse din nou la Julia acasă.

-Asta-i bună,șmechere,zise el dintr-o suflare,aplecându-se agresiv spre bărbatul care era rivalul său.Doamna și cu mine avem ceva de discutat.

-Doamna hotărăște,îi replică Robert calm.Părul de pe ceafa lui S.T.se zbârli.

Nările îi fremătară.

-Oh,da? Ei bine,n-am văzut un inel pe degetul ei și,dacă mă gândesc bine la asta,a fost a mea întâi.

-Dar este a mea acum.

-Nu pentru mult timp,doctore Bob,spuse S.T.,amenințarea imprimând tonului său un accent ascuțit.Intenționez să o recâștig.

-Este o întrebare,Storm? strigă un reporter.S.T.rânji ca un lup,cu privirea încruntată pe bunul doctor.

-Mai bine ai crede,prietene.

-Ce părere aveți despre asta,domnule? întrebă reporterul,agitând microfonul în direcția lui Robert.Acceptați provocarea?Robert își scutură capul,arătând pe jumătate amuzat.

-Nu cred în astfel de lucruri.S.T.Îl privi fix,în așteptare.Nu-i venea sa creadă că bărbatul rămăsese atât de calm.Dacă locurile s-ar fi inversat,S.T.era sigur că ar fi pocnit mutra tipului până acum.Se afla aici pentru o lua pe Julia înapoi de la acest bărbat.Tipului nu-i păsa? Sau era sigur pe el însuși și pe relația lui cu Julia?

-Scuză-mă,spuse Julia sec.Nu crezi c-ar trebui să am ceva de spus în legătură cu toate astea? Toți ochii se îndreptară spre ea.

Julia se uită de la un bărbat la celălalt -Robert,care arăta precum conducătorul unei ședințe parlamentare,calm și distant,considerat perfect; iar S.T.,care arăta ca un cowboy,gata de bătaie,sălbaticul jucător.Furia și stânjeneala,frustrarea și confuzia se înnodaseră înăuntrul ei într-un nod imens.Putea să ia brațul lui Robert și să plece,dar nu reușea să-și impună să o facă.Era furioasă pe el și nu era sigură din ce motiv.În ceea ce-l privea pe S.T.,nu asta era problema; cunoștea aproape toate motivele pentru care se înfuriase pe el.Ceea-ce nu putea explica era cum reușea să se uite la el și să-l vadă ca pe sfâșietorul de inimi care era și totuși să simtă...ceva.O parte din gândul ei actual era cât de bine ar fi fost ca el să fi plecat cu toate aceste necazuri.O situație veche,fără speranță,un lucru imposibil de imaginat.S.T.ridică o mână înainte ca ea să poată vorbi.

-Timpul s-a terminat.Revenim la problemele noastre,zise el,întorcându-se spre Robert,o privire consternată reunindu-i sprâncenele.Vrei să-mi spui că nu te vei bate pentru ea?O altă undă de murmure speculative trecu prin mulțime.

-Nu cred în luptă,spuse Robert,cu un zâmbet binevoitor.

Furia coloră pomeții înalți ai lui S.T.Făcu un pas agresiv în direcția doctorului.

-Vrei să-mi spui că Julia mea nu este demnă de a te lupta pentru ea?

-Nu este Julia ta.

-La naiba,bine,va fi în clipa în care voi trece peste tine.Julia se precipită în față.

-S.T.,nu!Protestul ei fu retezat scurt în timp ce el îi punea în față un braț cu garoafe roz.Ea înhață florile într-un gest reflex și le aruncă,așteptând să vadă

sânge.Dar ceea ce văzu era S.T.,nas în nas cu Robert și o cameră de televiziune filmându-i pentru un prim-plan.

-Două săptămâni,doctore Bob,zise S.T.cu o voce joasă,încărcată cu o furie masculină cu greu reprimată.Două săptămâni.Totul era corect.Câștigătorul primește inima doamnei.Se răsuci către Julia,zâmbetul propriu doar lui Storm Dalton cuprinzându-i fața,la fel de strălucitor ca soarele răsărind după furtună.

Julia se holba la el ca o căprioară prinsă în lumina reflectoarelor,conștientă că ceva era pe cale să se întâmple,dar incapabilă să facă vreo mișcare pentru a preveni situația.S.T.o înhață,o îmbrățișa ca un dansator de tango și o sărută puternic,zdrobind garoafele dintre ei.Un murmur se ridică din mulțime.

Fața lui radia de excitație atunci când își îndreptă statura și se depărta de ea.Ochii îi erau înflăcărați de un amuzament diabolic,gura i se arcuise într-un zâmbet hoțesc,în timp ce vorbe țărăgănat.

-Te voi câștiga,iubito.Să înceapă întrecerile.

CAPITOLUL 4

-Asta este îngrozitor! se văicări Julia,azvârlind prima fasciculă a ediției de duminică dimineață din *Star Tribune* pe masa din bucătărie.Se ridică din scaunul ei pentru a măsura lățimea micuței bucătării,pantofii ei sport scârțâind furioși pe podeaua acoperită cu linoleum cenușiu.

Ciugulind dintr-un corn,Liz își întinse gâtul să vadă seria de fotografii de sub titlul „*Storm face ravagii în orașele gemene.*” Una îl înfățișa pe S.T.sosind la spital,în vârful gigantului camion,una când săruta buzele Juliei și alta cu o scurtă reacție a Juliei,după ce o eliberase.Fotografiile și articolul care le însoțea ocupau două treimi din pagină.Julia își ținu privirea ațintită asupra lor în timp ce rememora trecutul,mânia ei crescând cu fiecare imagine.

Două treimi dintr-o pagină.Nici chiar cel mai obișnuit cititor nu putea rata asta.

La prânz,majoritatea celor din zona metroului vor lua cunoștință de provocarea lui S.T.de a-i câștiga inima și putea să pună pariu că ei îi vor da ajutor.

Întotdeauna S.T.fusese enorm de popular cu fanii fotbalului,chiar în timpul scurtei interdicții de la Viking,când fusese transferat într-un post de rezervă.

Întotdeauna el menținuse o bună relație cu publicul,acceptând ca numele și faimosul său zâmbet să fie tipărite,acordând din timpul său pentru activitățile caritabile ale comunității.Vestea că el s-a întors în Orașele Gemene s-ar întinde ca focul.Vestea despre cruciada pornită pentru a-i cuceri inima ar fi cuvântul de ordine al orașului.

-De ce te plângi? întrebă Liz.Fotografia ta este în ziar! Noaptea trecută,ai apărut

la știrile de la ora zece! Ești o celebritate! Mi-ar plăcea asta.

-Lucrezi în comerțul de modă.Desigur,ți-ar plăcea asta.Uită-te la mine,șuieră ea. Julia se aplecă peste masă și lovi furioasă cu degetul o fotografie,astfel că imaginea tremură animată.Purtam un tricou cu un creier pe el!Și expresia mea! Arăt ca și cum cineva tocmai a sărit asupra mea cu o unealtă de înfierat vitele. Liz își aranja ochelarii de vedere cu strasuri,cocoțați pe nasul ei în timp ce scruta micuța imagine.

-„*Copleșită de gestul romantic al lui Dalton*”.Așa te descriu aici.

Julia scoase un sforăit nepotrivit unei doamne în timp ce se plimba prin cameră. Acum că se agitase toată noaptea din cauza asta,slaba vâpaie a lingușirii se epuizase complet,măcinată de dubii și suspiciuni în legătură cu motivele lui S.T.Era un bărbat care reușise în întreceri și în luminile rampei și,nebulia din noaptea trecută îl încărcase cu puternice doze din amândouă.Părerea ei despre evenimentele serii nu fusese impusă de absența somnului sau a telefonului care a sunat încontinuu,până ce ea aproape că-și pierduse vocea spunând „fără comentarii” presei.Ziariștii se aruncaseră asupra întâmplării cu entuziasmul hienelor în fața unei antilope gnu prăbușite,într-un târziu,deconectase toate telefoanele din casă.

-Gest romantic,la naiba,bombăni ea.Nu este nimic altceva decât o pornire egocentrică,isprava publicitară a unui macho.Dacă-și închipuie că am să cedez pentru astfel de prostii,ar trebui să se mai gândească.Sunt o femeie liberă,o susțin cu tărie.Aceasta nu este comuna primitivă.Nu vreau să fiu disputată de bărbați și oferită drept trofeu învingătorului.

Liz se uită la ea cu o privire plină de regret,ochelarii alunecându-i de pe nas.

-Îmi sună amuzant,zise ea cu un suspin visător.Doi luptători frumoși bătându-se pentru mine,masivele lor piepturi transpirate umflându-se de efort,mușchii brațelor lor încordându-se în mănunchiuri tensionate în timp ce ei își împrășcă cuvinte grosolane...Julia își îngustă ochii și îndreptă un deget spre prietena ei.

-Știi,reacționezi foarte straniu de când te-ai decis să te măriți.Fii atentă la tine.Drăguță,curând vei fi alergată în jurul covorului pe care-l aspiți,îmbrăcată ca micuța Donna Reed,cu perle și pantofi de balet.

-Uită asta,zise Liz,pufnind pe nas cu indignare.Reveni la realitatea imediată și la micul ei dejun,rupând o altă bucățică de corn și băgând-o în gură.Acele rochii de damă îmi fac șoldurile să arate prea grase.Pe de altă parte,mi-am trimis semnalele numai către bărbați care-și pot permite menajere.

-Spre un norocos?Ea se strâmbă și-și scutură capul.

-Am mers la un bar mitzrah noaptea trecută,cu dentistul meu.Nimic,chimic.

Cel mai romantic lucru pe care dorește să-l facă este să-mi înlocuiască toate plombele la jumătate de preț. Julia scoase un fluierat grav în timp ce-și întindea picioarele și începea o serie de exerciții de gimnastică.

-La jumătate de preț? îmi pare că e dragoste. Liz îi aruncă o privire vicleană și ridică ziarul în dreptul feței, de parcă ea poza pentru un fotograf.

-Nu e chiar inutil să fii „luată de Storm”.

-Nu mă va lua nicăieri, insistă Julia, îndreptându-și trupul, mâinile instalându-i-se pe talia șortului ei de jogging, albastru-marin. Sunt perfect fericită aici unde mă aflu. Am o slujbă bună, o casă, prieteni și pe Robert.

-Domnul Excitație, mormăi Liz, rotindu-și ochii.

-Reprezintă toată excitația pe care o doresc. N-am nevoie de acest fel de revoluție în viața mea, zise Julia, arătând ziarul. Vreau doar o plăcută existență normală. Nu-mi trebuie o tornadă umană răsucindu-se în viața mea pe o navă de paradă. Liz studie fotografia lui S.T. pe cizma gigant, nedumerirea încruntându-i sprâncenele.

-Unde o fi găsit acest lucru?

-Cine știe? oftă Julia în timp ce se îndepărta de masă, simțindu-se epuizată fizic doar la gândul că trebuia să mai facă un pas. Întoarcerea lui S.T. Îi subminase energia și lăsase în locul ei un fantomatic sentiment al fatalismului. Tipul are prieteni peste tot. Aș zbura în Antarctica, dar probabil are un fan-club acolo. Aia m-ar ține ostatică până ce el ar putea sosi cu un atelaj tras de câini.

-Ce ai de gând să faci? întrebă Liz. Pare teribil de hotărât.

Se străduise puțin prea tare ca să pară nonșalantă, ca un jucător care-și dorea o călăuză interioară când paria, dar efortul nu reuși să-i modifice starea sufletească Juliei. Se încruntă în timp ce-și întindea un picior în față și-și masa mușchiul încordat.

-În următoarele două săptămâni, îl voi îndepărta ca pe o plagă, apoi voi pleca în vacanță cum mi-am propus. S.T. Își va pierde eventual interesul în micul său joc și va pleca spre pășuni mai înverzite. Sper.

Liz se ridică de la masă, strângându-și kimonoul de mătase roșie în jurul taliei în timp ce se îndrepta spre chiuvetă pentru a pune ceașca, dar își reveni admirabil înainte ca Julia să o întrebe ceva. Se prăbuși înapoi în scaunul ei și luă din nou ziarul.

-Ei bine, cred că este romantic, zise ea, vocea răsunându-i ca a unei ciorcârlii, atunci când scoase un ciripit de râs nervos. Nu-l văd pe doctorul Bob făcând vreun gest măreț pentru a-și dovedi dragostea pentru tine.

-N-am nevoie de gesturi mărețe, zise Julia sobră. Am nevoie de stabilitate.

Mă duc să alerg.O alergare lungă,dură,sănătoasă va îndepărta endorfinele,asta era ceea ce avea nevoie ca să-și limpezească mintea.Alergatul fusese întotdeauna terapia ei favorită.Subconștientul ei putea sorta problemele în vreme ce conștientul se focaliza asupra priveliștii și a procesului mecanic de a pune un picior în fața celuilalt.Adora sentimentul propulsării corpului ei cu viteza obținută din toate tensiunile interne și Dumnezeu știa,astăzi avea tensiuni interne din abundență.Smuci ușa de la intrare.Parcată la curba din fața casei se afla o replică din fibre de sticlă,înaltă de trei metri,a unui taur din rasa Hereford.

Era genul de panou de supermagazin care se i punea în stradă pentru a semnala reducerea prețurilor la carne,genul de panou supradimensionat ce anunța informații despre închirieri,amplasat în parcare și având mesaje zeflemitoare de genul: „Doamne,Doamne,Edith a devenit puternică”.Pe una din fețele acestui panou era scris: „Julia,nu este un taur.Te iubesc.Căsătorește-te cu mine.”

-Doamne,murmură Liz încet din spatele ei.Nu-i draguț?

Vecinii se plimbau pe pajiștile lor examinând gigantica bovină,părând liliputani pe lângă ea.Copiii alergau de la un capăt la altul al străzii pe bicicletele lor, scoțând mugete de vite și imitând sărutări zgomotoase.Deja,doi reporteri își făcuseră apariția și erau ocupați cu fotografiatul panoului bovin.Brusc,camioneta neagră a lui S.T.apăru în capătul străzii,ciobănescul german sprijinindu-și capul în afară,pe fereastra din dreapta șoferului,limba roz fluturându-i ca un drapel în vânt.Mașina trase în spatele taurului și S.T.sări din ea în aplauzele și uralele mulțimii.S.T.se strecură printre oameni,oprindu-se ca să-și scrie numele pe vreo cinci exemplare din *Star Tribune* și pe o listă mototolită de la un magazin.Se întreținu amabil cu reporterii,gura lui ca un pilot automat împrăștiind poveștile de vechi băiat bun al lui Storm Dalton,în vreme ce privirea i se fixase asupra Juliei.Ea arăta mirată de enormitatea gestului său.El nu se putea decide dacă fusese bun sau rău.Tot ce știa cu certitudine era că se simțea teribil de liniștit să vadă că în spatele el stătea Liz și nu doctorul Bob.

Nu dorea să o scape din priviri după scena din parcare spitalului,dar nu avea încotro.Nu putea să calce pe urmele ei zi și noapte,ca o umbră.Trebuia să se încreadă în ceea ce simțise din sărutul ei.Ea mai avea încă sentimente pentru el.Nu toate erau bune,dar existau totuși.Dacă ar fi reușit să le aducă la suprafață și să o pună față-n față cu ele,atunci poate ar fi recâștigat-o.Era sigur ca naiba că făcuse ceea ce era cel mai bine.

Planul jocului pe care-l imaginase era strălucitor.Trebuia să o impresioneze cu gesturi mărețe,în marea lor majoritate acțiuni care nu i-ar fi lăsat Juliei a nici un dubiu în legătură cu sinceritatea lui.Își petrecuse jumătate din noapte la telefon,

trezind din somn vechi cunoștințe ca să le recruteze pentru campania lui, sunând vechi datornici, planificându-și strategia. Restul nopții și-l oconsumase plimbându-se fără încetare prin camera de hotel, întrebându-se unde era Julia și ce gândea ea. Cel puțin, acum avea răspunsul la prima întrebare.

-Ultimul autograf, popor! strigă el în timp ce-și mângălea numele pe manșeta rochiei albe de tercot a doamnei Perkins. Le adresă tuturor un zâmbet diabolic.

Am o doamnă de câștigat. Doamna Perkins îl bătu pe braț, ochii strălucindu-i ca stelele între ridurile de pe tenul ei de optzeci de ani.

-Du-te la ea, Storm! Traversă curtea cu mâinile întinse și cu un zâmbet incorrigibil pe față. Reporterii se țineau după el ca un roi de țânțari, dar S.T. îi ignora. Atenția lui era captată de Julia.

-Ce pot să spun, Legs? Publicul este de partea mea. Cum îți place taurul?

-Este potrivit, ținând cont de sursă, îi zise Julia sec, având brațele încrucișate peste tricoul gri-pal pe care scria „Universitatea din Minnesota”.

Zâmbetul lui S.T. șovăi în clipa când urca scările.

-Nu-ți place? Julia avea în vârful limbii o replică ironică, dar brusc inima nu-i mai dădu ghes să lupte. S.T. arăta ca un cățeluș care tocmai fusese pedepsit pentru că rosesse o pereche de pantofi. El nu urmărise să o stânjenească. Avea doar tendința de a se lăsa purtat de entuziasm. Întotdeauna fusese așa.

-Ei bine, este cam mare, spuse ea. Nu era chiar un compliment, dar era cel mai bun lucru pe care-l putu spune. Nu dorea să-l încurajeze, căci data viitoare ar fi făcut ceva chiar mai revoltător, ca de exemplu să coboare o vacă din cer, cu o parașută.

-Cel mai mare pe care l-am putut găsi. El rânji și veni mai aproape.

Julia rămase pe loc, chiar dacă toate terminațiile nervoase îi intraseră în alertă, vibrând la apropierea lui. El se opri la câțiva pași de ea, aplecându-și capul puțin într-o parte și-i adresă o privire încărcată de căldură sexuală, care era curioasă, dulce, plină de umor. Combinația era o invitație intimă de a împărtăși gluma, de a râde împreună cu el. Se întâmpla ceva ciudat cu emoțiile ei.

-Deci, ce spui iubito? întrebă el, înălțându-și aprâncenele. Gata să cedezi?

-Crezi că poți să mă câștigi cu o vită imensă din plastic? spuse Julia sec, curajul luptându-se împotriva nevoii de a zâmbi. Este o bătălie pierdută.

S.T. înainta puțin mai aproape, sprijinindu-și o mână de canatul ușii.

-Nu este un taur, zise el, cu o voce răgușită și sexy. În spatele lui se află sufletul meu.

-Ai putea să obții o slujba la Hallmark, îi ripostă Julia. Sentimente ca astea se găsesc pe felicitări.

-Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu, murmură el, aplecându-se mai

aproape până ce buzele lui mai că atinseră urechea Juliei. Vino să iei micul dejun cu mine. Fiori alergau în sus și-n jos prin carnea Juliei, în mișcarea lor dând naștere la atingeri ușoare. Poate că el tocmai îi sugerase să facă sex fierbinte, sălbatic, pe pajiște, iar trupul ei îi răspundea. Gâtul i se contractă, pieptul i se zbatu, genunchii îi tremurau, degetele de la picioare i se strânseseră în pantofi. Vocea lui. El ar fi putut citi Raportul Congresului cu această tonalitate a vocii iar femeile ar fi leșinat. Vocea lui Robert nu avusese niciodată acest efect asupra ei. Un alt fel de fior trecu prin trupul Juliei ca un glonț. Se îndepărtă, aruncându-i un zâmbet larg.

-Doamne păzește, a fost grozav, dar o s-o iau la goană.

Înainte ca S.T. să poată comenta, se năpusti înăuntru și se îndreptă spre ușa din spate. Cuvântul laș îi stăruia în minte în timp ce traversa curtea și pășea pe alee, dar nu era destul pentru a o face să se reîntoarcă. La urma urmei, discreția era cea mai bună latură a curajului. Mergea pe alee, din ce în ce mai repede. Simțea nevoia, pe cât se putea, să interpună cât mai multă distanță între ea și Storm Dalton. Nu-i plăceau sentimentele pe care el era în stare să i le producă cu o simplă și inocentă invitație la micul dejun, răvășindu-i simțurile pe care era mai bine să nu le aibă. Era ca o dependență de drog -îi făcea rău, dar tentând-o și seducând-o într-un mod perfid. El era excitant și sexy, dar motivele contra le depășeau pe cele în favoarea lui. Era un tip imprevizibil pe care nu te puteai bizui, iar ea avusese destul parte de ambele calități ca să-i ajungă o viață.

Se apropiase de capătul blocului când un sunet din spate îi tulbură gândurile.

Încercă să arunce o privire peste umăr și văzu câinele ciobănesc german apărând la picioarele ei, cu un imens rânjet pe față în clipa când sări la ea. Dar nu vederea câinelui îi provocă Juliei o durere în inimă, ci vederea lui S.T. care se ivi într-o urmărire înfierbântată pe bicicleta verde-fluorescent a lui Andy Spader. Era prea mică pentru el. Arăta ridicol aplecat peste cadru, cu genunchii lovind ghidonul.

Dar o ajunsese din urmă. Simțind adrenalina pulsându-i în vene, Julia o porni drept spre capătul blocului și traversă strada. Parcul de pe cealaltă parte era împădurit și deluros; cu siguranță, va fi capabilă să scape de el acolo. Alese o îngustă potecă prăfuită care trecea printr-un pâlci de pini, ciobănescul german fiind lângă gleznele ei și scoțând schelălăituri de bucurie în vreme ce se ținea după ea. Imaginea lupilor hăituind un cerb pe un câmp, se gândi Julia. Câinele putea să o urmărească, dar n-ar fi doborât-o la pământ ca să o târască înapoi la stăpânul lui. Cel puțin, așa credea. Julia aruncă o altă privire rapidă peste umăr.

Fuse o greșală imensă. Știu asta în clipa când întoarse capul. În timp ce privea înapoi, făcu un pas mare, piciorul ei drept se ridică și nu găsi...nimic.

Un țipăt involuntar îi scăpă în timp ce se rostogolea în josul dealului într-o grămadă de brațe, picioare și păr, trecând peste gropi și pietre ca o minge umană, ajungând să se oprească întinsă pe spate. O clipă, se uită în sus la cer, privirea fixându-i-se încet pe un nor care părea să fie imaginea unei cizme de cowboy. Apoi, câinele se prăbuși peste ea, gâfâind și lingându-i fața.

-Oh! Oprește-te! țipă ea, ridicându-și brațul pentru a-și feri fața de cincizeci de kilograme de entuziasm canin exagerat.

-Bingo, înapoi! strigă S.T. din vârful dealului. Câinele își ciuli urechile și schelălăi, furișându-se cu coada între picioare. Se întinse pe pământ și-și puse botul pe labe. Julia își lăsă capul pe spate și-l privi pe S.T. cum cobora pe bicicletă în josul dealului, ținând ghidonul într-un unghi expert pentru a reține vehiculul să nu alunece de sub el. Unde naiba învățase să meargă pe bicicletă? Până ce el nu-i răspunse, ea nu realiză că pusese întrebarea cu voce tare.

-La Big Brothers, în Kansas City, zise el absent, abandonând bicicleta și grăbindu-se spre ea. Fratele meu mai mic era specialist în astfel de lucruri. Se așeză în genunchi lângă ea, în ochi observându-i-se îngrijorarea, în timp ce cu o mână tremurătoare îi pipăia fruntea și obraji.

-N-ai pățit nimic, iubito? Ești rănită? Să chem o ambulanță?

-Sunt bine, zise Julia, scoțând un geamăt când încercă să se ridice.

S.T. o obligă să stea jos punându-i o mână pe umăr.

-Stai liniștită, îi ordonă el, începând să-i inspecteze picioarele. S-ar putea să-ți fi rupt ceva.

-Nu mi-am rupt nimic, îi replică Julia iritată, îndepărtându-i mâna. Sunt asistentă medicală, îți amintești? Cunosco astfel de lucruri.

-Ai putea fi șocată. Era desigur șocată, dar asta nu avea nimic de-a face cu căzătura pe care tocmai o încasase. Fusesse șocată de când deschisese sâmbătă ușa și-l găsisse pe el stând de partea cealaltă a pragului. Și acum, dacă-l lăsa să o examineze mai departe, probabil că intra într-un fel de criză hormonală.

-Sunt bine, S.T., murmură ea. Nimic distrus, doar mândria. El o ajută să se ridice, dar rămase atent să o susțină dacă dădea vreun semn că s-ar clătina. Julia se strădui să-i ignore privirea îngrijorată în timp ce-și îndrepta statura. N-ar fi făcut-o pentru ea, ci ca să nu fie atinsă din cauza temerii lui. Își studie mâinile și picioarele pline de praf și de mici tăieturi, dar fără răni profunde. Mâine, va fi plină de zgârieturi, dar asta nu era nimic considerând că și-ar fi putut rupe gâtul. Fuseseră vreo șase metri din vârful dealului și coborârea era abruptă.

-Mi-ai răpit zece ani din viață, zise S.T. cu o urmă de frică tremurându-i în voce. Ești sigură că n-ai nimic, iubito? Ai putea avea o comoție. Se uită intens în

ochii ei, urmărindu-i starea pupilelor, apoi ridică ultimele trei degete de la mâna stângă în fața ei. Câte degete țin în sus? Julia se miră și se pregăti să-i dea un răspuns ironic, dar cuvintele i se opriră în gât, în vreme ce privirea ei se fixase pe degetul lui mic. Inima începu să-i bubueie în piept. Îl mai avea încă. Îl mai purta încă. Inelul prieteniei lor, cu piatră ieftină, un ciob de sticlă, dar care în mintea lor trecuse drept un diamant și pe care el i-l dăruise în acea vară când se întorsese în Montana. Ea pretinsese că asta însemna că erau îndrăgostiți, chiar dacă ea avea doar șaisprezece ani și știa că în toamnă el va termina colegiul.

-Îl mai ai încă, murmură ea. O undă de emoție îi străbătu tot trupul. Acest sentimentalism era un lucru periculos. Își spuse că asta nu-i va suci capul, dar nu putea să o împiedice să-i afecteze inima. Când amintirile o copleșiră, se apropie și-i prinse mâna, trăgându-i-o spre ea ca să poată vedea mai bine.

Nu era o mână drăguță. Degetele lui suferiseră mai multe fracturi în timpul carierei fotbalistice. Unele se îndoiseră în direcții ce nu păreau de la natură, iar pielea din palmă era aspră și bătătorită ca a unui cowboy. Inelul arăta exact ca ceea ce era cu adevărat și cât plătitese pentru el -1,98 dolari. Ciobul de sticlă licărea spre ea, împrăștiind irizații în soarele de vară.

-Este o minune că nu ți-a învinețit degetul, spuse ea sec, încercând să mișcoreze impactul emoțional printr-un umor prefăcut. S.T. se uită în ochii ei, expresia lui devenind -dintr-o dată insuportabil de tandră.

-N-a făcut-o, răspunse el blând. L-am purtat pretutindeni.

Lacrimile erau acolo înainte ca Julia să aibă o șansă de a le reține. Străluceau în ochii ei și-i încețoșau vederea. Îi lăsă mâna și-i întoarse spatele în timp ce se străduia să se ridice în picioare.

-La naiba, terenul ăsta este tare, bodogăni ea, ocupându-se cu curățirea țărânei de pe spate și picioare. S.T. se ridică încet, privind-o. Dorea să o strângă la pieptul lui și să-i reamintească ziua în care ea îi oferise în dar inelul. Îi putea spune că-l păstrase în toți acești ani, deoarece era o modalitate de a o avea aproape. Îi putea spune despre nopțile lungi când zăcea în patul său, privind fix tavanul, ținând inelul în mână și gândindu-se la ea. Dar lăsă momentul să treacă; aceste amintiri ar speria-o probabil cu intensitatea lor.

-Aici, lasă-mă să te ajut, se oferi el, zâmbetul diavolesc reapărându-i pe față când se apropie de spatele ei. Julia se răsuci, îndepărtându-se de atingere, aruncându-i o privire încruntată.

-Nici o șansă, Dalton.

-Dumnezeule mare, parcă-ți plăcea să simți mâinile mele pe...

-Poveste veche, declară ea aspru.

-Îți plăcea să simți mâinile mele peste tot trupul tău,accentuă el cu o voce înfierbântată.Blând,o întoarse cu spatele la un arțar,ochii lui albaștri dansând buclucași.

-Domeniul trecutului,spuse Julia.Se lovi de copac și se lipi de el,dorindu-și să-l poată dematerializa ca să treacă prin el.

-Mda,sunt de domeniul trecutului,în regulă,murmură S.T.,înlănțuindu-și mâinile de o parte și de alta a capului ei.Se aplecă mai aproape,cât mai aproape,până ce ea îi simți inima zvâcnind prin hainele lui și ale ei.Privirea lui i-o susținea pe a ei cu o intensitate care era aproape hipnotică.

-O să înnebunesc dorindu-te,iubito.Inima Juliei pulsa ca o pasăre în cușcă.

-S.T.,nu...Protestul ei fu încă o dată sugrumat de sărutul lui.Era fierbinte și dulce.Julia nu se putea împotrivi,așa încât se topi în el; era prea irezistibil,prea familiar,prea bun.El o săruta prelung,ca și cum ar fi putut sta acolo toată ziua și să nu facă altceva decât să exploreze miriadele de nuanțe ale acestui sărut.

S.T.schimba subtil unghiurile,modifica imperceptibil presiunea,mișcându-și limba peste a ei în apăsări leneșe,senzuale.

Prinsă între amestecul de amintiri din mintea ei și noua dorință,Juliei îi era imposibil să nu fie magnetizată.Îi era imposibil să nu răspundă.Trupurile lor se mulaseră perfect unul pe celălalt încă din ziua aceea de vară de pe malul lacului,când ea i se dăruise prima dată,iar el îi oferise acel fel de dragoste după care tânjise tot timpul.Acum,el se lipea de ea,cu pieptul solid peste sânii ei,șoldurile lui întâlnindu-le pe ale ei.Statura lor era aproape la fel,aducându-i în contact în toate punctele cruciale.Catarama centurii lui se apăsă peste pântecul ei,iar masculinitatea lui se apăsa în centrul feminității ei.Coapsele lui se frecau de ale ei când căută să ajungă mai aproape.

Julia gemu reținut.Mâinile ei îi mângâiau mușchii tari,încordați,de pe spate.Din propria lor voință,șoldurile ei se agitară să se acomodeze cu el,să-l invite,iar el se arcui spre ea,umplându-i spațiul cu mărimea și tăria lui,făcând-o să tânjească după ceva mai profund.

-Asta e,iubito,șopti el deasupra buzelor ei.Dorește-mă.Dorește-mă.

Să-l dorească.Nu făcuse nimic,dar îl dorise de când avea șaisprezece ani.

Necazul era că,în timp ce ea îl dorise întotdeauna,el nu fusese mereu acolo.Se îndestulase cu dragostea ei și o părăsire de fiecare dată,lăsând-o să dorească ceva ce niciodată nu fusese pregătit să-i dea.Pretindea că acum este gata,dar vechile năravuri erau greu de schimbat,iar vechile răni greu de vindecat.

S.T.simți schimbarea din starea Juliei.Era ca un îngheț brusc,ucigând căldura care fusese gata să explodeze între ei.Inima i se strânse.Mersese prea departe,

încercase prea mult,prea devreme.Încercase să-și impună să fie precaut,dar niciodată nu reușise cine știe ce în această direcție.Chiar dacă fusese mai docil, era aproape imposibil pentru el să se afle la cincizeci de centimetri de Julia și să nu o dorească.Cu un oftat obosit,puse capăt contactului înainte ca ea să-l respingă.Rămase în picioare,cu capul plecat,cu mâinile în șolduri,cu un picior căutând,într-o încercare nereușită,să îndepărteze disconfortul provocat de brusca deșteptare din blugii lui.Se uită pieziș la Julia.Se îndepărtase de copac și privea fix în depărtare,către un mic pod,unde cupluri și familii se plimbau alene și aruncau floricele de porumb rațelor sălbatice.Expresia de pe fața ei era una de îngrijorare; nu furie,ci o nuanță nesigură de vină.Sprâncenele i se uniseră; gura ei plină de sevă îi tremura și colțurile i se lăsaseră în jos.

-De ce ai făcut asta,S.T.? întrebă ea fără să se uite la el.

-Pentru că te iubesc,răspunse el simplu.

Ea își scutură capul,făcând ca părul ei lung și ciufulit să-i șerpuiască pe spate.

-Nu poți doar să vii și să pleci din viața mea când vrei și să numești asta dragoste.Nu este dragoste,este comoditate.Sunt tot Julia McCarver,femeia disponibilă.Furia încolți brusc în inima lui S.T,căldura ei colorându-i trăsăturile. O apucă pe Julia de braț și o întoarse cu fața la el.

-Niciodată nu a fost așa,zise el afectat.Întotdeauna te-am iubit,dar întotdeauna am găsit un motiv să mă îndepărtez înainte de a te lovi.Eram speriat Julia...

-Și acum nu mai ești speriat?

-Frica asta a dispărut,șopti el.Dar cel mai mult mă tem că te-aș putea pierde pentru totdeauna.Julia se uită în ochii lui,o parte a ei dorind să citească adevărul acolo,o parte a ei dorind să vadă o minciună.Nu-l voia din nou în viața ei.Riscul era prea mare.Totuși,exista acea parte a ei care simțise întotdeauna nevoia ca el să o dorească.Ei fuseseră suflete pereche.Asta era greu de dat la o parte.

-Ce ai de gând să faci după ce vor trece două săptămâni? întrebă ea,scoțând un suspin.Poate dacă-i explica destul de clar că nu va câștiga această stupidă întrecere,el ar renunța acum și i-ar scuti pe amândoi de o mulțime de necazuri. El îi adresă o privire plină de hotărâre neabătută.

-Să te iau cu mine în Montana și să trăim fericiți până la sfârșitul zilelor.

Julia pufni.

-Uită astă.Rămân aici.Am o slujbă bună,o viață bună,un tip drăguț...

-Îl iubești? S.T.o apucă din nou de braț,întorcând-o către el pentru a-i putea vedea fața.

-Ce fel de întrebare este asta? spuse ea într-un râs forțat.Mă mărit cu el.

El își scutură capul,privirea lui de un albastru strălucitor cercetând-o pe a ei,să

vadă vreo urmă de minciună.

-Nu asta te-am întrebat.Te-am întrebat dacă-l iubești.Îl iubești în felul în care obișnuiai să mă iubești pe mine?Ea se încruntă drăgălaș.

-Robert este un bărbat foarte bun.Avem multe interese comune...

-Îl iubești? repetă el,pronunțând fiecare cuvânt cu grijă.Pentru nimic în lume, Julia nu se putea uita în ochii lui ca să-i răspundă.Încercă,dar cuvintele nu păreau a ieși din gura ei.Un imens ghem de teamă crescuse înăuntrul ei și i se opri în gât.Desigur că-l iubea pe Robert.Desigur că-l iubea.Atunci de ce nu o putea spune?O urmă de zâmbet se ivi pe buzele lui S.T.ca o ușurare ce-i străbătu trupul.Ar fi murit dacă ea spunea că era îndrăgostită de doctorul Bob.

Atinse cu vârful degetului o șuviță ondulată ce căzuse pe obrazul Juliei și murmură:

-Asta-i tot ce voiam să știu,scumpo.O lăsa să plece și se îndepărtă și el.Buna dispoziție îi reveni ca o rafală năucitoare,strălucind în ochii lui și un imens rânjel de pisică Cheshire îi apărură pe față.

-Ai putea foarte bine să-ți faci bagajele,iubito,o tachina el.Mie îmi aparții! Pronunță ultimele cuvinte cu o puternică voce baritonală care atrase privirile oamenilor din jur.Julia se încruntă la el.

-Retrage-ți cuvintele și du-te naibii,Dalton.Nu aparțin nimănui și nu voi fi un premiu în stupida ta încercare de bărbăție.Dacă ai o astfel de dorință arzătoare de a câștiga ceva,du-te și cumpără un bilet la loto.Iar acum,trebuie să plec,murmură ea,privindu-și ceasul.Am o întâlnire oficială.

-Ce coincidență,zise S.T.cu un zâmbet dulce.Și eu.

Julia îl urmări îngrijorată,frecându-și absentă brațul acolo unde o strânsese.

-Nu la fundația Wish.El răspunse cu o ușoară ridicare din umeri.

-Ce pot să-ți spun? Sunt membru al comitetului național,știi.Nu este un noroc că m-am întors în oraș tocmai la timp pentru campania de strângere a fondurilor?

-Mda,murmură Julia sfârșită.Noroc.Norocoasa de mine.

CAPITOLUL 5

Julia își spuse că nu avea nici un drept să fie supărată.S.T.fusesese cel care o implicase la fundația Wish în primele rânduri; era încă un motiv ca el să mai fie implicat.Orice altceva ar fi putut fi,însă în privința obligațiilor către comunitate era statornic.Acesta fusesese unul din lucrurile care-l făcuseră atât de popular cu fanii.În timp ce alte celebrități din sport își aruncau banii pe te miri unde și apăreau pe prima pagină a ziarelor din cauza neînțelegerilor cu autoritățile, Storm Dalton era ocupat să viziteze spitalele și să lucreze în favoarea tinerilor

oropsiți. Devenise purtătorul național de cuvânt al Fundației Wish, o asociație caritabilă care se străduia să aducă bucuria în viețile copiilor grav bolnavi, realizându-le marile visuri, ca de exemplu, excursii la Disneyworld și întâlniri cu celebrități. Julia era încă sub impactul mulțimii de apariții televizate pentru a ajuta fundația, cerându-le oamenilor să doneze în scopul acțiunilor caritabile.

Deci, nu trebuia să devină furioasă pentru că comitetul director local se gudura slugarnic în jurul lui. Nu trebuia să devină furioasă din cauză că activitățile de strângere a fondurilor se centraseră brusc în jurul lui sau pentru că presa îl urmărise și aici. Rezervele suplimentare ale fundației ar crește mulțumită lui, ceea ce ar fi o binecuvântare. Dar ea era furioasă.

Simțea ceva primitiv. Acum, era vorba despre spațiul ei și S.T. îl invadase.

Invadase fiecare părticică din viața ei. Și faptul că el avea un motiv întemeiat să fie aici, nu schimba cu nimic faptul că mai avea și un motiv ascuns -ea.

Julia se așeză la masa oficială, răsucindu-se ca un covrig, cu mâinile încrucișate strâns pe piept, cu picioarele împreunate sub masă, lovind furioasă cu talpa un picior al mesei. În fața ei se afla un castron neatins cu salată de pui și lăptuci și o șuncă ce de departe arăta stricată. De cealaltă parte a mesei, stătea Vera Creighton, o extraordinară persoană importantă care era înfometată după bărbați. Era binecunoscut faptul că Vera considera grupurile de binefacere ca pe o imensă sursă virgină de bărbați, și-și căuta prada trecând de la unul la altul ca o leoaică în călduri. Vera nu-și luase ochii de pe S.T. din clipa în care se așezase la masă. Era o femeie cu o înălțime perfectă și o constituție suplă, îmbrăcată cu un costum roșu-aprins. Avea trăsături clasice, cu o suspectă lipsă de riduri pentru o femeie de patruzeci și patru de ani și un fel de a se coafa care probabil că o obliga să doarmă cu capul ridicat -un aranjament de inele blonde care erau așezate și răsucite într-o figură ce parcă spunea, "sunt bogată ca păcatul, dar cu o inimă de țigancă". Julia și-l imagina pe coafor răsucind niște clești, ca un horticultor.

-Doamne, nu-i așa că arată delicios? toarse Vera. Întotdeauna am spus că aceste comitete de caritate sunt locurile unde poți să agăți un tip grozav. Îmi închipui că dacă ai merge la un bar să te uiți, cu ce te-ai alege? Cu un bețiv. Dacă te duci la cluburile de sănătate, sunt fie homosexuali, fie îngrijorați că arăți mai drăguță decât arată ei. Vino la aceste dineuri oficiale și ce vei găsi? Bărbați generoși și bogați, cu conștiințe sociale. Lasă-i în seama mea!

Julia nu găsea nici un singur cuvânt de spus. S.T. stătea în capătul mesei, oferind un animat discurs improvizat auditoriului. Arăta fermecător, își schimbase blugii lui obișnuiți și bluza de lucru cu o pereche de pantaloni bine croiți și cu o

cămașă fină,albastru-pal,care-i evidenția musculatura și făcea ca ochii să-i arate mai strălucitori ca safirele.Cureaua cu cataramă argintie pe care o purta era totuși în stil cowboy,ca și cizmele,dar în loc să pară nepotrivite,ele completau doar imaginea masculinității sale.

-Oh! ciripi Vera în urechea Juliei,ochii rotindu-i-se cu o surpriză mimată.Am uitat.Umblă după tine,nu-i așa dragă?Desigur,am văzut asta în ziare.Ce fotografie îngrozitoare aveai.Asta a fost într-adevăr foarte neplăcut.

Îi transmise condoleanțe de parcă cineva ar fi murit.Julia strânse din dinți.

Norocul i se întorsese brusc împotriva ca o răzbunare.Întâi,invazia lui S.T.În viața ei,acum,prânzul cu Vera.Nu și-ar fi dorit-o pe această femeie ca să-i fie cel mai înfocat dușman.

-Ei bine,el a ajuns la limită,accentua Vera,mișcându-și capul ca un alergător supărat.Ghinion.Un zâmbet vesel apăru brusc în colțurile buzelor Juliei în clipa când se uită la S.T.

-Oh,Doamne sfinte,Vera,nu mă lăsa să-ți stau în drum.Eu sunt o prietenă.Două ar fi și mai bine.Ochii,Verei străluciră.Se încorda în scaun ca un câine de vânătoare care dă din coadă.

-Într-adevăr? Crezi asta?Julia chicoti în sinea ei în timp ce și-l imagina pe S.T.atacat de Vera Devoratoarea.

-...Și Storm s-a oferit cu generozitate să aloce din timpul său pentru picnicul anual al fundației Wish,anunță de pe podiumul de la capătul mesei,Harvey Benton,președintele grupului.Toți cei prezenți aplaudară cu entuziasm.Ne-am hotărât să-i desemnăm un comitet propriu care să-l ajute în coordonarea activităților cu copiii.Figura prelungă a lui Harvey se ridică cu un zâmbet ușor rușinat în colțul gurii.Natural,el a solicitat-o pe Julia McCarver să-i fie asistentă.Ochii Juliei se îngustară în direcția lui S.T.În vreme ce restul grupului scotea sunete de aprobare amuzată.

-Și Vera poate să ne ajute,se oferi ea amabilă,dezvelindu-și dinții într-o parodie de zâmbet,care fu instantaneu înregistrat pe peliculă.

Vera își manifestă încântarea.Un mușchi tresări pe obrazul lui S.T.dar zâmbetul lui nu tremură.Sfârșitul întrunirii se transformă în obișnuita mișcare confuză a oamenilor,în nelipsitele conversații în grupulețe.Vera se îndreptă direct spre S.T.,în spatele podiumului și se agăță de el ca o lipitoare,zâmbindu-i cu o figură ostentativă care-i spunea „ia-mă,sunt a ta” și care coloră de stânjeneală obrajii lui S.T.

-Te ador în aceste reclame de deodorante,susură ea,surâsuri prefăcute strălucind ca aripile unui colibri.Arăți fantastic în maiou strâns pe trup.

-Mulțumesc.S.T.îi adresă un zâmbet.Încercă să se îndepărteze un pas.Vera rămase atârnată de brațul lui stâng ca un arac de viță-de-vie.

-,„Când lucrurile devin excitante-rămâi rece”,șopti ea,aplecându-se spre el, mângâindu-l cu o mână de-a lungul pieptului.Ar trebui să punem motto-ul tău la încercare,drăguțule...S.T.sări un pas înapoi în ultima clipă,ochii lui mărindu-se la șocul că Vera tocmai își alesese ținta.Privirea lui se fixă pe Julia.Ea își flutură degetele spre el în timp ce se îndepărta de masă.

Se desprinse din strânsoarea Verei printr-o mișcare învățată pe terenul de fotbal,eschivându-se să fie lovit,evitând lovitura și răsucindu-se înainte,croindu-și drum spre Julia în timp ce ea se îndrepta către ușă.Cu toate astea,Vera avea un ochi vigilent care ar fi fost mândria unui fundaș din ligă.Îi tăie calea pe la colțul mesei,cu o căutătură sălbatică în ochi.

-Acum,nu fi timid,dragă! gânguri ea,aruncându-se asupra lui.Echipa de lucru este tot ca un comitet! Se agăță din nou de brațul lui și-l răsuci,trăgându-l spre partea centrală a sălii,învăluindu-l cu o privire de vino-ncoace.Hai odată, cowboy.Fii băiat bun acum și mai târziu o să ne jucăm de-a caii sălbatici.

Julia se opri pentru a-i arunca lui S.T.o ultimă privire în timp ce Vera îl conducea mai departe.Situația lui îi dădu imboldul de a chicoti,dar imaginea lui cu o altă femeie la braț îi produse o senzație neplăcută.Încercă să-și spună că era o indigestie.Cu siguranță nu era gelozie.N-ar fi putut fi geloasă când ea o împinsese pe femeie în față.Simțindu-se confuză,se întoarse pentru a evada,dar Harvey Benton o prinse de cot.

-Nu așa de repede,tânără doamnă,spuse el cu un chicotit părintesc.Vrem să facem câteva fotografii pentru ziar cu tine și frumosul tău.

-Harvey,nu este frumosul meu,îl corectă Julia răbdătoare.

Harvey era director economic al unei importante fabrici de jucării cu sediul în Plymouth.Puterea și prestigiul îi veniseră odată cu slujba,dar Julia îl bănuia că i-ar fi plăcut ideea de a fi Moș Crăciun,mai mult decât orice altceva.La șaizeci și ceva de ani,părea oricui mai tânăr,ca un nepot preferat.Era binevoitor și dulce și se observa clar că depunea multă energie pentru a se juca de-a ocrotitorul drăgălaș.

-Nu trebuie să te rușinezi pentru asta,Julia.Toți am văzut ziarele.

-Grozav.

-Acum,să facem o fotografie drăguță cu voi,cele două păsărele îndrăgostite,spuse el,adăugând ținându-și respirația,dacă putem să scăpăm de Vera.

S.T.luă brațul Juliei când Harvey o aduse înapoi.

-Mulțumesc pentru că mi-ai reținut fata,Harvey.

-Plăcerea mea,fiule! spuse Harvey cu un chicotit.Se îndepărtă de Julia,trecu în cealaltă parte a lui S.T.și o luă pe Vera.Hai să mergem,domnișoară Creighton. Trebuie să facem planurile pentru picnic.Vera se încruntă la el ca un doberman pus la colț.

-Vezi-ți de treabă,Harvey.Am alte planuri pentru mâine.

Se uitară unul la celălalt,împungându-se și împingându-se,în timp ce Harvey își luă degetele de pe brațul lui S.T.,amândoi zâmbind larg în caz că presa era cu ochii pe ei.

-Acum,Vera...au! Doamne,ce tocuri ascuțite ai!

Imediat ce brațul lui se eliberă,S.T.se retrase,luând-o și pe Julia din învălmășeală,zâmbind tot timpul către camerele de luat vederi.Julia bănuia la al o privire mortală care era camuflată de un surâs.

-Nu-i nici o scofală,domnule Dalton,vorbi ea printre dinți.Poate ai intenționat să-ți pui șaua pe mine,dar n-am să-mi pierd autocontrolul.

Ochii lui S.T.străluciră cu umor și căldură.Un zâmbet prădător îi tremură în colțurile gurii,în timp ce i se făcea o altă fotografie.

-Asta sună ca o idee formidabilă,murmură.Poate ar trebui să discutăm mai târziu în amănunt,să spunem după o cină în particular în camera mea de hotel?

-Sigur.Julia zâmbi atât de forțat încât crezu că buzele i-au crăpat.Un alt bliț străluci.Când va zbura porcul.

În stânga lor,Vera se smulse,eliberându-se din strânsoarea lui Harvey,în vreme ce el se străduia să o țină la o parte.Se aplecă din nou spre S.T.și se grăbi să-i înhațe brațul,lipindu-se de el ca o moluscă.

-Și o fotografie cu noi trei! ceru ea cu o privire scânteietoare spre aparate.Vom lucra foarte strâns împreună,zise ea către S.T.,cuibărindu-se mai aproape în el.

Cu excepția Juliei,desigur.Este atât de ocupată cu slujba și cu prietenul ei.

Julia ignoră lovitura,hotărâtă să plece.

-Vorbind despre muncă,acum chiar trebuie să plec.Se desprinse din strânsoarea lui S.T.,traversă sala și se îndreptă spre ușă într-un mers rapid.Se uită peste umăr să vadă dacă vreunul dintre ziașiți o urmărea,dar ei îl înconjuraseră pe S.T.

precum măgarii un câine,îmbulzindu-se să-i pună întrebări despre implicarea în fundația Wish.Julia se grăbi să părăsească sala de conferințe și holul cu pluș ce ducea la recepția hotelului,inima bubuindu-i la fiecare pas.Poate,doar poate,va avea un drum liber.Un portar în uniformă îi deschise ușa și Julia ieși afară, privirea oprindu-i-se pe automobilul ei Firebird aflat în parcare.

Bingo stătea pe scaunul șoferului.Câinele își ciuli urechile în timp ce-i urmărea apropierea.Bătu fericit din labă când ea se apropie de mașină,dar în clipa când

Julia puse mâna pe mânerul portierei,el începu să latre.Ferestrele fuseseră coborâte și lătratul răsuna ca o pedeapsă.Julia își retrase mâna de pe portieră.

Bingo se uita la ea,cu ochi strălucitori cu limba picurându-i salivă peste tot pe tapițerie.Încă o dată,el părea fericit să o vadă,dar când se apropie din nou de clanță,el sări ca o rachetă,ceea ce ar fi putut să scurteze viața unui poștaș cu zece ani,dar care făcu să se întoarcă toate capetele oamenilor de la intrarea în hotel.

-Bingo,asta este mașina mea,zise Julia.Stânjeneala și furia îi provocară o senzație de căldură pe față.Cu coada ochiului văzu un bărbat în uniformă venind spre ea.Se apropie din nou de ușă.Bingo scoase o altă canonadă de sunete asurzitoare.

-Este vreo problemă aici,doamnă? întrebă paznicul în timp ce se apropia de ea.Putea fi fratele lipsit de unor al lui Bill Cosby,mare și înverșunat,cu o mână strânsă pe mânerul lanternei tale,gata să o supună dacă ar fi încercat ceva nepermis.Julia îi adresă un zâmbet șters.

-Aceasta este mașina mea,dar el nu e câinele meu.Bărbatul îi aruncă o privire sceptică în timp ce-și scotea un creion din buzunar și se pregătea să noteze.

-Spuneți că cineva a pus un câine de pază în mașina dumneavoastră fără să vă ceară permisiunea?

-Da.Paznicul se uită o clipă la fața ei,în aparență ca ea să cedeze și să-și povestească viața de hoată de automobile.Când Julia doar ridică din umeri,el spuse?

-Cred că mai bine am intra înăuntru,doamnă.Polițistul poate să clarifice situația.Julia își închise ochii și numără până la zece.O să i-o plătească lui S.T.Dalton pentru asta,apoi va găsi o nouă ascunzătoare pentru cheile de rezervă.Când se întoarse,el se afla lângă ea,zâmbindu-i amabil paznicului.

-Este în regulă,domnule.Este câinele meu,spuse el sfios.Cred că preferă compania doamnelor și deci,nu pot spune că-l condamn.

Fața paznicului se umplu de recunoștință.

-Hei,tu ești Storm Dalton! exclamă el,arătându-l pe S.T.cu creionul.

-În carne și oase,colega.

-Oh,Doamne!

S.T.scutură mâna bărbatului,îi scrise un autograf pe o chitanță de amendă și-l trimise la treaba lui cu o față plină de zâmbete.Julia stătea rezemată de capota mașinii,ținându-și brațele încrucișate,așteptând,privind spatele lui S.T.Tipul era un pericol.Ar fi putut să le scoată din obișnuințele lor chiar și pe călugărițe dacă și-ar fi pus mintea cu ele.

-Câinele îmi strică mașina!Ce lucru oribil,Dalton! mormăi spre el în clipa în care

se răsucise cu fața la ea.S.T.făcu o figură mirată în timp ce-l lăsa pe Bingo să iasă din mașină.

-Nu mai rău decât ațâțarea Verei Creighton asupra mea.Se cutremură.Cred că voi avea nevoie de pastile contra turbării.

-Totul este corect,îi replică Julia,aruncându-i săgeți din priviri.Tu ai făcut regulile,cowboy.

-Este în regulă și intenționez să joc după ele.Cuvintele și privirea care le însoți, păreau de rău augur.S.T.stătea în fața ei,sprizuit de camionetă,vântul răvășindu-i părul.Avea mâinile în buzunare și atitudinea lui părea obișnuită,dar exista o tensiune ascunsă în felul cum strângea din maxilare și cum ridica din umeri.Julia se uită la el întrebătoare,îngrijorată.

-Ce înseamnă asta?

-Înseamnă că poți să cobori toate barierele în calea mea,dar ele nu vor schimba nimic,nici măcar cu o fărâmbă.Făcu un pas spre ea,se apropie și-i prinse o șuviță de păr,frecând-o între degete,într-un gest care data de la începutul poveștii lor.Hotărârea din privirea lui încălzea și îmblânzea ceva ce se contura în inima Juliei.În multe privințe era același vechi S.T.,dar în momente ca acesta,ea simțea o diferență.Liniștea era cuvântul care-i veni în minte.Acolo unde întotdeauna fusese o senzație de neliniște,era acum un sentiment de tihnă care venea din adâncuri.Julia se gândea la sursa acestei liniști,la motivul ei,dar nu-și permise să-l întrebe.El îi eliberă părul și își deplasă mâna,degetul lui arătător sprijinindu-se sub bărbie,ridicându-i ușor fața,astfel încât ea îl privi direct în ochi.

-Renunță să te îndepărtezi,de mine atât de mult,încât să nu putem avea o discuție adevărată,zise el blând.Cinează cu mine în seara asta.O să stăm de vorbă.

Doar pentru o secundă,Julia fu tentată.Putea să simtă forța,puternica vrajă a atracției lui și vârtejul vechilor amintiri.Apoi,cu coada ochiului,Julia văzu ușile din față ale hotelului deschizându-se și o mulțime de ziarști și cameramani se revărsă,îndreptându-se direct spre ei,pantofii lovind cimentul în timp ce se deplasau în grabă.Gura ei se strâmbă într-un zâmbet slab când deschise ușa mașinii și se așeză pe locul șoferului.

-Doar eu și douăzeci sau treizeci de apropiați prieteni din presă? Nu,mulțumesc.Am deja o întâlnire.S.T.rămase pe loc,cu mâinile în șolduri și privi automobilul cum se îndepărtează.Adresă un rânjet și o remarcă tăioasă ziarștilor care îl înconjuraseră,dar nu auzi nici una din întrebările lor.Femeia pe care o iubea tocmai fugise din nou de el și se îndrepta hotărâtă spre brațele unui alt bărbat.Trebuia să facă ceva în privința asta.

În istoria întâlnirilor,aceasta n-ar fi fost nicicum inclusă în top,se gândea Julia în timp ce se foia pe fotoliul de la teatru.Robert sosise exact la timp ca să o ia,neacordând vreo atenție lui S.T.sau ziarelor.Nu-i adusese flori sau bomboane sau orice altă dovadă de iubire.Julia își spuse că nu se aștepta la astfel de lucruri,că,fiind o femeie fără prejudecăți,nu avea nevoie de ele sau nu le dorea;n-ar fi putut fi cumpărată cu câteva bucăți de ciocolată sau cu niște flori exotice foarte scumpe.Totuși,se surprinse că se simțea dezamăgită.Robert nu făcea absolut nici un efort pentru a o curta.Părea să pretindă că nu exista nici o competiție.

Se uită la ecranul cinematografului și oftă.Filmul era suedez,povestea dură, tragică,a vieții unei fermiere imigrante luptându-se împotriva naturii și a opresiunilor sexuale în secolul nouăsprezece,în Minnesota.Inima începu să i se înfierbânte.I se părea că se afla acolo de aproape nouă ore.Julia aruncă o privire la ceas.Trecuseră șaiszeci și șapte de minute de la prima scenă cu o femeie în chinurile facerii,în mijlocul unei sute de oameni cu rău de mare din cala murdară a unui vas de imigranți.Se uită la Robert.Părea subjugat,mișcându-și ochii de la stânga la dreapta în timp ce citea titrarea.

Julia se foi din nou,încercând să se întindă pe furiș.Își lăsă atenția să hoinărească departe de ecran,unde viteaza eroină înfometată înainta în spatele unui plug.

Urmărind restul spectatorilor,observă că mai existau destule locuri pentru amatori.Era un teatru mic,cochet,din Uptown,ce aducea filme despre care nu se auzise nicăieri în afară de Cannes.Sala era mai mult de jumătate plină cu oameni bând din sticle cu apă și ronțâind apetisante floricele de porumb,cu ochii holbați la ecran.I se părea că era singura persoană care nu pretindea să fie antrenată în încercările întreprinzătoarei Helga.Tipul din spatele ei gâfâia la fel ca eroina.

Julia își acoperi gura ca pentru a-și reține un murmur de dezgust provocat de rafalele fierbinți de respirație fetidă suflate în ceafa ei și se aplecă mult în partea dreaptă a scaunului.Poate că tipul era un fel de pervers de tip nou,ce mergea la filme străine în loc de porno.

Străduindu-se să se comporte firesc,își întoarse capul ca să-i arunce o privire și simți o limbă pe gâtul ei.O imensă limbă de câine,încărcată de salivă.Bingo stătea în scaunul din spatele lui Robert,aplecându-se în față ca să-l miroase.Julia continuă să privească în jur,până se trezi față-n față cu S.T.,care avea o barbă falsă și un zâmbet imens.

-Oh,Doamne,murmură Julia.Cum ai băgat câinele aici?

S.T.își puse pe nas o pereche de ochelari de soare negri și se aplecă în față pe scaun.

-I-am spus fetei de la bilete că este câine însoțitor pentru orbi.Doamne,acest film pare cu adevărat plictisitor.Te duce tot timpul la astfel de chestii?

Robert se întoarce și-i șuieră.

-Încercăm să ne concentrăm la film.S.T.își scoase ochelarii de soare și-și roti ochii împrejur.

-Mai bine aș privi cum crește iarba.Luminile din sală se aprinseră pentru o scurtă întrerupere,oferindu-le tuturor o pauză de la suferințele Helgăi.Julia se ridică și se întinse,privirea fixându-i-se puternic pe Robert.

-Într-adevăr,nu-mi place asta,Robert.Am putea merge acasă?

El se ridică încet și-și aranja cutele pantalonilor,încruntându-se.

-Nu-l putem lăsa să ne strice seara,Julia.

-A trebuit să parcurg ceva distanță pentru a privi acest film îngrozitor,spuse S.T.sec,sprîjinindu-și un șold de spătarul scaunului Juliei.Bună mișcare,doctore Bob.Ai acumulat o grămadă de puncte cu ea.Toate întâlnirile pe care le-am avut la filme au fost nu acolo unde să se privească durerea și suferința,ci unde să se citească în fiecare cuvânt că totul este bine.

-Femeile cu care te-ai întâlnit puteau doar să citească,spuse Robert,ridicându-și o sprânceană roșcată.Aici,există și un subânțeles.Julia se încruntă la el.

-Hei,ce-ai vrut să spui? Și eu m-am întâlnit cu el!

-Dar nu o mai faci.

-Asta e pe cale să se schimbe,doctore Bob,îl replică S.T.cu un zâmbet.Pierzi o groază de timp aici.Robert îi aruncă o privire pe jumătate amuzată.

-Nu mă iau la întrecere cu tine,Dalton.S.T.râse.

-Și faci foarte bine,colega.

-Julia este un adult.Poate să ia propriile-i decizii...Argumentul calm al lui Robert fu scurt tăiat de sunetul pager-ului.Îi adresează Juliei o privire plină de scuze.Asta cred că este de la spital.Trebuie să plec.Îmi pare rău.Julia se înclină în fața lui.

-Este foarte bine.Mergi și salvează o viață.

-Chirurg plastic? întrebă sceptic S.T.,în timp ce-l privea pe doctorul Bob cum se grăbea afară din teatru.Ce va face-un nas de urgență?

-Face o mulțime de lucruri pentru victimele arse,îi explică Julia.Infecțiile în zonele unde pielea a fost grav afectată pot fi mortale.

S.T.se strădui cât putu mai bine să nu ofteze.Cum naiba își închipuia că poate să concureze cu un bărbat care salva vieți? El fusese doar un jucător de fotbal -nu ceva important în vasta schemă a vieții,indiferent cât de mult îl mediatizase presa.Medita la asta în timp ce-și privea rivalul cum dispărea prin ușile batante către hol.Nu se sărutaseră.Gândul îl lovi ca un ciocănel care-ți verifică

reflexele. Doctorul Bob nu o sărutase pe Julia la despărțire. Ea nu se străduise să-i dea mai mult de o mângâiere pe obraz. Pentru o pereche, chipurile logodită, asta era o hotărâtă lipsă de pasiune între ei. Își rememora sărutările pe care le împărțise cu Julia în ultima zi și jumătate. Probabil că aveau multe probleme, dar lipsa pasiunii nu era ceva care să se interpună între ei. Deci, ce o făcea pe ea să alerge cât mai departe de el și să se arunce în brațele unui bărbat care avea toată căldura unui manechin? O privi pe Julia, surprinzând-o cum se uita la el cu acea căutătură reținută, îngrijorată și răspunsul îi veni în minte cu toată forța, de parcă ea i-l spusese cu voce tare. Siguranța. Nu putea fi rănită de un bărbat pe care nu-l iubea.

-Deci, ce faci când el te părăsește în felul ăsta? o întrebă S.T.

-Chem un taxi.

-Nu astă-seară, n-ai s-o faci, spuse el, calculând dacă era oportun. Vino, hai să părăsim acest loc și să mergem la o pizza. Julia îl privi scandalizată.

-Nu pot să ies cu tine! Am ieșit cu Robert.

-Care pare să fie vizibil absent. Vino, insistă el cu un zâmbet convingător. Vei avea o noapte fără muncă. De ce să încerci să ajungi în Bloomington cu un taxi când ai putea-o petrece cu mine?

-Pentru că sunt mai în siguranță în taxi.

-Ești în siguranță cu mine! îi spuse el, privind-o de parcă nu-i venea să creadă că ea nu avea încredere în el. Expresia i se transformă ușor într-unul din zâmbetele lui pline de malițiozitate. Așa e, doar dacă crezi că nu poți să-ți ții mâinile pe lângă corp. Julia îl fulgeră cu o privire în clipa când luminile din sală începură să se micșoreze.

-Vino, spuse el, dând din cap în direcția culoarului, înainte de a fi obligați să urmărim și restul acestei porcării.

-Nu merg cu tine, îi răspunse ea, în timp ce-l urma în hol. Doar ies.

S.T. Își coborî ochelarii de soare și și-i potrivi pe nas ca pe o caschetă de baseball. Apuca strâns lesa lui Bingo și lăsa câinele să-l conducă prin hol. Julia îi urmă până în stradă. Soarele asfințise, dar cerul era încă luminos în vest, împânzit de umbre portocalii și roz. Lumina scăzută, combinată cu reclamele cu neon, conferea clădirilor renovate din Uptown o strălucire blândă, nostalgică. Noaptea era caldă și plăcută. Pe trotuare se aflau oameni, unii se plimbau, alții se uitau la vitrinele magazinelor. Nici unul nu-l opri pe S.T. pentru autografe. Ziariștii nu se vedeau nicăieri la orizont. Julia mergea alături de el, cu mâinile în buzunarele pantalonilor ei kaki, largi, de stradă. Purta un tricou alb, vechi, cu un înscris decolorat pe el „*Viața aleargă*”. Părul îi scăpase din cocul pe care Liz i-l aranjase

la spate și atârna liber, vântul serii răvășindu-i șuvițele. Cu Robert, avea senzația că e prea îmbrăcată. Cu S.T. se simțea la fel de confortabil de parcă se încălțase în papuci de casă. Era greu să se îngrijoreze de aparențe în prezența unui bărbat care o văzuse cu primul ei sutien. Oricum, relația lor nu avusese prea mult de-a face cu privirile. Ceea ce-i unise fusese ceva ce depășea atracția animalică și ritualurile obișnuite de a curta. Încolțise un sentiment de rudenie între doi copii, pe care nimeni altcineva nu-l pricepea, un sentiment de înrudire care provenea din faptul că se înțelegeau unul pe altul până la cel mai profund nivel elementar. Acum, când mergea alături de el, realizează că dacă și-ar coborî garda, dacă ar înlătura îngrijorarea, ar putea încă să simtă acea senzație de înrudire cu el. Nu părea un lucru prea inteligent de făcut, luând în considerare toate ce se întâmplaseră. Îl lăsară pe Bingo să stea de pază în camioneta lui S.T. și intrară într-o nouă pizzerie din piața Calhoun. S.T. comandă fără să o consulte, cunoscându-i deja preferințele - sos italian, ciuperci din belșug, totul acoperit cu brânză. În timp ce chelnerița se îndepărta, S.T. se trase de barba falsă.

-Grozavă deghizare, nu?

-Arăți ca Steven Spielberg, zise Julia cu un chicot răutăcios. Suntem norocoși că nu am fost asaltați de cinefili. De ce te-ai deghizat?

-Am lucrat sub acoperire, îi răspunse, lăsându-se pe spate și mestecând o bucăciță de pâine. Am vrut să văd ce mă așteaptă. Ce a programat pentru următoarea voastră întâlnire, o excursie la dentist?

-De obicei, nu este așa de rău. S.T. își înclină capul într-o parte și-și îngustă ochii.

-Trebuie să ți-o spun, Legs, nu te văd cu un astfel de tip. Reprezintă ce e mai rău pentru tine.

-Și tu reprezinți ce-i mai bun?

-De data asta, da. Julia se uită în altă parte și-și scutură capul în clipa când chelnerița le aduse apa minerală. S.T. sorbi o înghițitură din băutură și se hotărî să abandoneze subiectul. Nu putea să se certe cu ea pentru faptul că ea nu-l dorea.

-Deci, spuse el cu fermitate. Pentru picnic m-am gândit să chem câțiva din colegii mei de la Viking și să-i implic în chestia asta. Sunt băieți buni și vor fi bucuroși să participe. Și am mai contactat câțiva oameni importanți din cele mai însemnate sectoare ale sportului. Presupun că pot să strâng o mulțime de fotbaliști și alții, și... Ce? Julia se uita la el de parcă brusc fusese lovită de amnezie și nu avea nici o idee despre cine era el. Nu-ți plac aceste chestii?

-Nu, presupun că acestea sunt idei mărețe. Este doar... ei bine... nu știu cât de serios ești în privința ajutorului, dincolo de faptul că vei apărea cu prietenii tăi

din presă, urmându-te ciorchine. S.T. se lăsa pe spate în scaun, scoțând un râs aspru, lipsit de umor.

-Aș fi primul care să spun că merit câțiva pumni de la tine, dar asta n-o merit. Picnicul fundației poate că mi-a oferit posibilitatea să petrec ceva timp cu tine, dar prima mea îndatorire este pentru copii.

Julia simțea pornirea de a se ascunde într-o gaură. Din nefericire, nu era nici una prin jur, așa încât se strădui să rămână acolo și să îndure privirea ofensată a lui S.T. Îi răniseră sentimentele și asta o făcea să se simtă ca bătută. Una era să fie furioasă pe el în ceea ce privea relația lor personală și alta să-i pună sub semnul întrebării simțul datoriei, iar asta era nepotrivit pentru S.T. care se comporta loial în activitățile caritabile, hotărât să ofere puștilor o copilărie mai bună decât cea pe care o îndurau.

-Îmi pare rău, spuse ea, înspăimântată de cât de mult îi dorea iertarea. Nu putea suporta ideea că el ar fi furios pe ea și cu atât mai mult că l-ar fi rănit. Știu că faci o faptă măreață. Cred că mă simt doar puțin prea înghesuită, asta-i tot.

-Înghesuită? El mimează surpriza, ducându-și o mână la piept. De mine?

Julia surprinse strălucirea din ochii lui, dar nu-și putu reține zâmbetul care-i apăruse pe buze. Asta era S.T. repede să se înfurie, repede să ierte, repede să tachineze. Chelnerița le aduse pizza și mâncară într-o tăcere prietenoasă, de fapt, un armistițiu nerostit. Când terminară, S.T. plăti nota și ieșiră în stradă, îndreptându-se în direcția camionetei lui, nici unul neavând vreun motiv special să se grăbească.

-Deci, cum scap de Vera? întrebă el. Fu rândul Juliei să mimeze surpriza. Îi aruncă o privire plină de inocență, clipind din gene.

-De ce vrei să scapi de ea? Cred că faceți un cuplu drăguț. S.T. se încruntă.

-N-ai crede lucrurile pe care ea mi le-a șoptit la ureche înainte ca Harvey să o ia de lângă mine. Să spunem că nu doar banii reprezintă singurul lucru pe care ea ar vrea să-l vadă înflorind. Mi-a lăsat mesaje la hotel care l-au făcut pe recepționar să roșească. Julia chicoti.

-Ai putea să-i spui că ești homosexual.

-Foarte drăguț. Se apropiară de camionetă. Julia se sprijini cu spatele de portiera din dreapta, cu mâinile în buzunare și cu ochii negri scânteindu-i în luminile felinarelor. S.T. se înmuiase în privirea ei ca un burete, ținând cont de felul în care arăta ea; relaxată, fericită, drăguță într-un fel care avea mai mult de-a face cu spiritul decât cu chipul. Un fior de dragoste îl lovi în piept ca o cizmă solidă.

-Aș putea să-i spun că suntem logodiți, murmură el, aplecându-se mai aproape.

-Nu suntem. El își înclină capul și-i atinse urechea cu buzele.

-Am putea fi.

-S.T.....,zise ea cu un geamăt.El se îndepărtă doar cât să-i observe expresia.Din nou era tulburată,nesigură,îngrijorată.

-Cred că mai bine te duc acasă.Julia se uită la el și dezamăgirea din ochii lui o atinse în locul în care nu ar fi vrut să fie atinsă.

-Cred că ar fi cel mai bine,șopti ea.Parcurseră drumul până în Bloomington în deplină liniște.Traficul nu era aglomerat.S.T.părea adâncit în gânduri.Deschisese radioul la un post de muzică country,care aparent salvase totul în acea seară,cu cântecele triste și sfârșietoare.Melodiile ce-ți frângeau inima se derulau unele după altele,în vreme ce el stătea rezemat,cu mâna dreaptă pe volan,brațul stâng odihnindu-i-se pe fereastra deschisă.Bingo se așezase între ei,dar dorise locul de la fereastră și nu se rușina să-și facă cunoscută preferința.Sări peste poala Juliei,împingând-o cu cele cincizeci de kilograme ale sale,și-și scoase capul pe geam pentru ca vântul să-i fluture urechile.

Julia mângâia absentă spinarea musculoasă a câinelui,în timp ce studia fața stăpânului său în lumina scăzută a aparatului de la bord.Putea să-i citească emoțiile în falca încleștată,în linia sprâncenelor.Putea să le simtă în aer.

Singurătatea care-i unise la începuturi era acolo.Acum,că el abandonase bravada și rânjetul de băiat rău,arăta într-o stare imensă de neliniște.Julia se surprinse dorindu-și să se îndepărteze de el.Nu dorea să-l facă să se simtă singur,nu dorea să-l rănească,dar nu-l dorea în viața ei,în nici un caz.El se afla la o altă încrucișare de drumuri și asta era doar o uriașă șansă ca să o părăsească din nou la un colț,când semaforul își va schimba culoarea.

S.T.parcă în fața casei ei și opri motorul,răsucind cheia în contact,așa că radioul își putu continua oftatul încărcat de emoții sufletești.Când se întoarse către ea, zâmbetul îi reînviase.Strălucea ca o rază de lună în întunecimea bărbii sale false.

-Vezi? zise el cu un oftat.Te-am adus aici,întreagă și nevătămată.

Julia îi adresă un zâmbet stins.

-Ești un gentleman perfect.

-Da,ei bine,să nu mai spui cuiva.Am de menținut o imagine,știi.

-La mine,secretul tău este în siguranță.

-Deci,spuse el,aplecându-se ușor spre ea,cu mâna dreaptă sprijinită de-a lungul spătarului scaunului.Am avut întâlnirea doctorului Bob,pot avea și sărutul lui de la revedere?Julia pufni.

-Nici o șansă,Dalton.Asta era tot ce-i lipsea,o altă rafală de sărutări meșteșugite ale lui Storm Dalton.Deja se simțea de parcă se balansa pe marginea unei prăpăstii foarte adânci.Nu putea să scape de sentimentul că dacă l-ar fi atins

acum,pământul s-ar despica sub picioarele ei și ar fi înghițită în adâncuri.

El se aplecă puțin mai aproape,arătându-i cu fiecare gest că nu s-ar da în lături și i-ar fura sărutul dacă ea îl va refuza.Ăsta era S.T.Juca după reguli care se întorceau împotriva lui.Julia își apăsă spatele de portieră,cu degetele căutând mânerul.Era copleșită încă de Bingo,care se așezase alături de ea,capul lui masiv odihnindu-se pe labele din față pe fereastra deschisă.

-Hai,vino,Julia,o imploră S.T.,cu o voce atât de caldă și de blândă.Doar un mic sărut?În timp ce gura lui o atingea pe a ei,mai multe lucruri se petrecură simultan.Julia ridică mânerul ușii.O pisică traversă rapid pe trotuar.Bingo se repezi înainte,intenționând să alerge după pisică,sărind din camionetă și dezechilibrând-o pe Julia când fugi.Julia scoase un mic sunet de surpriză în timp ce cădea pe spate,agățându-se automat de S.T.și atrăgându-l deasupra ei.Se treziră grămadă în bulevardul înverzit.Julia întinsă pe spate cu S.T.deasupra ei.El își semeți capul și zâmbi visător.

-Asta a fost un fel de sărut,dulceață,tărăgăna el cuvintele.Cred că pământul s-a cutremurat.

-Te cutremur eu! Julia îi dădu un brânci care nu-l urni din loc.Dă-te la o parte,tu...tu...bandit al sărutului!El se supuse ascultător.Ridicându-se în picioare,crispându-se și gemând,întinse o mână spre Julia.Ea se uita de parcă se aștepta să vadă o jucărie răsărind din palma lui,apoi accepta și-l lăsă să o ridice.Bingo apăru pe nesimțite din spate,cu capul în jos,demoralizat că pierduse pisica pe care o urmărise prin boscheții doamnei Perkins.Julia aruncă o privire spre câine,apoi se întoarse la S.T.care-și masa cu grijă umărul drept,fața crispându-i-se în timp ce făcea mișcările.

-Cred că sunt rănit,se plânse el.

-Ei bine,nu este decât ceea ce meriți,răbufni Julia.Să furi sărutări ca un adolescent.Putea încă să simtă urma trupului lui pe al ei.

-Totul este corect,îi reaminti S.T.Julia strânse din dinți și scoase un sunet sălbatic de frustrare care smulse un scâncet îngrijorat de la Bingo.

-Întrecerea ta stupidă! explodă ea,agitându-și pumnii ca maimuțele.Doar la asta te gândești -să învingi.Ei bine,nu mă vei câștiga,cowboy.Renunță și plecă.

-Să renunț?spuse S.T.arcuindu-și o sprânceană.Expresia sa se modifică rapid, străduindu-se să pară hotărât.Își puse mâinile în șolduri și-și scutură capul.Să renunț și să te las să te măriți cu un bărbat pe care nu-l iubești,doar pentru că el e sigur? Oh,nu,iubito.Nu pot să te las să faci asta.Nici nu se pune problema să renunț.De fapt,de-abia am început lupta.

CAPITOLUL 6

Luni, toate stațiile de radio din Orașele Gemene începură „*Actualitățile Storm*”, pariind pe S.T. și pe eforturile lui de a câștiga inima Juliei. Un post îi acordă un spațiu însemnat din emisiunea de dimineață, într-un program cu publicul, în care ascultătorii puteau oferi sugestii, ca de exemplu cum ar trebui S.T. să abordeze problema. Cele mai grozave sugestii câștigau premii.

Marti, își începu campania și televiziunea. În completarea seriei de reclame „*Julia, fii a mea*”, S.T. acordă interviuri tuturor posturilor locale privind apropiatul picnic și balul de strângere a fondurilor pentru fundația Wish, asigurând reporterii că el și Julia vor fi prezenți la evenimente. Oferi bilete de bal, cu o sută cincizeci de dolari bucata, vândute până la prânz. Miercuri, apărură afișele.

Julia se trezi o celebritate de ultimă oră, recunoscută în timp ce stătea la casă într-o drogherie, cu o cutie de tampoane în mână, asaltată, în timp ce membrii cluburilor de fani ai lui Storm Dalton îi deschideau mașina. Fusesse chiar vânată la spital de reporterii care pretindeau că au de toate, de la gangrena până la tifos, toți dorind un interviu în exclusivitate.

Cu alte cuvinte, totul era epuizant. Așa cum presupusese, oricine din oraș robotea pentru S.T. și nu se sfiau să o facă, intrând direct în miezul competiției. Primi chiar câteva scrisori de la oameni ce o sfătuiau elocvent să se căsătorească cu el. Julia era furioasă, dar și fermecată de eforturile lui, S.T. Micile atenții o încântau și-i atingeau inima, cadourile care soseau misterios pe pragul ușii - un buchet de violete într-o vază arătând nostim, o inimă din plastic, o pereche de cercei lungi. Micile atenții îi aminteau de tânărul cowboy dur, cu o latură sentimentală ascunsă, de care se îndrăgostise prima dată în viață. Gesturile mărețe o făceau să se întrebe despre motivele lui. Îi reaminteau de atletul strălucit căruia-i plăcea să câștige, de bărbatul căruia-i plăceau luminile reflectoarelor. Gesturile mărețe erau copleșitoare în grandoarea lor. De fiecare dată când se uita de-a lungul aleii și vedea o versiune a rânjetului malițios al lui S.T. alături de un desen spunând „*Julia, fii a mea*”, își reamintea că era o întrecere și că Storm Dalton își pusese în minte să câștige.

Vineri, în prima săptămână, se simțea epuizată. Julia se târî prin ușa din față, abandonându-și pantofii în hol și se prăbuși în sufragerie, unde se lungi pe canapea cu un geamăt dramatic. Liz stătea în scaunul ei preferat savurând un pahar cu vin alb, sprijinindu-și picioarele cu ciorapi fini pe măsuța de cafea. Își schimbase deja hainele de la slujbă și arăta ca un manechin dintr-un magazin de modă, cu o fustă mini de un verde fluorescent și o tunică psihedelică. Un colier și cercei care probabil fuseseră produși la Tinkertoy, completau ansamblul.

Îi aruncă Juliei o privire de simpatie nuanțată cu amuzament.

-Ce a mai făcut astăzi? Julia oftă.

-A provocat o dezordine la supermagazin.Nu știu cum reușește.Tipul pare să știe fiecare mișcare pe care am de gând s-o fac.M-am oprit în drum de la slujbă spre casă pentru a cumpăra tot ce mi-ai scris pe acea listă și acolo,pe trotuar,era S.T.îmbrăcat cu un costum de pescar și purtând un panou pe care scria „Julia,sunt doar un biet nenorocit îndrăgostit.Căsătorește-te cu mine”.

Liz râse,apoi se apără de privirea întunecată ce se abătu asupra ei.

-Ei,hai,nu crezi că este ceva drăguț? Mă întreb,câți bărbați ar vrea să facă asta?

Din câte știa Julia,nici unul.Cu siguranță,nu-l văzuse pe Robert făcând o nebunie pentru ea.El nu făcuse nimic care să iasă din obișnuit în timpul „întrecerii”.

Insistase să nu concureze cu S.T.Nu arătase nici un semn de suferință din cauza campaniei declanșate de S.T.Se comporta ca de obicei,calm și imperturbabil,în vreme ce nervii Juliei se încordaseră.Își reaminti că tot ceea ce trebuia să facă era să mai rabde încă o săptămână.Încă o săptămână și putea să scape.Se va urca într-un avion și se va îndrepta spre California,pentru două glorioase săptămâni de lenevie binemeritate.Se agăță de ideea că va scăpa de presiune,îndreptându-se către o plajă liniștită.Închise ochii și-și imaginează aceasta așa cum o făcuse de sute de ori în ultimele două săptămâni: apa albastră,nisipul alb,fin,ea zăcând în soare,ascultând șoapta valurilor lovind țărmul,deschizând ochii și văzându-l pe S.

Sări de pe canapea,cu inima bubuindu-i.

-Mă duc să mă schimb.Robert vine să mă ia la șapte.Liz își roti ochii.

-Unde te duce de data asta?La un festival al căscatului? La o competiție de privit?Tipul ar trebui să aibă propriul său program de televiziune.

-Stiluri de viață la prostănaci și plicticoși.

-Mă duce să cinăm la Madrid,zise Julia cu îngâmfare.Și sincer,după toate situațiile pe care le-am suportat din cauza lui S.T.săptămână trecută,prostănacii și plicticoșii îmi par grozavi.Răsucindu-și colierul Tinkertoy în jurul degetelor, Liz o fixă cu privirea ei de mare înțeleaptă.

Poate că acum spui asta,dar cum ți-ar suna să fie pentru tot restul vieții?

*Siguranță.*Răspunsul veni instantaneu,dar Julia nu pronunța tare cuvântul.În schimb,se întoarce și se îndreptă spre consolarea unui duș fierbinte.În timp ce apa șiroia pe trupul ei,nu reușea să-și scoată din cap că S.T.îi spusese aceleași cuvinte în noaptea când se prăbușise peste ea.El susținuse că ea îl alesese pe Robert deoarece era un bărbat sigur.Ce era rău în asta? Oamenii își alegeau perechea pentru motive și mai rele.Robert era calm,stabil.Viața cu el era previzibilă.Viața cu S.T.ar fi un carusel -înălțimi amețitoare și coborâri ce-ți

strângeau stomacul,neștiind vreodată ceea ce ar putea apărea după următoarea curbă,neștiind vreodată când cursa se va termina.

Siguranța îi părea grozav de bună pentru ea.

Se îmbracă cu acea obișnuită neglijență,punându-și o simplă rochie neagră care-i scotea în evidență figura,ciorapi de mătase,pantofi cu tocul jos.Când apărură în sufragerie,Liz își scutură capul dezaprobat,dându-și ochii peste cap și se duse în dormitor pentru a aduce niște bijuterii,completându-i ținuta cu cercei de aur,o brățară subțire la încheietură și o lungă eșarfă de sifon negru pe care i-o răsuci o dată în jurul gâtului,lăsând capetele să atârne pe spate.Pronunță sentința „uimitor”.Julia aruncă doar o privire în oglindă și se cutremură.Își aplicase machiajul în lumina veiozei și-și lăsase părul în starea lui naturală,prea obosită ca să reușească să-l pieptene,își închipuia că arăta acceptabil și spera doar ca el să nu ajungă în farfurie.Lui Robert îi displăceau gafele în public.

O luă la ora șapte fix,prezentându-se imaculat ca de obicei,cu pantaloni negri,cămașă albă,cravată conservatoare.În confortul BMW-ului său,o conduse la un restaurant,stomacul Juliei strângându-se de fiecare dată când treceau pe lângă câte un afiș roz care anunța lumii intențiile lui S.T.Când îi povesti lui Robert despre ultima ispravă a lui S.T.de la supermagazin,el doar zâmbi și chicoti.

-Nu te afectează deloc,Robert? întrebă ea cu o voce slabă.El o privi cu un zâmbet.

-Tipul se face singur de râs,Julia.Pentru că mă iubește.Instinctul de a-l apăra pe S.T.încolți înlăuntrul ei ca nevoia unei tigroaice de a-și apăra puiul.Nu zise nimic,dar se afundă în scaunul ei și se uită la cotieră de parcă aceasta ar fi putut deține răspunsurile la marile mistere ale vieții.

Madrid se dezvoltase ca unul din restaurantele preferate,unde cinau tineri oameni de afaceri din zona Orașelor Gemene.Decorul era mediteraneean -pereți cu stuc alb,aspru,arcade maure,o mulțime de încrustații în lemn întunecat și fier forjat negru.Tema spaniolă nu se impusese și în meniu,chiar dacă salate savuroase,pateuri,piepți de pui preparați în multe feluri,.legumele erau prezentate în aranjamente artistice.

Julia comandă ceva numit piept de pui din pădurile de nord,”un piept de pui sălbatic,marinat,cu garnitură din piure de spanac și aseasonat cu alune și miez de anghinare”.Se potrivea perfect cu o garnitură de mici conuri de pin și ace întotdeauna verzi.Se trezi uitându-se la preparat și întrebându-se de ce oamenii bătrâni din Montana aveau ceva de spus despre „puii sălbatici”.Imaginea mentală a unor cowboy călărind în jurul stolurilor o făcu să lase furculița pe farfurie și să-și acopere gura pentru a-și reține un hohot de râs.

Robert își luă privirea de la mâncarea sa și înălță dintr-o sprânceană. Julia îi spuse gluma, dar el nu se prinse. Zâmbi doar politicoș și aprobă din cap, retrăgându-se din fața confuziei după obiceiul doctorilor.

Vocea lui S.T. fulgeră prin mintea Juliei, ca o pală de fum. *”Trebuie să-ți spun, Legs, nu te văd cu acest tip. Este tot ce e mai rău pentru tine...”*

Nu era tot ce e mai rău, insistă ea. Era doar diferit. Se completau unul pe celălalt.

Un muzician ambulant începu să-și croiască drum printre mese, degete sprintene executând melodii pe o chitară cu douăsprezece corzi. Se afla în celălalt capăt al sălii cu spatele la ei, dar muzica totuși ajungea până la masa lor. Julia se trezi ascultând în timp ce mânca. Nu era genul de muzică spaniolă, dramatică, așa cum se așteptau într-un loc numit Madrid, ci cântece simple, dulci, cu un iz de folclor american în ele. O făceau să se gândească la Montana și la munți, la felul cum arăta lacul sub cerul albastru. O aduceau înapoi la timpul când dragostea părea simplă și S.T. cânta pentru ea în noaptea de vară pe instrumentul lui cu șase corzi. Chitaristul își croi drum spre masa lor. Era îmbrăcat în aceeași costumație ca a chelnerilor -pantaloni negri, cămașă albă, jachetă neagră. Julia nu reuși să-i zărească fața. Întotdeauna, acesta părea să se întoarcă în altă parte. Dar sistemul nervos îi era alertat ca un radar, simțind apropierea unui atac inamic. Începu să urmărească expresiile celorlalți consumatori din restaurant în timp ce aceștia îl priveau, ochii lor strălucind când îl recunoscură, gurile lor destinzându-se în zâmbete de surpriză.

Juliei i se făcu pielea ca de găină de parcă tocmai intrase într-un câmp electric de înaltă tensiune. Muzica se termină într-un ropot de aplauze entuziaste ale mulțimii. S.T. se întoarse și-i zâmbi.

-Și acum, dacă voi toți îmi veți suporta un minut vocea răgușită, mi-ar plăcea să dedic un cântec special doamnei inimii mele, spuse el, ochii albaștri fixându-i-se pe fața Juliei cu o intensitate care o făcu să-și țină respirația.

Degetele lui se mișcară singure peste strune și începu să cânte, cu o voce răgușită, amplă și caldă. Cântecele era unul familiar Juliei. Melodia fusese stocată undeva în memoria ei, pentru a nu fi uitată niciodată. S.T. scrisese cântecele pentru ea și o dusesse în locul lor special, la lac, pentru a i-l cânta prima dată. Își amintea cum se simțise în timp ce stătea acolo și-l asculta pe fostul băiat rău din Mueschoe, cântând pentru ea din inimă.

Era un cântec de dragoste, sincer și simplu. Și, în felul-magic al cântecelor, se strecură în sufletul Juliei și o atinse într-un loc unde nimic altceva nu o putea face. Stătea acolo și asculta, magnetizată, emoțiile ieșind la suprafață ca bulele de aer care fuseseră ascunse în mijlocul unui eleșteu.

Când termină,tăcerea din sală era absolută.

Poate că Robert fusese cel care declanșa aplauzele,dar Julia nu era sigură.Nu putea deloc să gândească.Nu reușea să facă altceva.Doar stătea așa ca un zombi, privindu-l fix pe S.T.,iar el era în picioare acolo,uitându-se în jos la ea,cu o expresie de dorință pură.

La un moment dat,Julia realizează că încă-l mai iubea.Era lucrul de care se temuse cel mai mult -nu că el ar fi putut să o facă să se îndrăgostească din nou de el,ci că nu încetase niciodată să-l iubească.În ciuda a tot ceea ce făcuse ca s-o rănească,ea nu încetase niciodată să-l iubească.Probabil,îl va iubi întotdeauna.

Nu avea importanță unde se ducea el,ce făcea,de câte ori o părăsise.

Întotdeauna,va exista o bună parte din ea care-i va aparține lui pentru totdeauna.

-Acum,asta ar trebui să o câștige de partea mea,nu-i așa,popor? tăragăna el cuvintele,producând râsete sănătoase și încurajări de la ceilalți meseni.

Juli se ridică fără să spună vreun cuvânt și plecă.

S.T.o privi cum se îndepărtează,zâmbetul lui șovăi,inima i se strânse.O avusese.

Pentru o clipă acolo,ea fusese în stăpânirea lui,iar el simțise toată teama înghețată,dorința și dragostea pe care le încercase la optsprezece ani,când ea fusese singura persoană din lume care-l înțelesese cu adevărat.Doar pentru o clipă,timpul și spațiul încetaseră să mai existe și fuseseră doar ei doi,suflete pierdute,ca în timpurile bune.Și acum,ea pleca.

O zări la ieșire cu lungile șuvițe care se întindeau pe materialul rochiei,pe spate și făceau capetele eșarfei să se unduiască în urma ei ca valurile.Undeva în adâncul conștiinței sale,auzi scârțâitul unui scaun pe pardoseala de marmură, apoi doctorul Bob îl atinse trecând pe lângă el în drum spre ieșire.O doamnă mai în vârstă ce stătea la masa din stânga lui îl atinse și-l lovi pe picior cu pumnul.

-Du-te după ea,prostule! Am pariat pe tine!

S.T.se grăbi spre ușă,alergând drept spre un angajat cu un căruț de vase murdare. Porțelanurile se sparseră,tacâmurile zburară,căruțul se răsuci și la fel și băiatul.S.T.făcu un plonjon cât pe ce să se ciocnească cu un chelner și cu o stewardesă.În timp ce avea loc acest incident,în parcare,BMW-ul doctorului Christianson se îndrepta deja spre stradă.

-La naiba! Se întoarce și lovi furios cu piciorul în roata din față a camionetei sale.Gestul său pocni chitara de aripă,iar instrumentul scoase un protest discordant la acest abuz.S.T.Îl liniști,punându-și mâna peste corzi într-o strânsoare care făcu lemnul să trosnească.Bingo își scoase afară capul pe fereastra deschisă a camionetei și schelălăi.Aruncându-i un oftat de om înfrânt,S.T.se rezemă cu spatele de portieră,căutând să apuce capul câinelui.

-Ei bine,Bingo,zise el,cu ochii încă spre Strada unde BMW-ul și Julia dispăruseră.S-ar părea că am scrântit-o din nou.

-Ce ai vrea să fac,Julia? o întrebă Robert,exasperat,ridicându-și mâinile în ceva ce pentru el era un gest de agitație supremă.Să sar în picioare și să-l pocnesc în gură? Asta m-ar face să arăt la fel ca eroul,nu-i așa? Lovind un tip care doar și-a cântat dragostea,pe pentru tine.

Julia se plimba înainte și înapoi pe lângă mașină,cu brațele strânse în jurul trupului.Simțea că ajunsese la limita isteriei,lacrimile curgându-i,panica răsucindu-i-se în piept ca un balon.Nu putea spune ce dorea de la Robert,dar orice era,ea nu știa.El se rezemă de capota mașinii și-și încrucișă brațele pe piept,cuta dintre sprâncenele lui fiind singurul semn că totuși,era preocupat.

-Ai putea să spui ceva,se burzului ea.Stai acolo de parcă nu te-ar interesa.

-Ce aş putea să spun? în plus,când puteam să spun? Te-ai ridicat și ai fugit în clipa când el a terminat.

-Nu știi! țipă ea,ridicându-și un braț.Părul îi intrase în ochi și și-l îndepărtă cu o mișcare furioasă a capului.Tot ce știi este că îndur aceasta stupidă încercare de atâtea zile și tu n-ai făcut cel mai mic gest.Robert îi adresă o privire lungă,gravă,de obicei rezervată pentru transmiterea știrilor proaste bolnavilor incurabili.

-Nu trebuie să mă lupt cu el,Julia,spuse el blând.Ori mă iubești ori nu.Poate că ar trebui să te gândești un timp la asta.O tăcere fragilă se așternu între ei.Un timp îndelungat,el o privi fix cu o expresie de nepătruns,.apoi se întoarse să plece.Nu o sărută.Nu o atinse.Urcă în BMW,întoarse automobilul și se îndreptă spre Minnetonka.Julia rămase în drum,uitându-se la luminile de poziție,în vreme ce o noapte liniștită se pogora în jurul ei.Era cald.Stelele străluceau ca sclipiri de argint răspândite pe cer.Undeva în capătul străzii,puștii jucau baschet,mingea bocănind pe pământ,atunci când driblau.I se părea suprareal,totul în jur era calm și normal în timp ce prin viața ei vâjâia furtuna.

Viitorul ei frumos,sigur,se prăbușea în jurul ei ca o ruină într-un cutremur de pământ.Putea să simtă în încheieturi totul,trupul zguduindu-i-se din cauza stresului.Siguranța pe care o așteptase îndelung pentru toată viața îi scăpa din mâini.

-La naiba,S.T.Dalton,murmură ea,dându-și părul pe spate cu amândouă mâinile. O lumină era aprinsă în sufragerie și Gipsy Kings cântau dintr-un radiocasetofon.Liz stătea pe podea într-o poziție yoga,cu ochii strânși puternic în clipa în care scoase un strigăt prelung.

-Ce faci? țipă Julia,înfiorându-se de asaltul asupra urechilor.

Liz își încetă brusc strigătul și se uită la ea.

-Trimit semnale noi.

-Cui? Băștinașilor din Borneo? își băgă un deget în ureche și-l mișcă înainte și înapoi.Probabil,că se îngrămădesc pe cel mai apropiat aeroport.Liz îi ignoră sarcasmul,privirea ei ascuțită pătrunzând ușor dincolo de barierele Juliei.

-Dură noapte?Julia își roti ochii în timp-ce-și scotea pantofii.Vibranta energie a lui Liz părea ținută sub control,ca un jet de gaz care fusese micșorat brusc.

Evident,amândouă fuseseră lovite în jocul dragostei.

-Care este povestea ta? Credeam că ai avut o întâlnire cu un tip în curs de avansare.Figura pe care o făcu Liz amintea de cea a cuiva care încerca pentru prima dată ulei de j castor.

-Cred că am trimis semnale imperfecte.Întâi,a fost dentistul meu; apoi,Max,tipul de la Uniunea poștală,care era în tranziție după ruptura cu cealaltă prietenă; apoi Raymond,care s-a schimbat ca să se apuce de un fel de manifestări sexuale Zen. Acum,Eilmar.

-Ce-i rău cu el?

-În afară de numele lui,este obsedat de propria-i moarte.Cum ți-ar plăcea un angajament cu un bărbat care vrea să vorbească la o cafea despre locurile din cimitir? Se scutură de dezgust Poate că rău este acest timp pe care l-am ales ca să mă mărit.Poate acesta este un semn că voi deveni călugăriță sau altceva.Ce crezi?

-Nu mă întreba.Personal,mi-a ajuns până aici cu dragostea.Julia duse o mână la gât.Mă duc la culcare.Mâine va fi cea mai lungă zi din viața mea.

Se îndoia că va dormi mai bine decât dormise toată săptămână trecută,dar cel puțin,va fi singură în propria-i cameră dacă o apucă nebunia.Își puse o cămașă de noapte din mătase albă și se îndreptă spre baie,cu mintea asaltată de imaginea lui S.T.care se uita în jos la ea,ultima nota a cântecului său rezonând în aer ca un parfum discret de flori sălbatice.Aproape credea că el era hotărât când spusese că vrea să fie cu ea pentru totdeauna.Totuși,îl mai iubea.Această constatare nu-i aduse nici o bucurie.Toți cei pe care îi iubise vreodată o părăsiseră -mama,tata, S.T.Îi primiseră dragostea și dispăruseră,lăsând-o singură și tristă,dorindu-și ceva de care ar putea să se agațe,ceva în care să creadă.

Se încrezuse în Robert,se încrezuse în el că va rămâne constant,că nu o va răni.

El nu putea s-o rănească pentru că nu-l iubea,realiză ea,luptându-se cu adevărul pe care S.T.Îl văzuse de la început.Robert era un bărbat bun.Îl respecta și-l plăcea,dar nu-l iubea.El avea dreptate -nu trebuia să se ia la întrecere cu S.T.

dacă ea îl iubea,el ar fi avut un loc sigur în inima ei.

Deci,unde se găsea? se întrebă în timp ce privea fix plafonul de deasupra patului.Din nou singură.Nu-l iubea pe bărbatul în care putea să le încreadă și nu avea încredere în bărbatul pe care-l iubea.

Muzica apăru atât de blând,încât Julia aproape că nu o observă.Melodia pătrundea prin fereastra deschisă,unduită de briză,dulce,cu note clare,ca un cântec de pasăre ce venea de departe.Julia înlătură pătura de pe ea și se îndreptă spre fereastră.S.T.stătea într-un șezlong pe terasă,cu o cizmă sprijinită de un ghiveci cu geranium.Fața lui era parțial luminată de globul galben de la poarta doamnei Perkins.Renunțase la costumul de chelner în favoarea unor blugi vechi și a unui tricou alb care se mula pe umerii lui masivi.Părul îi era ciufulit de parcă își trecuse degetele prin el de mii de ori,șuvițe negre căzându-i pe frunte.Cântă ultimul acord al melodiei și se uită în sus la ea cu o expresie gânditoare.

-Nu eram sigur că ești aici,zise el,ridicându-se în picioare.De fapt,fusese înspăimântat când ea fugise.În următoarea oră,imagini ale doctorului Bob acoperind-o cu sărutări îl amețise.Ar fi fost o șansă perfectă pentru bunul doctor de a câștiga avantaj.Se întreba a cui fusese decizia ca drumurile lor să se despartă.

-Și dacă nu eram aici,ai fi renunțat?Se uită la ea prin întuneric,hotărârea depășind teama și îngrijorarea.

-Nu.Julia se sprijini de pervazul ferestrei și oftă.

-Oh,S.T.ce mă fac cu tine?El îi adresă o versiune slabă,asimetrică,a celebrului său zâmbet.

-Pentru început,ai putea să mă poștești înăuntru.

-Să te las în dormitorul meu? râse Julia.Zâmbetul îi tremură.Dorința crescuse în el ca o maree,doar să fie lângă ea,doar să-i audă vocea,doar să aibă acolo,spiritul lui pereche,prietenul lui.Îi era atât de teamă că o va pierde,încât aproape se sufoca.

-Te rog,șopti el.Pentru un timp nesfârșit,Julia rămase tăcuta,îl studie în lumina slabă.Nu era nici o urmă a bărbatului care făcuse paradă în fața supermagazinului,îmbrăcat în pescar,nici un semn al pungașului enervant a cărui față rânjită își făcuse apariția pe toate drumurile în zona metroului.Acesta era doar S.T.și avea nevoie ca ea sa spună da.

Deschise paravanul și S.T.sări înăuntru,cu chitara într-o mână,cu o pungă mototolită de hârtie maro în cealaltă.Sprijini cu atenție chitara de perete și-i întinse Juliei punga.Când luă punga în mână,în ochii ei se citea îngrijorarea.

-Dacă înăuntru se află o cutie cu prezervative,ești un bărbat mort.

S.T.se lipi de perete,cu mâinile în buzunare și cu o lumină poznașă în ochi în timp ce o privea.

-Este un cadou.Deschide-l.Julia aprinse mica veioză,deschise punga și o studie.

-Ei bine,nu cred că este un afiș,iar dacă este o vacă,este una mică.

-Taci din gură și deschide odată punga,McCarver.

Îl fulgeră cu o privire încruntată, dar se supuse,așezând pachetul pe noptieră.În clipa când se uită atent în pungă,expresia ei era fără seamăn -o reacție completă, spontană,care combina surpriza,plăcerea și amintirea.Scoase afară punguța de la M&M cu atâta grijă,de parcă era o piesă neprețuită de cristal și și-o apropie de piept.

-Ți-ai reamintit.

-Desigur că mi-am reamintit,murmură el.Îmi amintesc momentul când ți le-am strecurat în cameră unde tu erai consemnată pentru că întârziaserăm prea mult la serbarea populară.

-Eram atât de tristă că voi lipsi de la focurile de artificii și știam că,mai târziu, toți copiii vor râde de mine pentru că fusesem singura persoană de pe pământ care rămăsese acasă.Se uită la punga din mâini de parcă era un fragment magic din trecutul ei.Și tu ai ratat spectacolul și mi-ai adus M&M pentru a mă îndulci.

-Fusese vina mea.Se îndepărtă de perete.La fel cum în seara asta a fost vina mea.Niciodată nu m-am gândit să te supăr,Julia.Vocea lui răgușită răsună și mai discordant când își luă privirea de pe ea.Țineam doar să-ți arăt cât de mult îmi pasă și cât de mult vreau să mă implic.Nu știi ce altceva aș mai putea face.

Mâna Juliei tremură pe punguța cu bomboane.

-Știi că îți pasă,S.T.

-Te iubesc.

-Știi.Ea se răsuci cu spatele la el și merse către fereastră.Doamna Perkins stinsese lumina de la poartă.Gazonul era cufundat în întuneric.Putea să vadă conturul șezlongurilor,masa de picnic,pe Bingo încolăcit în mijlocul ei, așteptându-și răbdător stăpânul.Se uită în sus la stele.Când avea șaisprezece ani privea toate acele stele și-și dorea,pe cea mai strălucitoare dintre ele,ca S.T.Dalton să o iubească.El își strecură brațul în jurul ei,pe la spate și o trase aproape,frecându-și obrazul de ceafa ei.

-Nu vreau să mă lupt cu tine în noaptea asta,iubito.Am obosit luptând.Am crescut luptându-mă cu bătrânul.Am petrecut atâta timp luptându-mă cu mine însumi.Am petrecut ultimii ani luptându-mă să mă agăț de cariera mea.O să mă lupt pentru tine până în ziua când o să mor,dar seara asta vreau doar să existe.

Vreau doar să te țin în brațe.

Julia putea să-i simtă singurătatea, durerea, apropiindu-se de ea așa cum se întâmplase întotdeauna, reapărând în propriile ei sentimente. El era cealaltă jumătate a inimii ei. Dacă-l îndepărta, ar fi singură și singurătatea era ultimul lucru pe care dorea să-l simtă în această seară. Existau prea multe întrebări dure care o așteptau în liniștea nopții, prea multă singurătate strângându-se în jurul ei. S.T. îi știu răspunsul în clipa când ea se întoarse în brațele lui și-l privi. Nu trebuia ca ea să vorbească. Își spuse că dacă ar fi un bărbat nobil ar trebui să o întrebe dacă era sigură, dacă asta era ceea ce ea dorea cu adevărat. Dar el nu se simțea nobil, se simțea doritor. Nu ar fi întrebat-o despre motivele ei, nu ar fi riscat ca ea să se răzgândească. Fusesse prea mult timp fără ea, iar viitorul lor era încă nesigur. Gura lui coborî pe a Juliei, apăsându-se asupra ei cu o foame și o nevoie la care ea se alătură instantaneu. El își ridică mâinile tremurătoare, pentru a-i mângâia fața, atingând-o cu infinită grijă, prinzându-i cu degetele șuvițele moi de păr de pe tâmpile. Îi cuprinse fața în mâini ca pe o floare și se afundă adânc în ea, savurându-i parfumul, lăsând ca mirosul ei să îndepărteze orice altceva din mintea lui.

Julia făcu la fel, îndepărtând orice gând, ca excepția unuia - că acesta era singurul bărbat din lume pe care îl iubise vreodată cu adevărat. Avea nevoie de atingerea lui, avea nevoie de el cu o intensitate care o pune pe jar. Ar fi vrut să ia -al ce putea în această noapte și să nu se îngrijoreze în legătură cu ziua de mâine. Se bucura de apa sarea limbii lui pe a ei, de senzația trupului lui tare, de forța zdrobitoare din brațele lui când i se încolăciră în jurul trupului. Își înlănțui brațele împrejurul gâtului lui și lăsă punga de M&M să cada în timp ce sânii ei întâlneau zidul solid al pieptului lui.

Fiecare terminație nervoasă a Juliei părea că luase foc, hipersensibilă la atingerea lui ST. Trupul îi era în armonie cu al lui, răspunzând la acordurile proprii, fără vreun gând conștient. Se lipi de el când o strânse în brațe, șoldurile se arcuiră între ale lui în timp ce S.T. o săruta pe gât.

El se lupta cu nasturii din față de la cămașa ei de noapte, deschizând trei înainte de a renunța. Mătasea albă alunecă de pe umerii ei, ca mercurul pe piele, dezvelind în cădere sânii care erau ridicați și tari. Julia gemu când el îi atinse blând cu degetul un vârf bombat, simțind o vâlvătaie de dorință alergând prin trupul ei, un foc care ardea mai tare când capul lui se aplecă și-i sărută sânul, amețind-o și vlăguind-o, înfometând-o dincolo de orice altceva cunoscuse vreodată. Aproape înnebunită de senzația pielii lui pe a ei, Julia se împinse și-i scoase tricoul din blugi, vrând să dea la iveală un pântec întărit, ondulat de mușchi, un piept perfect conturat. În clipa când el îl îi trase tricoul peste cap și-l

aruncă într-o parte,ea își aplecă fața și-i sărută cicatricea răsucită de deasupra sânului său drept.Apoi,buzele ei se mișcă rapid și scoase un geamăt când limba ei se frecă de el.

S.T.îi înlănțui umerii și o trase lângă el,mâinile lui coborând-i pe brațe, scoțându-i cămașa de noaptea.Aceasta căzu la picioarele ei ca un bulgăre topit de zăpadă și fu uitată când el o lipi de piept și o sărută.Gemură amândoi când se îmbrățișară,carne pe carne,sâni pe piept,pântec pe pântec.

Catarama centurii lui era rece și o lovea în abdomen,dar Julia o ignora,prea prinsă de alte senzații ca să-i pese.Pieptul lui era cald și tare,sub mâinile ei mușchii de pe umerii lui păreau ca piatra.Bărbăția lui o împungea,întărită în blugi,ir el se apăsă peste,trupul ei la fel de înfierbântat și de doritor ca al lui.

-Oh,iubit,am nevoie de tine,șopti el lângă gura ei.Mi-ai lipsit atât de mult.

Ca pentru a-și ilustra cuvintele,îi luă mâna dreaptă și i-o coborî,punându-i degetele pe tăria din blugii lui.Julia îl strânse,adrenalina și dorința pulsându-i și mai aprins prin vene,cu cât măsura cu degetele fiecare porțiune a lungimii și tăriei lui.Mintea ei se avântă înainte reamintindu-i ceea ce fusese întotdeauna între ei,ceva fierbinte,neretținut,un abandon total.Anticiparea declanșa un val de amintiri care o făcură să tremure.

El o sărută din nou în timp ce o împingea cu spatele spre pat.Limba lui îi inspecta interiorul gurii iar și iar,până ce amândoi gemură după aer.Genunchii Juliei atinseră marginea patului și ea se prăbuși pe saltea,trăgându-l pe S.T. peste ea.El o apăsă puternic,cu capul pe pieptul ei,cu gura căutând și găsiindu-i sânul în timp ce mâna aluneca în jos pe șoldurile ei,degetele prinzându-i-se de elasticul chiloșilor ei,pe care-i răsuci în jos.Săruta trupul ei spre pântec,pe șold, de-a lungul unei coapse în timp ce-i scoase și ultima îmbrăcă minte,apoi se ridică să-și scoată cizmele.

Julia se uită atentă cum el se ridică și-și duse mâna la catarama centurii.Privirea lui se fixase pe a ei și se întoarse încet cu fața la ea în timp ce-și desfăcea catarama și lăsa cureaua de piele sa alunece.Nici unul nu vorbea,dar comunicarea dintre ei era intensă,încărcând aerul cu electri citate.Julia își luă ochii de la fața lui,alunecând în jos pe pieptul și abdomenul lui până în locul în care se opriseră mâinile lui,în talia blugilor.S.T.Își descheie nasturele,iar ea își reținu un geamăt de parcă acțiunea ar fi mirat-o.El trase încet fermoarul,își lăsă blugii să cadă și ieși din ei,lăsându-i pe jos.Când puse mâna pe elasticul slipului,Julia îl opri.

-Lasă-mă pe mine,zise ea,ridicându-se.

Își plimbă palmele peste șoldurile lui netede,mângâind bumbacul alb,moale al

chiloților.Prinzându-și degetele de elasticul lor,îi trase în jos,încet,dăruindu-i privirea ei,atingerea ei.Aplecându-se în față,depuse un sărut ușor pe șoldul lui și un altul în adâncitura dintre coapse.

S.T.gemu profund.Își răsuci degetele în părul ei și o ținu așa pentru o clipă, închizând ochii de extaz când ea îi dăruie cele mai intime sărutări.Dar chiar dacă plăcerea alerga prin el,o prinse în brațe și o ridică.

-Nu de data asta,iubito,murmură el,depunând dulci sărutări pe obrazul ei.Te doresc prea mult.Se lungiră amândoi pe pat,cu picioarele înlănțuite.S.T.Își strecură mâna între ei,degetele lui mângâind triunghiul întunecat de păr creț dintre coapsele Juliei.Ea se deschise pentru el,arcuindu-și șoldurile într-o invitație,gemând când el introduse ușor două degete adânc înăuntrul ei,ca să vadă dacă era pregătită.

-Asta este,iubito,șopti el în urechea ei.Fierbinte și umedă.Pregătită pentru mine.

-Te rog,gemu Julia.

-Mă dorești,Julia?

-Da.

-Spune-o,îi comandă în timp ce patima posesivă se răsucea înăuntrul lui.Uită-te la mine și spune-o.Spune că mă dorești.Julia se uită la el,simțindu-se neajutorată.Îl dorea.Întotdeauna îl dorise.

-Te doresc,S.T.Iubește-mă.

-Oh,am s-o fac,iubito,murmură el,privirea fixându-i-se puternic pe a ei.O voi face.Se uită la ea când o pătrunse.Ea îl primi în trupul ei,strângându-se în jurul lui,scăldându-l cu o căldură lichidă.Era a lui,întotdeauna fusese a lui.Își ceru drepturile într-un ritual la fel de vechi ca timpul.Se mișcau împreună într-un balet perfect orchestrat.Nevoi urmau altor nevoi,dorințele împletindu-li-se până ce sentimentele lor părură ca unul.Și când sfârșitul veni,acesta fu o explozie copleșitoare care-i scutură pe amândoi până în adâncul inimilor.

Julia se simțea plutind,dusă în voia valurilor pe o mare de senzații.Era liniștitor și otrăvitor.O parte a ei dorea să se lase condusă,dar o altă parte se temea de sentimente,însăpăimântată că ar fi dusă prea departe și n-ar mai fi în stare să se întoarcă înapoi la siguranță și la pământul solid.Dacă se lăsa să fie antrenată de seducția acestei senzații ar putea să nu mai scape niciodată.Nu-și putea permite să devină din nou prea atrasă de țesătura senzuală a lui S.T.În noaptea aceasta, avuseseră nevoie unul de celălalt,dar nu-și va înlănțui inima în nici o promisiune pentru mâine.S.T.se aplecă deasupra ei,înlăturându-i tandru părul de pe față. Expresia lui era intensă,preocupată,o cută de îngrijorare arcuindu-se între

sprâncenele lui în timp ce o privea.

-Nu regreta asta,iubito,șopti el.

-Nu regret.

-Pe naiba,doar o spui.Își apăsă degetul arătător pe tâmpla ei.Pot să văd conturându-se deja vagoanele.Aducând trupe care să te apere împotriva mea.

-Trebuie să mă protejez,S.T.,zise ea sinceră.Nu regret că am făcut dragoste cu tine,dar n-o să-mi cobor garda ca să iau un alt pumn în bot.

Julia putu să vadă durerea din ochii lui când se îndepărtă de ea,care o afecta și pe ea însăși.El se străduise din greu să o convingă de sinceritatea lui,probabil nu va realiza niciodată că toate eforturile lui o speriau mai mult decât dacă i-ar fi cerut să creadă în el.Se răsuci pe o parte,trupul ei împingându-se automat în al lui,în timp ce el zăcea pe spate privind fix tavanul.

-Îmi pare rău,șopti ea,ciubărindu-și capul pe umărul lui.

-Nu,să nu-ți pară,vorbi el tărăgănat,sărutându-i creștetul capului.Știu că sunt amețit.Deci,ce s-a întâmplat cu tine și cu doctorul Bob? Nu pot să cred că nu este el în locul meu,cel care stă aici ținându-te în brațe.Julia tremură pe dinăuntru.

-Mai bine să nu vorbim despre Robert,dacă nu te superi.

-Să mă supăr? El scoase un sforăit neîncrezător.La naiba,poate că norocul meu s-a întors după toate astea.Începusem să mă gândesc că părăsisem totul în Kansas City.

-De ce ai plecat? întrebă Julia.Era atentă să îndepărteze discuția de la relația ei cu Robert,o relație despre care nu mai era demult sigură că știa cum să o definească,dar era și curioasă despre ceea ce se petrecuse în viața lui S.T.În ultimul an.Când fusese la *Viking*,nu păruse nicicând mai aproape să renunțe la cariera lui,nepăsător la criticile că brațul lui nu mai avea forță și că genunchii îi erau pe ducă.

-Să plec din Kansas City? Scoase un mic oftat.Nu era acasă.Tu nu erai acolo.

Răspunsul lui fu simplu și sincer.Inima Juliei se înfierbântă puțin,dar făcu tot posibilul să o ignore.

-Mă refeream la fotbal.De ce l-ai părăsit acum? Ai avut un an bun.

Un timp nesfârșit,el rămase tăcut.Când începu să vorbească,vocea lui era blândă și răgușită,încărcată cu o notă de malițiozitate și o notă de tristețe.

-Sezonul trecut a fost un dar de la tipii importanți din posturi cheie.Ultimii doi sau trei ani,am atârnat de un fir de ață,tu știi asta.Când eram la *Vikes*,mă temeam că voi fi dat afară,încât de-abia mai puteam să văd bine.Asta este o parte din motivul pentru care am plecat în felul ăsta.Mi se pare ca o ruptură,ca o

alunecare,o lungă scufundare adânc spre nicăieri.Nu vreau să te trag în jos după mine.Am petrecut atât de mult fiind Storm Dalton,încât nu știu ce va fi când asta se va duce.M-am străduit să nu mai fiu băiatul neînsemnat al lui Bud Dalton,să fiu băiatul de aur,dar tot aurul a dispărut și mă tem că atunci când asta se va duce,nu va mai fi nimic,doar acest neînsemnat băiat,adult și umblând fără rost la fel ca și tatăl său.

-Niciodată nu ai fost ca el,protestă Julia,amintindu-și bețiile violente, netemperate,în care crescuse S.T.Ei locuiau la o fermă la nord de cea a unchiului și mătușii ei.În nopțile senine,sunetul vocii furioase a lui Bud Dalton se auzea uneori în toată valea.Încă își mai amintea privirea încordată de dezaprobare a mătușii Clarisse și plescăitul limbii ei în timp ce șuvoiul notelor de furie beată le atingeau urechile.Încă o mai durea inima să se gândească la iadul,parodia de copilărie pe care S.T.fusese forțat să o îndure.

-Bătrânul meu obișnuia să-mi repete zi și noapte că niciodată nu voi avea vreo valoare,zise el.Faptul că mă implicasem în fotbal era un fel de întâmplare norocoasă,o imensă glumă pentru toți acei oameni care brusc nu mai puteau fi mulțumiți,așa că într-o zi,linia de tragere ar fi împinsă departe și fiecare ar putea vedea că eram exact ceea ce ei gândiseră de la început -bun pentru nimic.

Julia se ridică într-un cot și se uită șocată la el.

-Niciodată nu mi-ai spus că te-ai simțit astfel,zise ea,rănită că el ținuse ceva secret de ea în vremea când împărțeau totul.Zâmbetul lui era trist când îi prinse o șuviță de păr roșu din spatele urechii.

-Cum puteam să-ți spun,iubito? Tu erai singura persoană care credea cu adevărat în mine, în S.T.,nu într-un zeu răstignit.Cum puteam să-i spun că mă gândeam că eram un nimic? Ce-ai fi crezut apoi?

Julia nu spuse nimic.Se întinse pe spate lângă el și-i puse un braț peste piept, luptându-se să nu-l mai zgândăre cu toate problemele ei.Se întoarse cu gândul înapoi în acea primă vară,cât de dulce fusese el,dorind să-i dea ceva,dorind să îndepărteze toate prejudecățile ei de fetișcană,despre ceea ce se ascundea în spatele aceluși rânjet de băiat rău.Și se simțise obligat să țină secret acest aspect, tot timpul.

-Ce s-a întâmplat în Kansas City?

-Am învățat câteva lucruri despre mine însumi Am aflat că exista mai mult la S.T.decât o seamă de talente fotbalistice.Am petrecut multe nopți lungi, însingurate,gândindu-mă la ce era cu adevărat important în viața mea.Când am avut din nou șansa să joc am dovedit că puteam să mă lupt pentru ceva și să câștig.Genunchii mei erau pe ducă și brațul își pierduse forța.A trebuit să fac

treaba bazându-mă pe fler și inteligență și am reușit. Deci, așa a fost ultima mea apariție în luminile rampei și am ieșit învingător. Acum, este timpul să circul.

Își schimbă poziția, rostogolind-o pe Julia pe spate și mângâindu-i trupul cu al lui în timp ce și-l potrivea peste al ei, susținându-și greutatea în coate. Ea îl privi, încercând să perceapă schimbările din el. Exista acea familiară strălucire de malițiozitate în ochii lui, dar exista și o îngrijorare certă. Încă poseda aceeași emoție, aceeași forță a personalității care-l transformaseră într-o celebritate, dar exista și un sentiment de pace, de calm, care nu fusese acolo înainte.

-Tot ceea ce doresc să fac acum este să muncesc la fermă toată ziua și să fac dragoste cu tine toată noaptea, spuse el blând. Și să facem copii, adăugă cu un zâmbet născut din inimă. Vrei să ai copii cu mine, Julia?

Julia simți în piept ceva ca o bătaie de aripi. De câte ori de-a lungul anilor își imaginase un băiețel cu părul negru sugând la sânul ei? De câte ori își dorise asta din toată inima? Dar copiii aveau nevoie de tați și S.T. nu fusese niciodată prea mult prin preajmă ca ea să creadă că fantezia putea deveni realitate.

O considera el ca pe ceva mult mai important decât o întrecere de câștigat? Exista șansa ca ea să fie ceva mai mult decât o oprire confortabilă la o încrucișare de drumuri din viața lui? I se oferea șansa de a afla?

S.T. văzu războiul dintre logică și emoție ce răvășea ochii negri ai Juliei în clipa când ea îl privi. O parte din ea dorea să răspundă „da” la întrebarea lui. Asta era destul de bine pentru el, în această noapte.

-Știi, mă pot gândi la lucruri mai bune de făcut decât să vorbim, zise el, acoperindu-i buzele cu mici sărutări zgomotoase. Să ne atingem, să ne gustăm, să ne îmbrățișăm -și toate sunt doar cuvinte de dragoste, spuse el, ridicându-și capul atât cât să-i adreseze acel zâmbet poznaș de vino-n-coace.

Julia se lăsă antrenată de umorul lui. Cerul să o ajute, se simțea prea bine din nou cu el ca să nu se bucure de acea noapte. Își strânse mâinile peste mușchii tari, încordați, ai spatelui său și-i adresă o privire veselă.

-Ai de gând să parcurgi tot alfabetul, cowboy?

-Mda..., mormăi el, ciupindu-i gâtul, făcându-și drum spre claviculă.

Ador... bărbăția... O sărută pe o venă pulsând în timp ce-i îndoia genunchii și se așeza între ei. Contact... deliciu... emoție... îi prinse între dinți lobul moale al urechii și-i șopti următorul cuvânt într-un hohot răgușit în timp ce-și adâncea masculinitatea în căldura feminității ei. Degetele Juliei se încordară convulsiv pe mușchii fermi, tari, ai feselor lui, împingându-l mai adânc. Focul care mocnise, răbufni într-o clipă din interiorul ei, arzând toate întrebările. Pentru o clipă, nu mai avea importanță dacă avea încredere în el sau nu.

Era aici cu ea,înăuntrul ei și în noaptea aceea îl putea păstra și nu trebuia să-l lase să plece.

CAPITOLUL 7

Încă din zori,dimineța zilei în care se ținea picnicul fundației Wish se arată senină și caldă,Mama Natură îndurându-se de cei care suportaseră luni întregi șoselele înghețate,vânturile și temperaturile sub zero grade.Singurii nori care se zăreau aveau doar un efect artistic,fâșii de un alb transparent care,prin contrast,dădeau intensitate albastrului cerului.

Picnicul anual se ținea pe terenul parcului companiei de jucării,condusă de Harvey Benton,cu centrul în suburbia vestică din Plymouth,unul dintre acele locuri făcute special pentru a-ți petrece zilele de vară.Exista un mic iaz,adăposturi pentru picnic,o mulțime de stejari și arțari pentru cei care preferau umbra.Un număr de jocuri de bălci,inclusiv călușei și mici scrâncioburi,fuseseră aranjate într-un luminiș.Mai exista un lung șir de barăci și jocuri,toate conduse de voluntari ai fundației Wish și toate garantau victoria.Tarabele cu mâncare formau alt șir lung,împrăștiind în adierea de vară arome de hot dogs,vată de zahăr și popcorn.Chiar în capătul micului bălci fusese amenajată o grădină zoologică cu animale domestice.

În mod tradițional,picnicul nu era considerat un eveniment pentru strângerea de fonduri,ci o zi care să aducă bucurie.Accesul era liber pentru cei purtând insignele albastre ale fundației Wish.Terenurile erau aproape pline de copii, majoritatea în scaune cu roțile sau în cârje.Cei mai mulți dintre ei erau foarte mici pentru vârsta lor,slabi și palizi.Câțiva purtau căști de baseball pentru a-și apăra capetele chelute de chimioterapie.Erau copii care aveau puține bucurii în viața de zi cu zi,copii cu o existență ce era marcată sau urma să fie retezată de boli a căror denumire nici un copil nu ar trebui s-o știe.Dar în această zi ei erau la fel ca oricare alți copii la bălci.Râsul lor plutea în aer,acoperind zgomotul și muzica.Julia supraveghea scena din cortul de comandament cu un amestec de plăcere și neliniște.Participau mult mai mulți oameni decât în alți ani,oameni care nu aveau nici o legătură cu fundația.Stațiile locale de radio veniseră și se instalaseră în barăci de unde emiteau în direct și dăruiau o grămadă de premii.

Plutitorul KORN Aquatenial era un punct foarte popular,de unde se puteau procura fotografiile lucioase cu cei care eșuau în parcare spitalului.Pentru Julia era foarte clar că restul atenției pe care picnicul îl atrăsese era generat de un lucru: competiția lui S.T.pentru a-i cuceri inima.Cu toate că rezultatul avea să sporească fondurile și publicitatea fundației,nu-i venea deloc ușor ca ea să fie

motivul.Noaptea petrecută în brațele lui S.T.nu făcuse decât să complice și mai mult o situație deja complicată.Simțea că e scindată în interior,inima spunându-i să-l iubească,creierul spunându-i să nu aibă încredere în el,conștiința cicăind-o cu Robert.Nu era corect să-i cânte în strună lui Robert.Nu se putea căsători cu el pur și simplu pentru că era o alegere sigură; n-ar fi fost cinstit pentru nici unul dintre ei.Dar nu avea de gând s-o rupă cu el,deoarece asta ar fi lăsat-o și mai vulnerabilă în fața atacului lui S.T.

Oricât ar fi încercat,nu putea înlătura temerea că S.T.își reînnoise interesul în ceea ce o privea,în mare măsură datorită competiției dintre el și Robert și provocării de a cuceri o doamnă care se împotrivesc.S.T.avea victoria în sânge. Se agățase de cariera fotbalistică până când ieșise învingător și apoi apăruse la ușa ei...Și chiar dacă ar fi putut să treacă peste asta,ideea că el vrea să o ducă înapoi în Montana,îi făcea stomacul să i se strângă.Acum el era obosit,avea nevoie de odihnă și de o schimbare în scenariu,dar ce se va întâmpla când va obosi de atâta pace și liniște? Trăise mult timp și se îmbogățise în lumina reflectoarelor.Ar fi putut ea să-l oprească pentru totdeauna în mijlocul unei pustietăți? Și dacă răspunsul ar fi fost nu? Ea unde ar fi ajuns?

Un val al vechilor temeri și al sentimentelor de abandonare se răsucea încă în sufletul ei ca aerul rece și stătut dintr-o pivniță și trupul îi tremura în semn de răspuns.Nu pentru că se gândea să se mărite cu el,se grăbi ea să se asigure.Își făcuse o viață frumoasă în Orașele Gemene.S.T.nu putea să apară dintr-o dată și s-o târască într-o căsătorie și în Montana.

-Julia,nu pot să cred că m-ai înscris voluntar pentru asta.

Vocea bărbătească,dură,ridicată,era a lui Robert,dar când Julia se întoarse,se văzu față în față cu un clovn furios din varietatea Bozo -machiaj alb,nas roșu,un zâmbet pictat elaborat care se pleoștise.Două spirale conice de păr portocaliu fluorescent i se ridicau în creștet,semănând cu coarnele unei bestii mitice.Ținuta era completată de un costum vărgat în roșu și alb,cu un guler și manșete încrețite și cu o pereche de pantofi roșii enormi,care-l sileau să țină picioarele depărtate ca o rață.Julia nu-și putu stăpâni hohotul de râs.Înfățișarea lui Robert, funcționarul solemn în costum de clovn era prea mult.Încruntarea lui Robert spori.Căpătase un tic la ochiul drept,care-i mișca în sus și în jos sprânceana stufoasă,vopsită fin în portocaliu,dând impresia unei omizi păroase,vii,lipită de fața lui.

-Nu e absolut deloc amuzant,izbucni,bătând din pantoful de clovn,în ceea ce pentru el era o dovadă a furiei sale nestăpânite.Nu pot fi clovn.Nu mi-a plăcut niciodată Emmett Kelly.Nu mi-a plăcut niciodată Ronald McDonald.

Nu mi-a plăcut niciodată nici măcar Harpo Max și el nu avea acest machiaj ridicol. Julia își spori râsetele. Se ridică ținându-se de stomac, cu ochii lăcrimând, cu buzele tremurând.

-Îmi pare rău, Robert, reuși ea să îngâne printre hohote. Sigur că nu-i amuzant. Își ținu respirația până ce fața i se înroși, în timp ce încerca în zadar să se stăpânească. În cele din urmă aerul explodează printre buzele ei ca o pernă de aer.

-Asta ai vrut, Julia? întrebă Robert cu o voce joasă și sacadată. Să mă fac de râs în public?

-Nu, protestă ea, liniștindu-se. Nu te-am desemnat să fii clovn. Te-am desemnat pentru punctul de prim-ajutor.

-Ei bine, știi ceva? întrebă el sarcastic. Cineva a avut strălucita sugestie ca toată lumea de la punctul de prim-ajutor să se deghizeze în costume.

-Cine? Când? Nu știu nimic despre asta!

-'neața, Legs! S.T. se îndreaptă către ei având pe fața uscățivă unul din aerele de pisica prinsă la oala cu smântână. Era în blugii lui obișnuiți, cu o centură ornată cu o cataramă de argint, dar renunțase la cizmele sale în favoarea unor pantofi sport de calitate și la cămașa sa western, în favoarea unui tricou albastru azuriu al fundației Wish, care-i făcea ochii mai albaștri decât cerul și umerii mai lați decât cei ai lui Hoover Dam. Salul doctore Bob, îngână el sec. Frumos costum, îți vine ca turnat.

-Tu, fumegă Robert, fixându-l pe S.T. cu o privire. Tu ești răspunzător pentru asta, nu-i așa?

-Ei, nu-mi place să-mi arog toate meritele, spuse S.T. dând modest din umeri. Dar m-am gândit că ar fi încântător pentru copii să vadă doctorii într-o lumină mult mai plăcută, pentru o schimbare. Rânjetul de bandit îi apărură din nou pe față.

Faptul că știam că ești pe lista voluntarilor, n-a făcut decât să adauge frișca pe tort. Julia nu știa dacă să-l certe pe S.T. sau să-i laude. Ideea era genială. Acești copii văzuseră mult prea mulți oameni în halate de laborator, în ținuta verde de chirurgie și în halate albe de infirmiere. Să-i vadă pe doctori și asistente costumați, ar fi fost o schimbare binevenită pentru ei. Ea se întoarse spre Robert cu o înfățișare de apărare.

-Este o idee bună, spuse. Relaxează-te, Robert. Lumea nu te recunoaște.

-Bună dimineța, Storm, Julia, doctor Bob, strigă Liz în timp ce se apropia de ei, cu brațele încărcate de costume, ființa ei mititică fiind aproape invizibilă în spatele muntelui de haine colorate. Arcui o sprânceană când inspecta ținuta lui Robert, un colț al gurii ei rujate ridicându-se într-un zâmbet timid. Doctore Bob, asta este o nouă înfățișare pentru tine. Mi te-am imaginat în costumul lui Robin Hood.

Acei pantaloni verzi și strâmți...Ea își micșoră ochii și-și făcu gura pungă.Foarte sexy.Roșeața lui Robert se văzu prin machiaj.El îi aruncă Juliei o privire semnificativă,la care ea răspunse cu o scuză mai mult plictisită ca să fie un zâmbet.S.T.se apropie și o luă de braț.

-Vino dragă,avem treburi de făcut.Nu putem să pierdem toată dimineața maimuțărindu-ne.Răspunse cu un rânjel viclean la încruntarea lui Robert,își linse vârful arătătorului și desemnă,ca pentru ei,un punct în aer.

Liz luă consolator brațul lui Robert.

-Vino cu mine,mă voi ocupa eu de tușul tău.Julia o privi cum se îndepărta cu Robert în direcția opusă.Aceasta ar putea fi o ocazie bună pentru tine să-ți explorezi eul tău interior,spuse Liz.Știi,interpretarea rolului și toate celelalte.Am citit acest articol în...

-Tipul are nevoie de un transplant de simț al umorului,comentă S.T.pe când o conducea pe Julia pe lângă șirul de jocuri de bălci.

-E puțin cam rigid.

-Puțin? Am întâlnit odată un indian care vindea țigări și care avea mai multă personalitate.

-Robert e un om foarte drăguț,protestă Julia,apărându-și instinctiv logodnicul.S.T.se blestemă pe sub mustață când văzu linia încăpățânată a bărbiei ei.O duse de pe cărare în spatele unui stejar mare pentru a avea puțină intimitate.O privi cu regret.

-Îmi pare rău.Nu trebuia să-i fac asta.Doar că sunt gelos,o știi.Nu pot suporta ideea că un alt bărbat te-ar ține în brațe.Julia simți cum îi crește temperatura când îl privi.Părea sincer pocăit,cu o înfățișare care ar fi putut cuceri nenumărate inimi de femei: ochii albaștri,privind-o printre genele dese,părul negru,răvășit pe frunte într-o dezordine băiețească.

-Nu el m-a ținut în brațe noaptea trecută,nu-i așa? răspunse ea.

Un zâmbet dulce și leneș se furișă pe fața lui,iar el se aplecă mai aproape:

-Nu,doamnă,nu el.Pe când își îndrepta buzele către ale ei,un fotograf se ivi de după copacul următor și le făcu o fotografie,S.T.îl gratulă cu un zâmbet binevoitor și-i făcu din mână,apoi o luă iarăși de braț pe Julia și o conduse mai departe.Ea îl privi cu o expresie îngrijorată.

-Ține de teritoriu,spuse el delicat și-și alunecă brațul în jurul taliei ei în timp ce mergeau.

-Teritoriul lui Storm Dalton,lămuri ea lucrurile.Cât de mult îi vor lipsi toate acestea când luminile bliț-urilor se vor îndrepta în altă parte?

Toate întrebările și presimțirile rele în legătură cu situația ei și a lui S.T.se

risipiră când ajunseră în luminișul de la capătul șirului de jocuri. Un teren de fotbal fusese marcat pe iarbă cu cretă albă. Terenul era plin de bărbați înalți, îmbrăcați în mov cu alb, fiecare înconjurat de o liotă de copii. Câțiva dădeau indicații, alții puneau cu grijă mingile spongioase în brațele slăbuțe. Un uriaș blond, deosebit, era întins pe pământ, la nici un metru distanță, fiind placat de patru băieți. În aer pluteau râsete, împreună cu strigăte de „bună treabă” și „dă-i drumul”. Julia se întoarse către S.T. cu o privire atât de surprinsă și de fericită, încât el își simți inima luând-o razna.

-I-am adus pe toți care erau în oraș în timpul verii. Ți-am spus că sunt băieți buni. Au fost bucuroși să vină.

Julia se uită înapoi pe teren la toate fețișoarele strălucitoare ce priveau în sus la eroii lor și ochii ei se umplură de lacrimi. Mulți dintre acești copii nu vor avea niciodată ocazia să joace fotbal în școală, ca să nu mai vorbim de liga națională, dar să-i întâlnească pe acești oameni pe care-i văzuseră la televizor și la care visau, părea să le înlocuiască visurile pierdute.

-Ești un om minunat, spuse ea impulsiv, aruncându-și brațele în jurul lui într-o îmbrățișare puternică.

-Ei da, acum e ceva mai bine decât ceea ce mi-ai spus săptămână trecută, zămbi S.T. și-i șterse o lacrimă din colțul ochiului, în timp ce o jumătate de duzină de copii veneau spre ei strigându-i numele. Păstrează acest gând, iubito, spuse sărutând-o repede pe vârful nasului. Mă cheamă datoria.

Julia îl privi cum se îndepărtează, direcționând grămada de admiratori către un colț liber al terenului miniatural de fotbal. Acesta era S.T. pe care ea îl iubea, bărbatul care ar fi alergat jumătate de zi în genunchi într-un meci, doar pentru a-i mulțumi pe acești copii, l-ar fi lăsat să-l urmărească, să-l doboare, să se urce pe el, mișcându-se cu grația sprintenă și cu finețea unui dansator, iar a doua zi dimineața ar fi mormăit și s-ar fi mișcat cu viteza unui om de două ori mai în vârstă. Știa, îi privise ritualul de dimineață de trosnire zgomotoasă a încheieturilor.

-Atrăgătoare țintă, murmură Vera Creighton conspirativ, când ajunse lângă Julia. Ochii îi erau lipiți de spatele lui S.T. Julia aproape se aștepta ca femeia să înceapă să saliveze și simți cum un sentiment profund de gelozie îi aleargă prin vene. De data asta nici nu se osteni să-l nege. Poate că-l înspitise cu această femeie acum o săptămână, dar dacă Vera făcea o singură mișcare spre el astăzi se va afla în marele pericol de a-și pierde câteva șuvițe din pletele ei blonde.

Vera făcu o figură dramatică:

-E așa o bomboană.Ești o fată norocoasă,Julia.Dădu din mână când Julia își ridică sprâncenele.O,Storm mi-a spus despre asta,dragă.Cum i-ai furat inima.E grozav de dulce.Dragă,ar trebui să faci într-adevăr efortul să te îmbraci pentru el.Julia se uită în jos la tenișii ei uzați,la șortul kaki larg și tricoul fundației Wish.Așa se îmbrăca întotdeauna.Crezuse că va fi în pas cu moda legându-și părul la spate cu o eșarfă care se asorta cu tricoul.Pe de altă parte,Vera arăta ca la o paradă a modei la Saks,într-o rochie de plajă de un albastru viu,cu accesorii albe,inclusiv o pălărie de paie cu boruri mari.

-Te dai ușor bătută,Vera,spuse Julia,cu suspiciune.

-Ei bine,cine sunt eu să stau în calea unei iubiri adevărate? Și apoi,adăugă Vera cu un chicotit din gâtlej,Storm mi l-a prezentat pe Lars.O,Lars,dragule!

La auzul numelui său,uriașul bărbat blond se ridică în picioare,cu ochii zburdând împrejurul său și se mișcă agale către ele,cu ochii săi de un albastru arctic sfredelind-o pe Vera,în timp ce un zâmbet răsări pe fața lui împietrită.Vera țipă de plăcere.

-Veniți acum,copii,spuse ea,cu ochii la bărbat.Haideți să vedem fotografiile cu marele și frumosul star al fotbalului.Julia îi privi îndepărtându-se și chicoti.Las' pe S.T.El n-ar fi vrut ca Vera să-i poarte pică,așa că aranjase ceva pentru ea.Și dacă privirile înfierbântate pe care i le arunca Lars Verei erau un semn,atunci S.T.îl făcuse și pe uriașul său prieten un om foarte fericit.

Julia își petrecu toată dimineața coordonând activitățile de pe terenul de fotbal. Ziariștii bântuiau în jurul jucătorilor ca muștele,iar cei mai mulți dintre ei îl urmăreau pe S.T.El le tolera prezența,dar le era foarte clar faptul că prima lui obligație majoră era să-și petreacă timpul cu copiii,ceea ce-i mai aduse câteva puncte în inima Juliei.Ea a fost nevoită să facă față porției de ziariști,care voiau să-i smulgă un cuvânt despre învingătorul competiției.Nu făcu decât să zâmbească și să răspundă clasicul „fără comentarii”.

-Și când ai de gând să comentezi?întrebă Liz după-amiază,într-o pauză de limonada la umbra unui arțar mare,pe malul iazului.

-Fără comentarii,răspunse Julia cu un zâmbet forțat.Se aștepta ca prietena ei să râdă bațjocoritor,dar ea n-o făcu.Liz privi în altă parte,făcându-și de lucru cu curelușa de piele de la sanda.

-Îl iubești pe S.T.Cred că el este bărbatul vieții tale.

-Aș vrea să fie așa simplu.Totul se petrece atât de repede.Credeam că între noi totul s-a terminat definitiv.Acum...Privi la rămurica pe care o aruncă în iaz,iar o rață sălbatică veni s-o inspecteze.E atât de riscant.Mă simt ca și cum aș fi dusă

de mână pe o frânghie la înălțime și dedesubt n-ar fi plasă.

-Plasa ta de siguranță nu e doctorul Bob? Imaginea de mare înțelepciune mai căpătă o fațetă pe care Julia nu o mai văzuse până atunci,dar înainte să apuce s-o comenteze,aceasta se șterse de pe fața Lizei,care-și roti ochii.

-Știi,dragostea ar trebui să fie mai ușoară.Chestia asta era grozavă când oamenii aveau timp liber.Zilele astea de-abia am găsit timp să-mi schimb chiloții.Cum să mă descurc cu o poveste de dragoste învechită,cu semnale și reacții chimice și tot soiul de lucruri de genul ăsta?Oricum,n-am fost niciodată bună la chimie,mărturisii ea,țuguindu-și buza de jos.În liceu am dat foc laboratorului și nu mi-au încheiat media.Aș vrea să mă întorc la Deceniul Eu-lui.Era mai ușor.

Tocmai când Julia se pregătea să-i răspundă,fură întrerupte de un alt reporter, care o informă că S.T.stabilise data nunții pentru toamnă.

Julia simți cum i se aprind pe loc obrajii.Ticălosul ăsta.O făcuse din nou.Exact când credea că poate să aibă încredere în el,el trebuia să plece și să-și dea drumul la gura lui mare.Se ridică încet în picioare.

-Ei,chiar așa,chiar așa? Și pe unde e domnul Dalton?

-La locul de la bazin,zise omul.Un zâmbet supărat îi ridică Juliei colțurile gurii.

-Ce bine.Porni către bazin cu un mers hotărât,cu reporterii mișunând după ea ca șobolanii după cântărețul din flaut,mulțimea tot mărimdu-se,pe măsura ce mirosul unei posibile povești le ajungea la nas.Arealul cu jocuri părea puțin pustiu,dar se aglomera de îndată ce se răspândi zvonul unei posibile confruntări în cuplul cel mai fierbinte din Orașele Gemene.Julia auzea mulțimea adunându-se în spatele ei când se opri la frânghia din fața bazinului.

S.T.stătea pe bara de deasupra bazinului cu apă,îmbrăcat cu aproape nimic mai mult decât rânjetul său.Optase pentru un slip albastru,care lăsa foarte puțin imaginației,cu excepția fanteziilor erotice.

-Salut,iubito!

-Nici un „Salut iubito”,S.T.Dalton,răbufni Julia,punând mâna pe trei mingi luate de la în grijitor.Ea aruncă una dintre mingi la țintă și rată,mingea lovind prelata cu un zgomot înăbușit.Cum îndrăznești să spui că o să mă mărit cu tine la toamnă?

-Altă minge rată ținta,dar lovi mai aproape ca cealaltă.S.T.rămase cu gura căscată.

-Nu am spus nimic!

-Oh,grozav!Exact asta le-ai spus!S.T.se propti în scaun și se uită la ea.

-N-am spus nimănui nimic!

-Da,bine,la fel cum nu tu ai pornit competiția asta prostească,asta pentru început.

Julia mai luă un set de mingi de la îngrijitor, fără a-i privi. Știi cine o să câștige runda asta, cowboy? Eu. S.T. o privea cu un amestec de furie și admirație. Julia ieșindu-și din fire era o imagine demnă de reținut. Ochii ei negri străluceau ca onixul șlefuit. Culoarea îi accentua linia pomeților și roșul gurii ei decadente. Se dădu înapoi ca într-un film de prima clasă și aruncă încă o minge, care ricoșă de țintă. Mulțimea ovaționa.

-Ei bine, tot eu voi câștiga în final, iubito, o tachină el, lăsându-și temperamentul să-i controleze limba. Dacă ea avea de gând să-l pună la încercare, să-l declare vinovat și să-l condamne, își închipuia că era și vinovat de ceva. N-am menționat o dată, dar din moment ce te-ai încins așa de tare, vrei să ne căsătorim înainte de venirea toamnei?

-Vreau să te văd pe tine căzând, răbufni ea în timp ce îngrijitorul, binevoitor, îi înmână o altă minge. Îneacă-te, șobolanule!

Mingea zbură, clopoțelul sună, S.T. inspiră și se scufundă. Ieși la suprafață scuturându-și capul, stropind cu apă în toate direcțiile. Mulțimea deveni zgomotoasă. El își săltă trupul smulgând un cor de țipete de la femeile din public, apoi se ridică din nou pe bară și-i adresă Juliei un rânjet furios.

-A fost o întâmplare fericită sau Gemenele ar trebui să-ți recunoască meritele, iubito? Altă minge zbură, clopoțelul sună, S.T. se scufundă.

-Ce spuneți de norocul ăsta, oameni buni? spuse el când se săltă din nou pe bară. Își dădu părul pe spate cu amândouă mâinile. Nu numai că o să am o doamnă frumoasă, ci și un ochitor de primă clasă!

Clopoțelul sună din nou. Julia îl mai scufundă de două ori. Brațul o lua înaintea minții. Când, în cele din urmă se îndepărtă, nici măcar reporterii nu îndrăzniră să o urmeze. Ea continua să meargă liniștit, în ritm de plimbare, nedorind să-și mai sacrifice din mândrie fugind. Lacrimi de furie îi inundară ochii, dar refuza să le lase să cadă. Naiba să-l ia! De ce trebuia ca el s-o facă să pară caraghioasă? Și de ce continua ea să muște din momeală? Ar fi trebuit să-l ia ca exemplu pe Robert și să răspundă la toată acea provocare prin a nu răspunde deloc. Dar se părea că nu e în stare să-și controleze emoțiile atunci când e implicat S.T. Erau prea la suprafață, iar dragostea le făcuse prea volatile.

Pașii îi erau șovăitori, ca și când gândirea ar fi prins-o cu mâna în sac și fizic și psihic. Nu putea să-și țină în frâu reacțiile față de S.T., bune sau rele, pentru că-l iubea. Robert nu răspunsese deloc la provocare până când poznele lui S.T. îl afectaseră direct. Făcuse astfel pentru că avea încredere în dragostea ei sau fiindcă n-o iubea? Se gândi la toate întâmplările de săptămână trecută și la cea dinainte, trecând în revistă întreaga sa relație cu Robert. Se simțeau bine

împreună,se plăceau,aveau câteva interese comune.Nu se aprinseseră niciodată până la înfierbântarea cu care făceau dragoste ea și S.T.,dar Julia se învinuia pe ea și stafia lui S.T.pentru aceasta.Nu se gândise niciodată că Robert se implicase în acea relație în aceleași circumstanțe ca și ea; ei văzuseră căsătoria ca pe ceva sigur și convenabil,că el se putea s-o fi plăcut suficient,dar nu s-o iubească,că el se gândea că pierderea competiției era o modalitate elegantă de a se retrage.

-O,Doamne,șopti ea,sprijinindu-se de un copac când simți că activitatea ei mentală se dă bătută.Acum chiar că merg fără plasă.

S.T.o găsi în grădina zoologică cu animale domestice.Animalele erau mai libere după năvala de mai înainte a vizitatorilor,mulțimea de oameni repliindu-se pe terenul cu jocuri.Zona era relativ liniștită și lipsită de reporteri.O strângere de mână prietenească dată reporterilor și S.T.reuși să se descotorosească de cei care voiau să-l urmeze.Mulți dintre ei urmăreau să dea lovitura pe un drum lateralnic.Erau momente când amestecul lor în viața lui particulară nu-l deranja, dar acesta nu era unul dintre ele.Avea nevoie să se vadă cu Julia între patru ochi și să lămurească o chestiune sau două.

Ea privea grijulie și îndeaproape o fetiță blondă cu ochi albaștri într-un costum de cowboy.Fetița părea de cinci ani,era slabă și palidă,cu privirea aproape translucidă din cauza bolii.Cearcăne de un vinețiu-închis îi înconjurau ochii.Era ocupată să hrănească prin gard,cu o mână de fân,un ponei scoțian.Julia stătea puțin mai departe de gard,observând fetița cu un aer visător,ce dispăru în clipa în care deveni conștientă că S.T.era prin preajmă.Privirea pe care i-o arunca ar fi putut topi oțelul și îngheța focurile iadului.

-Ai un braț al dracului de bun,ți-o spun eu,mormăi el sprijinindu-se de marginea de sus a îngrăditurii provizorii.Nu-ți pot spune prea multe ca judecător al caracterului,dar lor nu prea le pasă zilele acestea de ceea ce se petrece în parcul de distracții,așa că presupun că acolo ești în siguranță.

-Râde ciob de oală spartă,spuse ea sarcastic.

-Nu am spus nici unui reporter nimic despre vreo nuntă în toamnă,sau despre orice altă nuntă,dacă asta are vreo importanță.

Julia îl privi dintr-o parte.Se îmbrăcase în blugi și într-un tricou nou.Pantofii fuseseră înlocuiți cu vechile lui cizme lustruite.Părul îi era încă ud după scufundările pe care le făcuse datorită ei și el îl dăduse peste cap,într-un fel care-i conferea un aspect dur și sălbatic,înfățișare accentuată și de oțelul din priviri.Era supărat pe ea.

-Nu eu le-am vorbit despre asta,izbucni ea.Deci cine a rămas? Liz?

-Încearcă și cu ajutorul prietenesc pe care l-ai primit la bazin.

-Cine?

-Bozo Bob.Doctorul Clovn al Nordului,zise el sarcastic.Doamne păzește,nici măcar n-ai observat că el te aproviziona cu mingi ca și cum aceasta ar fi fost ultima zi?

-Nu,răspunse cu vocea scăzută Julia.Fusese atât de orbită de furie,încât nu dăduse nici o atenție oamenilor din jurul ei.Atenția i se concentrase pe S.T., bărbatul pe care-l iubea și pe care -în același timp -voia să-l strângă de gât.

-Nu? Ei bine,aș spune că în final a dat și el câteva lovituri.Își schimbă poziția,se întoarse cu fața către ea,cu o mână pe gard și cu alta sprijinindu-se într-un șold.Ar fi bun ca sport doar că doare al dracului de tare ca tu să mă acuzi de ceva ce n-am făcut.Julia se uită la micuță,apoi întoarse privirea către S.T.

-Îmi pare rău,dar când reporterul acela mi-a spus că ai fixat data,pur și simplu am văzut roșu.Luând în considerație celelalte lucruri pe care le-ai făcut în cursul săptămânii,cu siguranță că acesta nu părea departe de domeniul posibilului.Se pare că de fiecare dată când încep să te cred de-a binelea,tu îmi ridici un obstacol de netrecut.De fiecare dată când deschid o ușă mă crispez,așteptând să văd un animal uriaș de fermă,din plastic,sau pe tine într-o togă...

-Nu-ți plac gesturile mele mărețe? spuse S.T.,înmărmurit că putuse fi atât de departe de țintă.Voiam să-ți arăt cât de mult țin la tine.Credeam că dacă o fac într-un mod măreț tu ți-ai fi dat seama că eram sincer.

-Știu că ori de câte ori doi sau mai mulți reporteri se adună în jurul tău,primul lucru de care vorbești este competiția aceea prostească.

El se apropie cu un pas,cu ochii fixați în ai ei,vocea fiindu-i puțin răgușită.

-În ceea ce mă privește,concursul s-a încheiat.Nu m-ai fi primit aseară în patul tău dacă nu mă iubeai,Julia.Știu asta mai bine ca tine.

-Dacă mă știi atât de bine,cum reușești să mă înfurii atât de tare?

-Nu te-ai înfuria atât de tare dacă nu te-ai strădui să te împotrivești faptului că mă iubești.El ridică o mână și îi mângâie obrazul fin și delicat cu degetele sale noduroase.Nu-i așa,Julia?Ea nu mai apucă să răspundă,căci poneiul se îndepărta, iar fetița privi către Julia cu ochii mari și triști.

-Mi s-a terminat iarba,Julia,spuse ea.

-E în ordine,scumpo.Îți mai aduc.

-Ei,pe cine avem noi aici? întrebă S.T.aplecându-se în fața copilului.

-E prietena mea,Angie,răspunse Julia cu vocea complet schimbată,îngenunchind lângă fetiță.Zâmbi cu o dragoste și o bunătate care-i atinseră inima lui S.T.și stârni în el dorința să o vadă împreună cu copilul lor.Angie stă cu mine cât timp

mama ei se odihnește puțin în cortul de prim-ajutor.Mama ei va avea un copil peste câteva săptămâni.

-Uau,spuse S.T.sunând suficient de impresionat.Bună,Angie,numele meu este S.T.,dar toți prietenii îmi spun Storm,asa că ar fi mai bine să-mi spui și tu Storm, adăugă el făcându-i cu ochiul.Angie îi privi critic ținuta,privirea inspectându-i cizmele,centura și catarama:

-Ești un cowboy adevărat?

-Sigur că sunt.Știu să călăresc,să arunc lasoul și să mă lupt cu taurii firoși,cât timp nu sunt prea firoși.El săltă fetița și o așază pe umerii săi,ținând-o cu grijă de piciorușele slabe,deasupra cizmelor ei de cowboy.Hai să-ți povestesc cum o dată a trebuit să prind un taur și să-l leg cu o frânghie făcută din șerpi cu clopoței legați cap la cap...

Julia îl privi pe S.T.cum o poartă călare pe fetița prin grădina zoologică,făcând-o să râdă cu poveștile sale.El o supraveghe apoi la o partidă de călărie pe un ponei, într-o arenă închisă,în care cinci căluți tropăiau în cerc.Când partida de călărie era pe sfârșite și mama lui Angie veni să o recupereze pe micuța,furia Juliei se transformase în cenușă.Când îl privise pe S.T.cu copilul fusese suficient să-i șteargă orice urmă de mânie care-i mai rămăsese.El fusese atent și drăguț și-și făcuse o rezervă pentru zâmbetele și chicotele lui Angie,care în general nu prea avea de ce să râdă sau să chicotească.Ar fi fost un tată minunat.

Vrei să ai copii cu mine,Julia?

În timp ce Angie și mama ei se îndreptară spre locuri,S.T.cuprinse cu brațul umerii Juliei și se îndepărtară.Ea îl lăsă să-și potrivească pasul și să aleagă direcția.Se îndepărtară de zgomot și oameni,spre o zonă în care majoritatea celor care veniseră să ajute își parcaseră mașinile.

-Ce copil dulce,spuse S.T.Ce are?

-Leucemie,răspunse Julia încet,cu inima strângându-i-se numai la gândul acesta.Nu reacționează la tratament.S.T.se cutremură.

-O,Doamne.Și-mi tot spunea că s-ar putea să primească un ponei când va împlini șapte ani.Julia dădu din cap în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi.Era prea obosită ca să le oprească.Dormise puțin și avusese parte numai de emoții,fără a mai menționa și inima ei tandră,îi era imposibil să-și păstreze detașarea profesională.Fără un miracol,Angie Stephens nu va ajunge la cea de-a șaptea aniversare,iar faptul că nimic nu ar putea împiedica să se piardă o viață tânără deveni dintr-o dată greu de suportat.Se simți vinovată și egoistă că lăsase propriile probleme să o copleșească.Ceea ce avea ea de înfruntat era nimic pe lângă situația căreia familia Stephens trebuia să-i facă față.Picioarele i se opriră

și-și ridică mâinile pentru a-și acoperi fața când durerea o invadea.

-Ei,murmură S.T.Întorcându-se spre ea.Vino aici,iubito.Poți plânge pe cămașa aceasta.E aproape curată.Cuvintele fură ca un trăgaci care eliberă valul emoțiilor.Julia se sprijini de silueta solidă a lui S.T.și începu să plângă în hohote pentru tot ceea ce simțea,inundându-i umărui tricoului,agățându-se de tăria lui stabilă.

-Ș-știu că nu trebuie să m-mă implic afectiv,dar nu mă pot stăpâni.E atât de dulce ș-și e atât d-de mică...

-Știu,iubito și eu simt la fel,șopti el atingându-i tâmpla cu buzele.Doare prea tare să te gândești că nu au nici o șansă.Vocea îi deveni răgușită,apoi tăcu,iar Julia îi surprinse în ochi strălucirea unei lacrimi.Își strânsese gura într-o linie subțire și scotocea în buzunarul de la pantaloni după o batistă curată cu care își șterse grijuliu lacrimile de pe obraji.Inima Juliei se umplu de dragoste pentru el.

-Ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată,șopti ea.

Colțurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet trist.

-Aș dori să fiu puțin mai mult de atât.

-Știi că ești.Știi că te iubesc.Se așteptase să se simtă mai bine spunându-i asta, dar în schimb simți o apăsare în piept.Mâna lui S.T.era încă pe obrazul ei,iar el stătea acolo și o privea,cu un aer răbdător și în așteptare.

-Mi-e frică,S.T.,reuși ea să îngâne.S.T.o cuprinse cu brațele și o strânse tare, lipind-o de el.

-Știu,iubito.Știu că ți-e frică să ai încredere în mine.Tot ceea ce pot să fac e să-ți spun că te iubesc și să cer ca timpul să fie suficient pentru ca să ți-o dovedesc.

Timpul.Julia nu voia să se gândească la timp.Nu voia să se gândească deloc.Își întoarse capul și îi acoperi gura lui S.T.cu un sărut tremurat și insistent.El o acceptă rapid,lăsându-și limba să o caute pe a ei,frământându-i ceafa cu degetele.Mâinile lui coborâră încet pe spate către șoldurile ei și o trase hotărât spre umflătura evidentă a masculinității lui întărite.

Julia își ridică încet capul,cu pleoapele întredeschise de fiorul dorinței subite.

Buzele ei,moi și înroșite de sărutare erau ușor deschise în timp ce încerca să-și recapete răsuflarea.Reușise să-și piardă eșarfa și părul îi cădea pe spate ca o perdea groasă,părând de un roșu mai aprins în lumina apusului.Ea nu răspunse.

Nu era nevoie de cuvinte.Sentimentele vibrau în aerul ce-i înconjura.

S.T.își introduse mâna într-un buzunar de la blugi și scoase la iveală o legătură cu chei.Fără un cuvânt,luă mâna Juliei și o conduse către intrarea principală a unei mari rulote.Bingo își ridică încet capul și latră ușor,apoi se întoarse la postul său de sub camion pentru a-și continua somnul.

-Am împrumutat-o de la un prieten,mormăi S.T.În timp ce deschidea ușa.Intră și o trase pe Julia după el.Credeam că e un loc bun să-ți schimbi hainele și în care să te furișezi pentru puțină intimitate...spuse el,lăsând cheile pe o măsuță și întorcându-se către ea...printre altele.Aerul său era ostentativ de sexual, ostentativ de înfometat,focul privirilor sale pătrunzând-o pe Julia până în inimă. Ea vru să comenteze ceva despre originalitatea lui,dar un discurs părea să-i depășească posibilitățile de moment.Stăteau într-un mic intrând în spatele rulotei,între ușa de la baie în dreapta și un bufet în stânga.Julia avu o senzație trecătoare de dezordine și comoditate în spațiul din față,dar atenția îi era concentrată pe S.T.

Ca un mascul prădător,el veni spre ea,cu privirea fixată într-a ei,cu intențiile clare.Pasiunea pe care o adunase ca norii de furtună în jurul său vibra în aerul dimprejurul lor.Se uniră ca tunetul și fulgerul,înfierbântați,neștiințându-se.Se sărutară lacom,cu aviditate,ca și cum ar fi încercat să-și astâmpere unul altuia nevoile.Julia simți cum S.T.îi ridică tricoul cu mâini neîndemânatică și-i desface sutienul.Ea bâjbâi după tricoul lui de-abia întrerupându-și sărutul lung pentru a-l scoate peste cap.Pantalonii ei scurți căzură pe podea.Catarama lui țâcăni și fermoarul pârâi.În timp ce gura lui se uni cu a ei din nou,S.T.își lăsă mâinile să alunece în jurul șoldurilor Juliei,degetele mângâind și strângând alternativ carnea moale a feselor ei.Ea se strecură între ele și încerca să-l ghideze cu mâna apropiindu-se de căldura catifelată a masculinității lui.Tânjea după el,avea nevoie de căldura lui toridă în adâncul ei.Avea nevoie de el înăuntrul ei,în jurul ei,să o atingă și să o sărute,pentru a confirma viața și prietenia,dragostea lor,dăruindu-i ceva tangibil care să-i îndepărteze teama măcar pentru o vreme.Își încolăci picioarele lungi în jurul șoldurilor lui când el o ridică și-i primi împingerea cu un țipăt ușor,îngânat de vocea lui masculină și răgușită.Se mișcă concomitent,se contopiră,fiecare căutând și găsind extazul care risipi în tunicul cu strălucirea sa.Julia își trecu brațele în jurul umerilor lui S.T.și îl îmbrățișă,savurând senzația tăriei lui masculine,vibrând adânc în ea.S.T.o strânse lângă el,gemând ușor la senzația vibrantă a trupului ei feminin unduindu-se ușor în jurul lui în ultimii fiori ai orgasmului.Erau amândoi înfierbântați,transpirați,căutând să-și recapete răsuflarea în timp ce realitatea se făcea din nou simțită în sunetele îndepărtate ale bâlciului,care pătrundeau prin ferestrele deschise.

S.T.zâmbea ușor,înlăturând câteva șuvițe ude de transpirație de pe fața Juliei.

-Asta stârnește amintiri,nu-i așa?

-Da,răspunse Julia,aducându-și aminte cum făceau dragoste tinerește pe paie

proaspete dintr-o boxă goală din grajdurile de la Lawsbn County.

-Crezi că Harvey se va supăra dacă voi întârzia puțin la întoarcere?

-Mă îndoiesc, chicoti S.T. răutăcios, ciupind-o de gât. Este rulota lui. Deveni serios când o privi în ochi. Ar putea acesta să fie un semn că-mi mai acorzi o șansă?

Julia își simți inima frântă când se uită la el. Îl iubise dintotdeauna. Era singurul om de pe pământ care avea puterea să-i facă viața rai sau iad. Ar fi fost mai în siguranță dacă l-ar fi respins, dar subiectul era încă în discuție. Inima ei se hotărâse să facă primul pas pe frânghia suspendată.

-Îți acord o șansă, S.T., murmură ea. Te rog, de data asta să n-o risipești.

-Nu o voi face, iubito, promise el încet, cu ochii în ochii ei. Ridică o mână și trase un X peste pieptul ei. Pe inima ei.

CAPITOLUL 8

Julia privi rochia întinsă pe pat și-și mușcă buza de jos. Liz o îndemnase la așa ceva. Nu era deloc stilul ei -prea sofisticat -dar nu era permis să mergi la balurile de binefacere în blugi tăiați și tricouri cu desene stilizate ale organelor corpului.

Era minunată, fără îndoială -o rochie simplă din mătase neagră, pe corp, până la genunchi, și cu o fâșie de satin negru, lucios, de jur împrejurul umerilor, coborând adânc în decolteu. Întrebarea era: Avea oare o lenjerie potrivită pentru a o purta pe dedesubt? Strângându-și cordonul rochiei, se duse spre șifonier pentru a începe căutarea. Avusese intenția să meargă în timpul săptămânii să cumpere ceva sexy, de mătase, dar nu putuse să găsească nici un moment liber. Între muncă și S.T. nu avusese timp decât pentru neliniști -întâi cum să-i spună lui Robert că totul se sfârșise între ei, apoi ce va face acum, când Robert dispăruse din viața ei.

Până la urmă s-a dovedit că despărțirea de Robert n-a fost deloc așa de grea. De fapt, în mod remarcabil, a fost dureros de ușor să stea și să discute faptul că relația în care urmau să se implice pentru tot restul vieții se terminase. Julia era chiar puțin înspăimântată la gândul că fiecare dintre ei dorise să încheie o căsătorie bazată pe ceva ce nu era cu adevărat dragoste. Dar se cutremura și mai mult când se gândea la dragostea ei pentru S.T. și la angajamentul uriaș pe care el l-l cerea. Îi cerea să se încreadă în el, în vreme ce drumul trecutului lor era marcat adânc de relațiile anterioare. Îi cerea să renunțe la viața ei sigură și liniștită, pe cont propriu, să-și părăsească prietenii și să-l urmeze într-un loc pe care-l asocia mai degrabă unei tinereți îngrozitoare. Îi cerea să-i dăruiască inima ei, întreagă și vindecată, riscând să i-o frângă din nou și, cerul s-o apere, nu era sigură că ar fi putut să suporte. S.T. își petrecuse săptămână făcându-i curte în cele mai drăguțe feluri și recurgând la gesturi care -credea el -i-ar fi cucerit

inima.O dusese la plimbare cu o canoe sub clar de lună și la picnic la Long Lake,se plimbaseră prin pădure,își petrecuseră timpul uitându-se la stele,în vreme ce în aer se propagau liniștite sunetele pick-up-ului.Totul fusese fermecător,în special orele lungi și nesfârșite de dragoste.Nici un bărbat nu fusese în stare să o facă să se simtă atât de feminină,atât de fragilă și fericită în pat cum o făcuse S.T.Se potriveau perfect.Julia ar fi trebuit să se simtă în al nouălea cer când,în final,el a cerut-o de soție,dar în schimb,ea a fost speriată.

De fiecare dată când S.T.aducea vorba de mutatul în Montana,la ferma lui,Julia simțea în stomac un nod pe care nici Boy Scout nu l-ar fi putut tăia.El fusese răbdător cu ea,dar Julia știa că această ezitare îl rănea.El se maturizase și arăta minunat pe dinafară,dar înăuntrul său avea încă inima tandră a băiatului pe care ea îl cunoscuse în Muleshoe.

Mâinile Juliei se opriră brusc,adâncite în lenjerie,atunci când vârfurile degetelor dăduseră peste ceva în fundul sertarului.Biletul ei de avion pentru California.Îl scoase afară extrăgându-l dintre chiloți și sutiene și se uită fix și îndelung la el.Avionul decola duminică la prânz.Mâine.La prânz.Nu vorbise despre excursie toată săptămână,nici măcar nu-i menționase în treacăt lui S.T.despre ea.Dar nu renunțase la vacanța de la spital și nici la zbor din cauza aceasta.Evitase în mod constant să se gândească la acest lucru.Acum două săptămâni ardea de nerăbdare,numărând minutele până la plecare.Iar acum...

-Mulțumescu-ți,Doamne,că nu te-ai îmbrăcat!Liz năvăli în cameră,o pată intensă de culoare,cu cizme aurii și o tunică din plăcuțe colorate.Brațele îi erau încărcate cu sacoșe de cumpărături,pe care le aruncă pe pat.

-Nu poți purta rochia aceea peste nici una din piesele de lenjerie pe care le ai.

-De ce? întrebă Julia,împingând biletul de avion înapoi în sertar.Va stârni vreo reacție chimică?

-Pentru că eu nu te voi lăsa să ieși din casă,de aceea,spuse Liz,răspândind conținutul unei sacoșe pe pat.Dacă ai avea un accident și ai fi dusă la spital și oamenii aceia ar vedea că porți lenjerie de bumbac?Julie îi aruncă o privire scurtă.

-Da,ar fi într-adevăr groaznic.Probabil că aș muri de jenă,dacă nu din cauza rănilor.Liz dădu din cap și plescăi din limbă în timp ce umbla în grămada de lenjerie nouă,continuând ca și cum Julia nu ar fi spus nimic.

-Atunci cineva te-ar recunoaște și ar spune: „Hei,asta nu-i Julia McCarver,cea care se întâlnește cu Storm Dalton? Și nu colega ei de cameră e cea care conduce Glamourama?” Și atunci cariera mea ar fi terminată.Julia flutură o pereche de chiloți stil franțuzesc,din dantelă și își înălță o sprânceană:

-Și dacă am un accident în timp ce sunt îmbrăcată cu asta,lumea va crede cu ușurință că,de fapt,noaptea o fac pe prostituata.Înțeleg.

Asta-i o mare îmbunătățire.

-Oamenii vor crede că ești îndrăgostită de un cowboy faimos și sexy.Și dacă vor citi etichetele,vor ști unde își fac cumpărăturile femeile care se întâlnesc cu cowboy faimoși și sexy.Ea dădu din umeri și făcu o grimasă.

-Și apoi vânzările mele vor crește mulțumită noilor clienți și toată lumea va avea lenjerie frumoasă și va trăi fericită până la adânci bătrâneți.

-Știi,Liz,chiar ar trebui să candidezi la președinție,spuse Julia sec,în timp ce legăna o jartieră în vârful degetelor.Ai putea avea o platformă electorală bazată pe îmbrăcăminte.Liz își ridică nasul în vânt și pufni delicat.

-N-ai decât să râzi dacă poftești,dar știu un anume cowboy care îmi va acorda cu siguranță votul după ce te va vedea la noapte.Ea se uită la ceasul de scafandru de pe încheietura mâinii și mormăi ceva în spaniolă în timp ce aduna restul sacoșelor și se grăbi spre ușă.

-Trebuie să-mi fac dușul rapid.Să nu îndrăznești să pleci înainte să te văd,ca să fiu sigură că nu porți teniși sau cercei gen cap de câine.

-Da,mamă,chicoti Julia.Ce s-ar face ea fără Liz? se întrebă în timp ce se întoarse spre oglindă,ținând în dreptul sânilor un sutien negru fără bretele.Pe buze îi înflori un zâmbet,iar ochii i se dilatară.Va fi în Montana fără nici un prieten și lenjerie de bumbac,cu un bărbat pe care-l iubea prea mult pentru a-i fi bine.

Hotelul în care se ținea balul fundației Wish era nou și fastuos,mărturie a prosperității crescânde și a sofisticării adoptate în Orașele Gemene.Sala de bal avea pereții îmbrăcați în mătase albă,cu ape,și candelabre uriașe de cristal care luceau ca diamantele pe tavanul înalt.Pilonii și lambriurile erau din lemn de cireș,având o patină care strălucea ca satinul în lumina blândă.O sută de mese rotunde fuseseră aliniată și fiecare avea în centru un vas cu flori proaspete.

Ringul de dans lucea ca apa în lumina lunii.

Era un peisaj impresionant,populat de o mulțime și mai impresionantă.Oameni importanți,politicieni,celebrități,precum și voluntari care-și oferiseră cauzei timpul și talentele.Julia nu văzuse niciodată atâtea smochinguri la un loc.Și printre elegantele costume alb-negre străluceau pete de culoare -pasteluri dulci - și tone de bijuterii.

Julia avea sentimentul că era o Cenușăreasă puțin supradimensională,nu chiar comodă în rochia ei șic și cu tocuri înalte.Era mai înaltă decât celelalte femei și decât mulți dintre bărbați și se simțea destul de dezbrăcată în rochia ei fără

umeri.Liz făcuse o adevărată vrăjitorie cu părul ei sălbatic,îmblânzindu-l într-un stil artistic,misterios asigurat de un număr infim de ace de păr.Greutatea coafurii și teama că acele ar putea cădea o făceau să-și țină gâtul țeapăn.

S.T.se conformase ținutei obligatorii,dar haina sa avea o subtilă croială western, ce-i sublinia umerii largi.Pantalonii standard din piele fuseseră abandonați în favoarea unor cizme negre,iar locul curelei fusese luat de o centură de piele neagră,cu o cataramă strălucitoare și de bun-gust Arăta răpitor și sexy și Julia își dădea seama,fără a fi deloc stânjenită,că i se făcea pielea găină doar strângându-l de mână.

-...Și Julia,dragă,arăți minunat,spuse Harvey Benton,răsplătind-o cu un zâmbet binevoitor în timp ce-și muta centrul atenției de la S.T.Ți-am mulțumit oare că l-ai adus pe Storm în mijlocul nostru în timp util? Nici nu-ți poți imagina ce fonduri suplimentare am strâns datorită vouă.

Julia încercă să-și înghită nodul care i se ridicase în gât și înțepenise acolo și schiță un zâmbet de mulțumire către Harvey.El era bine intenționat.Nu știa dacă vederea ziariștilor care mișunau prin mulțime sau numărul persoanelor o agasau. Aparent,nici S.T.nu știa.El își lăsă brațul în jos,în jurul taliei ei și zâmbi unui fotograf care-i orbi cu blițul său.

-Atacă în forță astă-seară,murmură ea în timp ce S.T.o conducea spre ringul de dans.

-Pur și simplu ignoră-i,iubito,spuse el,prinzând-o în brațe,în timp ce trupul i se mlădia în ritmul muzicii.

-E destul de greu să ignori un bilion de wați care te orbesc din cinci în cinci minute.

-Hm,eu cred că m-am cam obișnuit cu asta.Julia nu răspunse,dar mâna ei o strânse pe a lui și ea se trase puțin mai aproape de el,iar o voce lăuntrică,cinică,îi șoptea să stea lângă el cât timp mai poate face asta.

-Mă simt ca și cum toată lumea s-ar uita la noi,spuse ea,aruncând o privire oamenilor care se îngrămădiseră la marginea ringului.Zeci de ochi le urmăreau mișcărilor.Îi trezeau amintiri despre faptul că era cea mai înaltă fată din școală, simțindu-se la fel de ostentativă ca un uriaș la o serbare a piticilor.Cele două săptămâni ale provocării lui S.T.se sfârșeau în seara aceasta și toată lumea care-și putuse permite un bilet sau făcuse rost de o invitație de presă venise acolo ca să vadă deznodământul.

-Tu ești motivul,știi asta,murmură S.T.atingându-i cu buzele urechea în timp ce se retrăgeau strategic departe de ochii mulțimii.Ei nu-ți pot rezista.Sunt ca un roi de fluturi atrași de o lumină strălucitoare.O sărută pe tâmplă,și-și lăsă mâna

dreaptă să alunece pe rotunjimile feminine ale mijlocului și șoldurilor ei și se uită la ea cu o privire intensă și intimă.

-Ador felul în care arăți în această rochie.Ca o stea de cinema.Ca o prințesă.

Vocea sa răgușită coborî până la șoaptă în timp ce vârful nasului său se frecă de al ei.

-Pun pariu că-mi va plăcea felul în care arăți și fără rochia asta.

El se lăsă pe spate și chicoti răgușit când Julia se înroși până în vârful urechilor.

Întotdeauna îl surprindea cât era Julia de inconștientă de frumusețea ei,sau cât de nesigură era de atracția pe care o exercita,iat-o în brațele lui,îndeajuns de minunată pentru a-i face pe cei mai mulți dintre bărbați să-i cadă la picioare și ea roșea pentru că el îi făcuse un compliment.

În multe privințe rămăsese fetița nesigură pe care tatăl ei o părăsise.De fiecare dată când el zărea în ochii ei negri și mari o sclipire ce amintea de acea fetiță, dragostea ce o nutrea pentru ea se transforma într-o fântână,inundându-i inima și răspândindu-i-se în trup în vârtejuri tumultuoase.Ar fi vrut să fugă cu ea de pe ringul de dans,de pe planetă,dacă ar fi fost cu puțință,s-o aibă în întregime numai pentru el,dar își controla această nevoie așa cum controlase toate ieșirile din sala de bal.Voia ca Julia să plece cu el,să se încredințeze lui,dar trebuia ca această decizie să-i aparțină el însăși.N-o putea obliga să-l iubească suficient de mult pentru a se încrede în el.Se uită când ea aruncă o privire îngrijorată la fotografii zgomotoși și se întrebă cât timp va trece până ce ea va crede iar în el,deplin,fără a căuta ulterior motive ale acțiunilor lui,fără a-și păstra la adăpost o parte din inima ei.Săptămâna care trecuse fusese atât de minunată,timpul pe care-l petrecuseră împreună fusese deosebit,sexul fantastic,dar toate fuseseră ușor umbrite de ezitarea Juliei.Ea încercase să ascundă lucrul acesta,dar el simțise atât de acut,ca și cum ar fi fost propriul său sentiment.Prea erau pe aceeași lungime de undă ca să nu se întâmple așa.

El o trase puțin mai aproape când ritmul muzicii se mai domoli,iar sunetele unui blues cântat la saxofon se răspândiseră prin aer ca un fum.O întoarse cu dexteritate și evită fotograful cu o mișcare ușoară,care-i aduse în centrul mulțimii de dansatori.

-Liz a venit singură? întrebă el.Ai tot timpul S.T.Nu te grăbi.

-Mmm.A hotărât să urmeze indicațiile dintr-o carte a Verei Creighton și să pună mâna pe bărbatul vieții sale.Personal cred că exagerează cu obsesia ei pentru măritiș.

-Cu tipul de la Administrația Financiară cu BMW n-a ținut?

-Nu.S-a dovedit că până la urmă nu voia decât eă-i vândă niște acțiuni.

Ea crede că semnalele ei au slăbit.

-Doamne păzește,nu știu,spuse S.T.În timp ce privi la spionul său ce dansa cu doctorul Bob.Mi se pare că se descurcă destul de bine.

-Liz și Robert!râse Julia,atrăgând privirile și zâmbetele dansatorilor de lângă ei.Nu prea cred.

-De ce nu?

-Ei bine,pe pentru că,spuse ea repede,ca și cum răspunsul nu era prea evident spre a fi exprimat în cuvinte,ea crede că el e plictisitor,iar el o consideră scoțtoasă.Sunt la fel de nepotriviți ca focul și gheața.S.T.aprobă scuturând capul.

-Totuși,s-au petrecut lucruri ciudate.

Vera Creighton și Lars se apropiară dansând,privindu-se în ochi cu atâta stăruință de parcă ar fi fost participanți la un maraton al privirilor.Vera era strălucitoare într-o rochie lungă până la glezne,cu un șliț care dezvăluia aproape totul,în afară de data ei de naștere.Haina de pe Lars,de un violet-viking,aproape că plesnea la cusături El nu purta cămașă,ci o vestă de lame auriu și un papion asortat care atârna până aproape de pectoralii lui păroși.

Privirea Juliei se plimba de la unul din cuplurile nepotrivite la celălalt.Lars și Vera? Liz și Robert? Oare ar fi posibil...? Nu...

-Nu i-a spus nimeni lui Lars că aici e ținută obligatorie?

-Vrei cumva să o faci tu? întrebă S.T.,arcuindu-și o sprânceană în timp ce privirea sa trecu peste coama blondă a omului.

-Nu prea cred.Julia privi uimită cum cuplul se îndepărta.

-Aș spune că sunt o dovadă elocventă a faptului că dragostea învinge totul-inclusiv prostul gust.

-Și greșelile trecute? murmură S.T.

Întregul său umor tachinant i se șterse dintr-o dată de pe figură.Julia îl privi în ochi și simți nevoia,regretul și dragostea lui pentru ea.Își ridică mâinile de pe umerii lui și-i plimbă ușurel vârful degetelor pe obraji.

-Te iubesc.

-Dar încă nu ai încredere în mine.

-Ai spus că-mi vei lăsa timp,spuse Julia încordându-se în brațele lui.

-Asta înseamnă că pot avea tot timpul de care am nevoie până când se termină competiția?Fața lui S.T.se întunecă.Privi în altă parte,strângându-și fălcile în încercarea de a se stăpâni.Când se întoarse spre ea îi vorbi printre dinți:

-La naiba,Julia,ți-am spus,în ceea ce mă privește competiția s-a terminat.

-Și acum aștepti să te declar public învingător,nu-i așa?

Alt bliț le luci în față și un mic reportofon își făcu loc între ei.

-Ei, Storm, ăsta-i dansul victoriei? Vocea reporterului venea de undeva din spatele lumini orbitoare. Julia scoase un suspin și încercă în zadar să se smulgă din îmbrățișarea lui. S.T. o ținea hotărât. El adresă un zâmbet studiat fotografului, dar murmură printre dinți un cuvânt cumplit, simțind cum Julia devine și mai rigidă în brațele sale. Încrederea pe care se zbatuse toată săptămână să i-o cucerească, se risipea acum rapid în lumina blițurilor. Putea să vadă pe fața Juliei cum creșteau stânjeneala și îngrijorarea pe măsură ce reporterii se apropiau de ei. Se blestema pentru ideea cu competiția. Atunci i se păruse o lovitură genială, dar dacă cineva mai încearcă să-l încununeze astă-seară cu laurii victoriei, avea să piardă totul, inclusiv pe ea.

-Regret, băieți, un cowboy nu se laudă cu sărutările sale, răspunse el. O cascadă de întrebări se abătuse asupra lor în timp ce Storm o conducea pe Julia spre spatele ringului.

-Ne întâlnim de partea cealaltă a ușii de ieșire, în cinci minute, îi murmură el în ureche, privirea lui direcționând-o spre cel mai îndepărtat colț al sălii de bal. Julia îl privi stupefiată.

-Ce? Nu! Nu merg nicăieri cu tine. Ochii lui S.T. căpătară culoarea oțelului și el se înclină mai aproape de ea.

-Ne întâlnim de partea cealaltă a ușii aceleia sau te pun pe umăr și te scot de aici în fața lui Dumnezeu și a tuturor oamenilor.

Julia știa că nu e o simplă amenințare. N-avea nici o îndoială că ar fi făcut întocmai cum spusese. Imagini cu pozele ei în această postură, pe prima pagină a ziarului de duminică dimineață *Star Tribune* i se perindară prin minte, făcând-o să se simtă năucită. Îi aruncă o privire nimicitoare, încrucișându-și brațele peste sâni și strângându-și gura într-o linie lungă și subțire.

S.T. îi zâmbi șmecherește, dându-i un bobârnac peste vârful nasului.

-M-am gândit că vei fi de acord cu punctul meu de vedere. Privirea lui se opri plină de înțelesuri în decolteul ei și vocea îi scăzu până ajunse un murmur răgușit:

-Rezervă această postură pentru mai târziu. Abia aștept să te văd fără rochie. O la la! Julia își pierdu răsufarea uitându-se în propriul decolteu, cu sâni amenințând să se reverse peste bordura de satin. Își lăsă brațele în jos și-și strânse pumnul, intenționând să-i ardă bărbatului una zdravă. Chicotind ca un maniac, S.T. se feri de ea și începu să se miște prin mulțime ca și cum ar avea intenția să ajungă la bar, pentru a aduce niște răcoritoare.

-Oooh, omul ăsta! izbucni cu ciudă Julia. Un ac de păr i se desprinse din coafură și cârlionții roșii mătăsoși îi alunecară pe ceafă.

-Mă așteptam la asta,spuse Liz.Fierbea de mânie și luase o poziție hotărâtă lângă Julia,cu mâinile în șoldurile pe care rochia i le punea în evidență,cu ochii negri strălucind amenințător,bătând cu un pantof roșu un staccato nervos pe podeaua lustruită.Bărbații.Sunt imposibili! Izbucni ea,accentul fiindu-i subliniat de furia ei crescândă.Julia îi urmări privirea ce străbătea camera până acolo unde era Robert,foarte prins în conversația cu agentul lui de bursă.

-Vorbim despre Robert? întrebă ea cu neîncredere.Se petrece ceva între voi?
Liz râse forțat și puțin isteric.

-Bineînțeles că nu! Cum ar fi posibil ca el să fie bărbatul vieții mele? Ar fi mai emoționant să privești un meci de golf la televizor decât să-ți petreci timpul cu el.Mai curând aș privi cum doarme lumea.El aduce noi înțelesuri cuvântului plictisitor.Robert se întoarse și veni spre ele,cu un aer hotărât care-i împreună sprâncenele și-i lăsă în jos colțurile gurii.Dădu din cap către Julia,fără a-și desprinde ochii de pe Liz,care întorsese capul să privească în altă parte,gratulându-l cu imaginea ei de mare plictiseală.

-Cred că-mi mai datorezi un dans,spuse el.Vocea lui era calmă,dar avea inflexiuni tensionate.

-Serios? Am pierdut șirul.Poate ar trebui să dansezi cu agentul tău de bursă.

-Agentul meu de bursă e bărbat.Liz își ridică grațios un umăr,în semn de totală indiferență,în timp ce orchestra începuse o melodie sud-americană.Ea se întoarse cu spatele.Robert întinse brațul,o înșfacă de mijloc și o trase înapoi.Liz țipă ușurel de surprindere când se trezi la pieptul lui.Privirile li se uniră și se înfierbântară vizibil,până la o temperatură ce ar fi putut topi materialele sintetice.

-Ai dansat vreodată lambada? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Julia îi privi cu un amuzament uimit cum se avântau pe ringul de dans.Liz și Robert?Un bliț fulgerând în apropiere o trezi din visare și aruncă o privire ceasului auriu de scafandru pe care Liz i-l împrumutase.Cele cinci minute se sfârșiseră.Cum un alt reporter se îndrepta spre ea și încerca să-i ațină calea,ea se îndepărtă,făcându-și loc prin mulțime și încercând să-și țină capul deasupra celorlalți.Când ajunse la ieșire avea o durere în ceafă și mai pierduse două ace de păr.Împinse ușa și intră într-o cămăruță de serviciu de pe casa scării,scăpându-i un strigăt ușor de surpriza când S.T.o îmbrățișa și o lipi cu spatele de ușă.Buzele îi șuierară când umerii dezgoliți veniră în contact cu oțelul rece al ușii,acțiune pe care S.T.o luă drept invitație.O sărută pasionat,flămând,corpul lui solid lipindu-se de al ei.Când își ridică într-un târziu capul,ea nu putu decât să-l privească năucită.Își trecu dosul palmei pe deasupra buzelor și spuse zâmbind:

-Toată seara am așteptat să fac asta.

-Ei bine,nu mă lăsa să te opresc,spuse Julia obosită.Ochii lui S.T.se întunecară căpătând nuanța albastrului nopții.Vocea lui era ca o atingere catifelată.

-Vrei să mă oprești,Julia?Ea avea impresia că el se referise la ceva mult mai concret decât un sărut,dar încă nu era pregătită să răspundă la această întrebare. Pe fața lui trecu o sclipire a durerii când ea nu răspunse,dar dispăru atât de repede,încât ea aproape că-și dori să-și fi închipuit.

-Vino,spuse el luând-o de mână și trăgând-o spre scări.

-Dar balul?

-Legs,răspunse el,adresându-i un zâmbet care-i dădu fiori în perspectivă.Vom avea propriul nostru bal.În particular.

Julia își spuse că ar trebui să-l refuze,dar era un fel de iritare undeva în adâncul ei,care o determină să n-o facă.Adevărul e că dorea să fie singură cu el.Când era singură se putea preface că nu mai erau nici un fel de probleme.Cât erau împreună ea nu se gândise nici o clipă la acea competiție,știind că dragostea lui S.T.era în centrul atenției.

Puțin mai târziu,după ce au urcat câteva etaje pe scara de serviciu și s-au strecurat într-un lift supraaglomerat,au ajuns la ușa unui apartament de la ultimul etaj.S.T.scoase o cheie din buzunarul de la pantaloni și i-o plimbă prin fața ochilor cu un aer periculos și atotștiutor,ca un magician făcând să apară monede în aerul pur.Deschise ușa și o invită înăuntru cu o reverență adihcă.

Bingo îi întâmpină cu un lătrat ușor,dar nu se deranja să se dea jos de pe canapeaua albă din sufragerie,Julia îl ignoră scoțându-și pantofii și se răsuci pentru a privi camera.Decorul era o combinație de verde-închis și nuanțe de bej,accentuat cu nuanțe subtile de mov și roșu de Burgundia.Era un amestec de tradiție și modernism,cald,cu mobilă întunecată de cireș și cu un covor pufos și mângâietor ca zăpada proaspătă.Aranjamentul floral de pe masă arăta ca și cum o întreagă grădină s-ar fi jertfit pentru onoare.

-Încă un loc în care să evadezi pentru puțină -intimitate? murmură ea sec.

-Îmi place să fiu pregătit pentru orice,spuse S.T.desfăcându-și papionul și deschizându-și nasturii de sus de la cămașă.

-Îmi place stilul tău,cowboy.

Julia traversă covorul cu pași ușori pentru a ajunge la un glasvand care se deschidea într-un balconaș.Împinse ușa și ieși în aerul cald al nopții.Luminile orașului se întindeau jos,dedesubtul lor,dându-le sentimentul că,într-un fel,se ridicaseră deasupra stelelor.Sunetele traficului ajungeau până la ei ca o muzică îndepărtată.

față peste ani: nu era suficient de drăguță,sau suficient de deșteaptă,sau suficient de excitantă,că dragostea ei nu va avea suficientă importanță pentru el și că o va părăsi din nou.

-Nu sunt tatăl tău,murmură S.T.Și nu mai sunt de mult un copil înspăimântat de un angajament.Sunt bărbat,Julia,și am obosit să mă tot joc.Te iubesc și te doresc.În seara aceasta.În fiecare seară.Pentru totdeauna.Amin.

Cu certitudine,arăta ca un bărbat care vorbește serios.În lumina aceea părea mai bătrân,iar liniile feței îi erau trasate mai accentuat.

-Arată-mi,șopti ea.Inima îi bătea când se înclina către el,cu mâinile lipsite de vlagă,așezate pe reverele hainei lui.Arată-mi,S.T.

-Va fi plăcerea mea,doamnă răspunse el cu un zâmbet ușor și cu o licărire în ochi.Julia se aștepta ca el să o sărute,să o ia în brațe și să o ducă în dormitor.În schimb,S.T.o luă de mână și o trase după el.Bingo îi urmă în dormitor,cu o privire plină de speranță,dar fu trimis înapoi în camera de zi.Julia privi cum câinele uriaș se retrage.

-Bietul Bingo.Nu dorea decât să fie cu noi.

-Las' să-și găsească și el o prietenă,spuse S.T.,închizând ușa dormitorului.Și apoi,cred ca ceea ce vrea are mai puțin de-a face cu noi și mai mult cu mâncarea.

-Mâncarea?El îi cuprinse umerii,o întoarse și Julia scoase o exclamație de surprindere și totodată de plăcere.Camera era la fel de frumos aranjată ca și cealaltă.Avea un pat uriaș,acoperit cu o cuvertură verde-închis.Lampadarele erau așezate de o parte și de alta a patului luminând intim și cald camera.Alt glasvand se deschidea în alt balconaș,care oferea însă o priveliște cu totul diferită a orașului.Pe balcon era o măsuță rotundă,cu o față de masă albă,cu tacâmuri de argint și cu porțelanuri.Lumânările așteptau să fie aprinse,iar alături era o măsuță cu rotile,cu vase pentru desert,acoperite cu capace de sticlă.

-Câinele ăsta e un diavol al plăcintei cu brânză,spuse S.T.În timp ce aprindea un chibrit și îl îndrepta spre fitilul alb al lumânărilor.

-S.T.,șopti Julia,fermecată de strălucirea cristalurilor,ai făcut toate astea pentru mine? El o luă în brațe,corpul său unduindu-se în ritmul muzicii romantice ce se auzea în surdină de pe raftul de jos al măsuței.

-Tot ceea ce fac,fac pentru tine,iubito.Ea își lăsă capul pe umărul lui și dansă cu el în tăcere,în timp ce clipea ca să îndepărteze lacrimile care apăreau câte puțin la colțurile ochilor.El era atât de bun.Ar fi putut să-i ceară luna de pe cer,iar el ar fi alergat să găsească un prieten cu o nava spațială pentru a i-o putea aduce.

-Erai grozav de sigur că o să mă aduci aici sus,cowboy,nu-i așa? spuse ea,iar luminițele provocatoare îi jucau în ochi când își ridică privirea.

-Ăsta-s eu,mustăci el.Julia oftă.

-Nu te-aș fi atins nici măcar cu un deget.

-Încearcă,iubito,să nu guști și toate planurile pentru această noapte se vor năru.

Ea se desprinsese din brațele lui și dansă singură,chicotind:

-Ești imposibil!

-Nu,nu sunt imposibil,tărăgăna el cuvintele,urmând-o împrejurul mesei,cu o sclipire diavolească în ochi.Dur,poate,hotărât în mod clar.Vrei să vezi?

Julia se feri îndărătul mășutei,prefăcându-se indiferentă.

-Nu,nu vreau să văd,spuse ea cu afectare,proptind un deget pe capacul de pe prăjitura cu morcovi.Vreau să mănânc!

-Oh,îmi place mai mult ca niciodată ce aud.

-Prăjitură cu morcov,spuse ea.Plăcintă cu brânză.Tort de ciocolată.Ridică dintr-o sprânceană: Numai deserturi?S.T.își înclină capul și-și deschise larg brațele

-Știi motto-ul meu:Viața e prea scurtă.Mănâncă mai întâi desertul.Vino aici,mica mea felie de prăjitură.

Julia începu să chicotească atunci când el se întinse spre ea și o ridică în brațe.

Împotrivirile îi erau în cel mai bun caz un efort irosit,părând mai degrabă că vrea să se lipească de el decât să-i scape.Gura lui o găsi pe a ei,iar degetele lui îi răsfirară părul.Ultimele ace căzură și claiia de păr a Juliei i se revărsă pe spate ca o cascadă.Încet,S.T.își îndoii un genunchi pentru al așeza pe marginea unui scaun,buzele lui mișcându-se seducător în jos pe gâtul Juliei,către curba umerilor și spre locul unde începeau sânii.Juliei i se tăie răsuflarea când el îi desfăcu rochia.Fusese prea pătrunsă de ceea ce făcea gura lui ca să-și dea seama că mâinile îi erau ocupate cu fermoarul ei.

Își strânse brațele pe lângă corp pentru a opri rochia să cadă,ridicându-și involuntar sânii,spre delectarea lui S.T.El gemu și murmură cuvinte fierbinți și pasionante de apreciere la adresa trupului ei și a lenjeriei pe care o purta.El privea pierdut și fascinant cum sfârcurile sânilor ei de veneau niște perle trezite la viață,apoi se înclina înainte și lovi ușor cu limba peste bucățița ce împungea mătasea neagră a sutienului.

Julia gemu și-și ridică brațele,rătăcindu-și degetele prin părul lui.Un fior o străbătu din cap până-n picioare când gura lui S.T.se apropie încă o dată de ea și o atinse cu limba,apoi se retrase și răsuflă ușor deasupra materialului umezit.

-S.T.,te rog,îngână ea,ridicându-se pentru a înlătura cupa de mătase dintre ei.Te rog.S.T.îi luă cu delicatețe în mână sânul,plimbându-și încet degetul mare înainte și înapoi peste sfârcul de un mov întunecat.El privi în sus,spre fața ei,cu buzele întredeschise,cu ochii arzând de dorință.Ea îl dorea.În toți acești ani

lucrul acesta nu se schimbbase.Ea îl dorea,îl cerea cu tot trupul ei.El speră ca ea să înțeleagă că-l dorea și cu inima și cu sufletul,pentru că dacă n-ar fi fost așa,viața lui n-ar fi făcut doi bani.Dragostea lui aproape că atingea disperarea.Ea era parte din el,cea mai bună parte a sa.Ar fi făcut orice să-i dovedească asta,dar în mod ironic,tot ceea ce făcuse până atunci fusese în defavoarea sa.Nimicurile nu reușiseră să o convingă,iar gesturile mărețe nici atât.Singura dată când simțea că-i aparține în întregime era atunci când făceau dragoste.

-Vino,iubito,murmură el,ridicându-se.Să mergem înăuntru.Avem nevoie de un pat pentru ceea ce am eu în minte.

CAPITOLUL 9

Julia se trezi când prima rază trandafirică a zorilor atinse glasvandul.S.T.era mort pentru lumea aceasta,întins pe burtă și ocupând trei sferturi din pat.Fața îi era întoarsă către ea,cu o cută între sprâncene,ca și cum s-ar fi concentrat foarte tare în somn.Părul lui negru era drăgălaș ciufulit,iar cuvertura verde-închis îi alunecase ușor pe șolduri,lăsându-i spatele musculos descoperit până la fese.

Julia îl studie câteva minute,întrebându-se cum ar fi să se trezească lângă el în următoarele decanii.La gândul acesta,stomacul i se strânse,dar fiorii erau de speranță și așteptare în loc de teamă.Într-un moment din acea lungă noapte de dragoste,luase decizia să se încreadă în el.S.T.folosise un argument foarte convingător,își aminti ea,iar buzele i se destinseră într-un zâmbet secret de femeie,în timp ce trupul zvâcni și se înfierbântă în toate punctele tandre pe care el le sărutase și le mângâiase.Degetele i se încleștară pe marginea cearceafului și realizează că într-o mână avea un fragment de șiret negru.Cordonul de la jartiere.Acesta și ciorapii fuseseră înlăturate ultimele,S.T.Împlinind previziunea lui Liz.El îi apreciasse cu adevărat gustul în materie de lenjerie și nu se sfiise chiar deloc să i-o spună.

Amintirile i se succedară în minte ca secvențele dintr-un film.Mâinile mari ale lui S.T.strângându-i șoldurile în vreme ce ea,încă în ciorapi cu jartiere,îl strângea între coapse.Gura lui căuta prin perdeaua părului să-i găsească sfârșitul.

Spatele îi era arcuit,coapsele ei le strângeau pe ale lui,iar capul îi era dat pe spate.Înfierbântați,excitați,neinhibați,așa cum fuseseră de la început.Trupurile mișcându-se într-o sincronizare sinuoasă.Inimi bătând la unison.Sfârșitul veni pentru amândoi într-o nesfârșită explozie de sentimente.S.T.Înlănțuind-o cu brațele într-o îmbrățișare zdrobitoare,în timp ce o rostogolea,șoptindu-i iarăși și iarăși că o iubește,că are nevoie de ea.Noaptea se scursesese într-o beatitudine fără sfârșit.La un moment dat,aduseseră măsura înăuntru și devoraseră deserturile,

hrănindu-se unul pe altul cu bucăți de prăjitură,râzând și chicotind și schimbând sărutări printre înghițituri.Nevoia de hrană făcu repede loc altor nevoi,aerul devenind încărcat de electricitate,dorinței stârnite de,degetele ce atingeau buzele și jocul de-a prinselea a privirilor.Julia se înroși amintindu-și de abandonul lor total.S.T.găsise pentru glazură noi utilizări,la care un cofetar nici nu visase.

Acum,mormăia în somn și-și schimba poziția,rechiziționând încă o porțiune din saltea.Julia se gândi să-l trezească sărutându-l,dar renunță repede la idee.Oricât ar fi fost de atrăgător,de data asta însă avea nevoie să fie singură cu gândurile ei.Se afla pe punctul de a lua o decizie de viitor.Avea nevoie să treacă peste ea,să o mai lase să se mai gândească.Urma să se căsătorească cu S.T.Dalton.

Se strecură din pat înainte ca S.T.s-o împingă jos și se îmbracă în cămașa lui de la costum,pe care el o abandonase pe podea.Trase toate draperiile peste glasvand și ieși în vârful picioarelor în cealaltă cameră,cu o farfurie cu plăcintă de brânză pentru Bingo.Uriașul câine zăcea pe spate pe sofa,cu labele din față încrucișate peste piept,iar cu cele din spate larg desfăcute.Limba îi atârna afară din gură, într-o parte.Sforăia.Julia dădu din cap și luă telefonul pentru a chema room-service-ul.După un duș lung și fierbinte se îmbracă din nou în cămașa cu plastron a lui S.T.și merse la ușă,ștergându-se cu prosopul pe cap,să vadă i dacă sosise cafeaua.O aștepta o măsuță cu o carafă de cafea și una cu suc de portocale,un platou de porțelan cu fructe așezate artistic și un coș înțesat cu briose.Ziarul de duminică dimineață,*Star Tribune*,era împăturit cu grijă și așezat în fața platoului.Într-o vază de cristal erau boboci de trandafir și floarea-miresei.-Stilată combinație,murmură ea,împingând măsuța cu roțile înauntru.

Mireasma brișelor calde îl trezi pe Bingo,care se rostogoli de pe sofa și se apropie agale,adulmecând.Julia îi aruncă o brișă mare,în timp ce despătorea ziarul ca să citească titlurile.

Storm renunță la competiție -oare și la contractul de televiziune?

Simți cum inima i se oprește când citi titlurile îngroșate.Dedesubt,pe jumătate de pagină,era o fotografie color a ei și a lui S.T.,zâmbindu-și în timp ce dansau.

Articolul continua în josul paginii,subtitlul fiind:

Dalton prinde în mreje o doamnă și se învârte de două milioane.

Genunchii i se înmuiară și se lăsă să alunece într-un fotoliu,strângând ziarul atât de tare,încât încheieturile degetelor i se albiseră.

Cu siguranță că soarta i-a surâs zilele acestea fostului fundaș Storm Dalton.La balul de aseară de la fundația Wish,a fost mai mult decât evident că a cucerit inima asistentei Julia McCărver,după două săptămâni de curte intensă,care i-a implicat pe toți cei din domeniul metroului.Mai puțin mediatizate au fost însă

negocierile dintre NBC și impresarul lui Dalton, Davis Williams. Noaptea trecută o sursă din televiziune a declarat că lui Dalton i s-a oferit suma de aproape două milioane de dolari pentru a comenta meciurile de fotbal ale ligii naționale. Nici Dalton și nici impresarul lui nu au putut fi contactați pentru comentarii.

Restul articolului se pierdu în ceață, în vreme ce ochii Juliei înotau în lacrimi. El nu-i spusese nici un cuvânt. Nici măcar nu menționase.

...Tot ceea ce vreau ești tu și ferma și pace și liniște...

Două milioane de dolari. Rețeaua de televiziune. S.T. căruia îi plăcea să fie în centrul atenției, care admitea să joace teatru în fața presei, care avea întotdeauna pregătit un rânjet sau un comentariu ironic. Postul i s-ar potrivi perfect, se gândi Julia, în timp ce toate emoțiile o părăsiră. El arăta bine, era popular, spiritual în maniera ironică a sudiștilor, lucruri care plac enorm publicului. Acum înțelegea totul. Acum făcea deja reclame, apoi vor urma meciurile, apoi spoturile pentru Bob Hope și aparițiile în spectacole ca Spectacolul de astă-seară și Poștașul. Va fi și mai celebru decât atunci când a fost fundașul glorios.

Iar ea unde va fi? Într-o fermă lângă Muleshoe, Montana, așteptând ca el să vină acasă. Capacitatea Juliei de a gândi calm și rațional fu repede întunecată de vechile temeri. Răsăreau din subconștientul ei fragmente de amintiri ale singurătății, inadaptării și abandonării. Sentimentele o asaltau, bombardând-o din toate părțile. Cum ar fi fost posibil ca ea să-i rețină atenția lui S.T. În ciuda a două milioane de dolari și a șansei de a deveni din nou vedetă? Dragostea ei nu fusese îndeajuns ca să-l rețină în trecut și concurența nu fusese atât de mare. O părăsise de fiecare dată - pentru șansa de a juca în echipa colegiului, pentru șansa de a juca fotbal profesional, pentru șansa de a-și face o carieră.

Aruncă ziarul deoparte, gonindu-l pe Bingo din vârful sofalei. Ignoră privirea îndurerată a câinelui și-și lipi palmele de față, încercând zadarnic să oprească șuvoiul de lacrimi. Ce ar trebui să facă acum? S.T. pretinsese că o iubește, că are nevoie de ea. Îi ceruse să creadă în el, dar ascunsese acea veste, păstrând crema pentru el. De ce? Răspunsurile i se învălmășeau în minte ca veverițele fugărindu-se în sus și-n jos pe trunchiul unui arbore. Se gândi să-l confrunte pe S.T. cu ziarul și să-i ceară o explicație, dar renunță repede la idee. În starea în care era, probabil că el ar fi fost capabil să-o facă să înghită o poveste gogonată și să-o convingă să rămână cu el. Nu pentru că ea ar fi prea credulă, ci fiindcă își dorea prea mult ca povestea să fie adevărată. Voia ca el să o iubească, să aibă nevoie de ea, să dorească să-și petreacă alături de ea, nu contează unde, restul zilelor. Își dorea aproape dureros de mult lucrul acesta. Doamne, cât de mare era disperarea

ei, încât să o facă să iubească în continuare un bărbat care-i frânsese inima de nenumărate ori, încât să accepte să se mărite cu un om pe care nu-l iubea doar pentru a nu fi rănită din nou, încât să se întoarcă iar la S.T. Dalton, doar ca el să-și bată joc de ea?

Se ridică în picioare și se privi în oglinda din perete. Părul îi era o încâlcitură de șuvițe ude. Trupul i se pierdea în cămașa lui S.T., care o făcea să pară băiețoasă, cu pieptul plat și slabă. Ochii și gura îi dominau fața, la fel ca picturile ieftine cu copii triști, care atârnavă în holul mătușii Clarice.

Cine era persoana subțire care o privea? Era oare încă, așa cum spunea S.T., fetița al cărei tată o părăsise sau era femeia independentă care-și construise o viață frumoasă și sigură pentru ea însăși? Era încă umbra bolnavă de dragoste a lui S.T. sau... ce? Oricare ar fi fost răspunsul, nu era o chestie pe care s-o afle stând în mijlocul camerei de hotel a lui Storm Dalton.

În timp ce-și făcea bagajele, casa era goală și tăcută. Nici nu se gândi unde ar putea fi Liz într-o duminică dimineată însorită și liniștită. Mulțumi bucuroasă stelelor ei norocoase că acolo nu era nimeni care s-o ia la întrebări sau să încerce să o facă să se răzgândească. Se gândea doar la California și la fugă. Avea nevoie să plece, avea nevoie de timp pentru a se gândi, fără ca influența nefastă a lui S.T. s-o influențeze. Avea biletul, timpul, motivul, mijlocul și ocazia de a pleca. Peste o oră va zbura spre Coasta de vest. Către sfârșitul zilei va sta pe o plajă, analizând rostul vieții ei. Poate, dacă va fi foarte, foarte norocoasă, va putea fi capabilă să realizeze cine era ea și ce avea de gând să facă în următoarele două săptămâni cu propria sa persoană.

Nu acorda nici o atenție lucrurilor pe care le împacheta, aruncând în geantă o duzină de ciorapi, dar nici o pereche de șosete, o umbrelă de plajă, dar uită costumul de baie, o rochie de lână, sandale, două pulovere pentru schi și trei uniforme vechi de asistentă, pe care nici nu le îmbrăcase în cinci ani. Tot ceea ce conta era să-și facă bagajul. Așa procedează oamenii care pleacă în vacanță.

Își extrase biletul de avion din sertarul cu lenjerie și-l îndesă în poșetă, apoi se privi în oglindă, ca și cum imaginea reflectată i-ar fi putut spune dacă uitase sau nu ceva important. Se îmbrăcase cu o pereche de blugi tăiați și cu un tricou ce înfățișa niște pisici făcând o operație de neurochirurgie. Părul i se uscăse în taxiul cu geamurile deschise, care gonise cu o sută zece kilometri la oră de la hotel până acasă. Acum avea în jurul capului o coamă roșcovană. Culese o pereche de chiloți albi din sertar, îi ciopârți cu forfecuța de unghii și folosi nailonul astfel obținut pentru a-și lega părul la spate într-o coamă de cal. Aproape că o ștersese

englezește. Aproape. Cu valiza într-o mână, deschise brusc ușa de la intrare și se năpusti afară, ciocnindu-se de Liz. Avântul ei, la care se adăugă și greutatea valizei, o trimise pe mărunțica ei colegă de cameră câțiva pași înapoi, ajungând de pe scări pe gazon.

-Unde pleci? Unde ai fost?

Întrebarea Juliei o făcu pe Liz să roșească. Purta încă rochia roșie de seară trecută, care acum arăta mult prea rău ca să mai poată fi îmbrăcată vreodată.

Corsajul îi era pătat cu vin și o fâșie de material îi atârna mototolită de umăr. Pantofii cu tocuri înalte i se bălăngăneau în mână. Ciorapii îi lipseau cu desăvârșire. Părul îi era groaznic de ciufulit și o licărire febrilă îi sticlea în ochii negri.

-Am fost aaa...pe-afară, spuse ea, evitând privirea Juliei. Pe-afară, să iau niște fursecuri. Când dădu cu ochii de punguța cu dulciuri din mâna dreaptă, părea atât de surprinsă, ca și cum n-ar mai fi văzut-o până atunci. Repetă apoi cu convingere. Fursecuri.

-Nu ești puțin cam prea îmbrăcată pentru patiserie?

-Rochia asta face toți banii. Își aținti privirea pe valiza Juliei și-și arcui o sprânceană. Un zâmbet cald îi ridică colțurile gurii. Înțeleg că Storm te-a convins. Știam eu că el e bărbatul vieții tale.

Julia pufni. Era exact conversația pe care voia s-o evite.

-M-a convins că e un cabotin. San Diego e scopul vieții mele. Plec în vacanță.

Liz făcu ochii mari. Zâmbetul i se preschimbă într-un gest de dezamăgire.

-Dar ce s-a întâmplat? Aseară când ați dispărut amândoi, am crezut că totul este în ordine -așa am crezut...

-De aseară a trecut mult timp. Lucrurile se pot schimba pe negândite.

-Povestește-mi ce s-a întâmplat, mormăi Liz aproape pentru sine.

-Aș dori, dar nu mai am timp, răspunse Julia. Taxiul a sosit. Aruncă o privire pe prima pagină din *Trib*. Spune totul. Înșfacă hotărâtă mânerul valizei și porni către taxiul galben care o aștepta la colț. Dacă sună S.T. spune-i că de data asta l-am părăsit eu, înainte să o facă el.

-Dar, Julia... Julia îndesă valiza pe locul din spate al mașinii și apoi urcă și ea.

Taxiul se puse în mișcare mai înainte ca Liz să pășească pe trotuar.

Mormăind în spaniolă, Liz privi cum acesta dispărea după colț, apoi se întoarse și se grăbi spre casă. Extrase ziarul dintr-un arbust, aruncă o privire la titluri și protestă în surdină. Uneori nici nu merita să fii un spion în numele dragostei. Cu

S.T.cobora pe coridoarele lungi ale aeroportului Minneapolis,cu tocurile cizmelor tropăind pe ciment,cu privirea încruntată și îndreptată în față.Depăși mai multe persoane care-l recunoscuseră,dar nu avea dispoziția de a da autografe și mesajul era clar transmis de un bărbat cu o misiune de îndeplinit.Mulțimea îi făcea loc.Acei fani care nu plecau cu avionul îl urmau,cu ochii mari și curioși. Îi displicuse profund să se trezească singur.După noaptea pe care o petrecuse cu Julia,fusese sigur că lucrurile au intrat pe făgașul cel bun.Dragostea oglindită în ochii ei fusese absolută,pură,puternică,fără nici o rezervă.Înainte de a se adânci în somn,o ținuse în brațe și se simțise deplin și întregit, așa cum nu se mai simțise niciodată,ca și cum ultima bucățică din jocul de puzzle alunecase la locul ei,umplând golul în marele tablou al vieții lui.Să se trezească fără ea în brațe sau măcar în pat,fusese o surpriză neplăcută.Să descopere că ea nu era nici în apartament,îl speriasse de-a binelea.Stomacul i se strânse când se gândi cum se i învârtea prin cameră,privirea căzându-i întâmplător pe titlurile din ziar.Cumplit ghinion.Era furios pentru că acele negocieri ajunseseră în presă,dar asta nu era nimic pe lângă furia pe care o simțea gândindu-se că Julia nici măcar nu se ostenise să-l confrunte cu ziarul,aruncase o privire,concluzionase ce era mai rău și fugise.Ei bine,dacă ea credea că se poate descotorosi de el,să plece în California,trebuia să se mai gândească.O implorase,o convinsese blând și o rugase cu frumosul să aibă încredere în el.Acum era momentul măsurilor drastice.Venise timpul acțiunii.

O văzu stând la rând,așteptând să se imbarce pentru zbor.Ochii ei se măriră când îl zări sărind peste balustradele din zona de așteptare.Se întoarse ca să-l înfrunte,înarmată cu geanta de umăr,pe care o ținea în față ca un scut.Oamenii de la rând o priviră cu suspiciune și făcură gol în jurul ei,în timp ce-și consultau biletele,sperând în mod evident că nu aveau locurile lângă această femeie nebună.

-Stai acolo,ordonă ea.Vorbesc serios,S.T.Atinge-mă numai și voi țipa.

-Rămâne de văzut.Luară poziția de atac,ca doi luptători,fiecare măsurând distanța dintre ei,făcându-și calcule,planificându-și strategia.S.T.stătea în ofensivă,iar Julia ieșise din rând.Își ațintise ochii asupra lui în timp ce se dădea înapoi șovăind.O mare mulțime se adunase să-i privească.S.T.Îi auzea râzând,dar îi ignora,întreaga-i atenție fiind concentrată asupra femeii din față lui,femeia lui,jumătatea lui de suflet,care era pe punctul de a ieși din viața lui.

-Vii cu mine,Legs,declară el cu o voce ce nu admitea nici o împotrivire.

Julia îl privi mânioasă.

-Mai întâi va trebui să mă prinzi și să mă legi de mâini și de picioare.

-Nu mă ispitii, iubito, o avertizează el, înaintându-se spre stânga și silind-o să meargă către un șir de scaune îmbrăcate în vinilin, fixate de ciment. S-ar putea să o ia de bună.

-Da, ai putea, râse ea batjocoritor. Unde ți-e echipa de filmare, Dalton? Ei pot filma asta ca să o trimită la televiziune. Ți-ar plăcea grozav această publicitate, nu-i așa? Poate că ți vor da propria ta emisiune. Luată de Storm, povestea unui ticălos insuportabil, cu două fețe, și a femeii idioate care s-a îndrăgostit de el.

-Ei, ți-ai și imaginat totul, nu-i așa? izbucni el, temperatura crescându-i asemeni mercurului din termometru. Mi-ai și planificat întregul viitor, nu-i așa? Nu contează dacă consideri, fiecare cuvânt de dragoste și fiecare promisiune a mea o minciună...

-Nici tu n-ai mai vrea să știi nimic, de nici un angajament. ”*Tot ceea ce vreau ești tu, și ferma și pace și liniște...*”, cită ea cu un ton ironic, ce-l făcu pe S.T. să acrâșnească din dinți. E cea mai mare festă...

-E adevărul, la naiba! tună el. Și dacă n-ai să stai aici să mă ascuți, atunci, pe Dumnezeu că te duc undeva unde n-o să mai ai de ales.

Făcu un pas agresiv spre ea. Julia se retrase, picioarele ei lovindu-se la spate de niște scaune. Ea scânci când își pierdu echilibrul, bătând aerul cu brațele desfăcute. S.T. o îndoi cu capul în jos, proptind-o cu mijlocul de umărul lui, cu picioarele în aer, ridicând-o asemeni unui pompier, fapt care nu avu darul să sporească demnitatea ei.

Julia țipă, agitându-și mâinile și picioarele. Îl pocni în cap cu poșeta, strivindu-i pălăria. Greutatea și agitația ei îl făcură să meargă înapoi în jurul picioarelor ei lungi pentru a o împiedica să-l lovească până-i scotea sufletul.

-O, Doamne, cred că sunt prea bătrân pentru asta, mormăi el, în timp ce o înălță și o repuse la loc pe umăr cu o smucitură.

Mulțimea scoase un strigăt, râzând și răcnind și bătând din palme, strigând încurajări și sugestii. Oamenii se opriseră din îmbarcare pentru a umări scandalul și erau până la ultimul de partea lui S.T. Un cor de „Storm! Storm! Storm!” începu să se audă în jurul lor.

-Asta-i dezgustător, spuse Julia, încercând să-și recapete răsuflarea. Ce s-a întâmplat cu drepturile femeilor?

-Au fost anulate de legile naturii, iubito, vorbi tăragănat S.T., salutând mulțimea cu o fluturare de mână și un rânjet. Nu poți să te lupți cu o furtună.

-Da? Ei bine, vom vedea ce spun despre asta legile bărbaților. Așteaptă până ajung aici oamenii de pază. J S.T. izbucni în râs.

-Cine crezi că este la originea acestor urale, iubito?

Se întoarse pentru ca ea să-i poată vedea pe cei doi paznici în uniformă care

stăteau în fața mulțimii, aplaudând și fluierând. Unul își ridică pumnul în aer și țipă:

-Gata de drum, Storm!

-Grozav, se burzului Julia. Acum corupi și poliția. Crezi că-ți merge cu oricine, nu-i așa?

-A, n-am idee despre asta, iubito, spuse el pe când ieșea în coridor. Dar plec cu tine și asta e tot ce contează.

-Și unde crezi că mă vei duce?

-Montana.

-O, nu. Nu se poate să fi uitat, spuse ea, zbuciumându-se frenetic, iar genunchiul drept lovindu-l în diafragmă, făcându-l să icnească. M-am săturat ca tu să crezi că poți să mă arunci pe umăr ca pe un sac de cartofi și să mă cari.

-Fără supărare, iubito, dar cântărești ceva mai mult decât orice sac de cartofi pe care l-am cărat vreodată, răspunse el printre dinții strânși, ridicând-o din nou și potrivind-o pe umăr cu o mișcare care-i smulse un geamăt.

-Da, mulțumesc. Ai un fel special de a trata femeile, Dalton, mârâi ea. Oamenii din Neanderthal ar putea lua lecții de la tine.

-Parcă nu asta spuneai noaptea trecută, iubito.

-Noaptea trecută am fost temporar nebună.

-Nebună după mine.

-Nebună din cauza ta, ar fi mai corect. Trecură de controlorii de bilete și traversară sala de așteptare, făcându-și loc prin aglomerație către șirul de uși mari din sticlă care dădeau spre ieșire. Câțiva le făcură fotografii. Nimeni nu încercă să-l oprească. El își parcase camioneta într-o zonă interzisă, dar nimeni nu încercase să i-o mute de acolo. Bingo era în cabină, aplecat peste portiera din dreapta, cu capul scos pe fereastră, așteptând răbdător.

S.T. ocoli către locul șoferului, deschise portiera și o îndesă pe Julia înăuntru.

Aceasta se gândi să se lupte din nou, să-l lovească în cap și să fugă apoi cu camioneta lui, dar nu avea nici o îndoială că va fi oprită de o grămadă de fani.

Aceștia s-ar fi năpustit în stradă formând o baricadă umană și acela ar fi fost sfârșitul evadării ei. Cu o privire sălbatică, își săltă picioarele și ocupă o poziție strategică între răpitor și câine. Bingo o privi cu o mare dezamăgire în timp ce S.T. demară cu camioneta în jos, pe strada șerpuită ce începea de la ieșirea principală a clădirii.

-N-ar fi trebuit să fugi, Julia, spuse S.T., cu ochii la trafic în timp ce intrau pe autostradă și prindeau viteză. Julia îi privi profilul, durerea intensificându-i-se din nou în piept.

-N-ar fi trebuit să mă minți.

-Nu te-am mințit niciodată.

-Foarte bine,dar sunt al naibii de sigură că nu mi-ai spus adevărul.

-Ba da.Ți-am spus că te doresc pe tine și ferma.Asta-i tot! Ți-am spus adevărul.Nu mă interesează postul de televiziune.

-Nu te interesează să câștigi două milioane de dolari? întrebă ea neîncrezătoare.

El răsuflă zgomotos când ajunsese în spatele unui autobuz din oraș,pe care scria cu un roz țipător: „*Julia,fii a mea*”.

-Ei bine,Legs,acum am atât de mulți bani că nu știu ce să fac cu ei.N-am nevoie să-mi caut o slujbă.

-Nu,răspunse Julia închizând ochii când S.T.zâmbi de plăcere la vedea înscrisului.Slujba te caută pe tine.O faimă imensă și fanii fotbalului fără ca pentru aceasta să fii nevoit să învingi în fiecare săptămână.Călătorii,prezentări...

-Am călătorit mai mult decât suficient.Vreau un cămin,o familie.Își întoarse capul și o privi intens și fioros cu ochii săi albaștri arzând ca două torțe.Pe tine te vreau.Julia se încruntă,ignorând răspunsul instinctiv al trupului ei la privirea lui devoratoare și exclamă:

-Pentru cât timp? Cât va dura până vei începe să simți lipsa luminilor rampei,a fanilor,a agitației? Cât timp îți voi reține eu interesul în ciuda tuturor acestor lucruri,S.T.?

-Pentru totdeauna.La naiba,Julia,credeam că am lămurit asta aseară.

-Așa credeam și eu,spuse ea trist,gândindu-se cât de fericită fusese să stea în brațele lui,crezând că-i va dăruia inima din nou și nu va mai fi frântă pentru a patra oară.Dar apoi am citit ziarul.

-De ce n-ai venit cu el la mine? o întrebă pe când ieșeau de pe autostradă.

-De ce nu mi-ai spus despre ofertă de la început? pară ea.

-Pentru că știam că tu vei pune capăt relației.Nu vedeam de ce să mai trecem prin toate astea din moment ce nu intenționam să accept postul.

-Oh,strălucitor de logic! răspunse Julia cu un surâs sarcastic.Și despre ce altceva nu te-ai mai ostenit să-mi spui?Nu cumva ți s-a propus să candidezi la președinție? Nu cumva ai primit titlul de Mister Nud al Universului? Ai de gând să-mi spui acum sau trebuie să aștept să citesc despre asta pe prima pagină a unui ziar,în timp ce stau la coadă la magazin?

S.T.șuieră printre dinți și nu răspunse.Nu părea chiar momentul oportun să menționeze noua ofertă pentru o campanie publicitară.Probabil că va încerca să-i zdrobească țeasta cu sacul acela de cărămizi pe care el îl numea poșetă.Și apoi,acest episod din viața lui se sfârșise.

Ce importanță avea câte oferte primea? Oricum n-avea să accepte nici una.

-Voiam să ai încredere în mine,spuse el în timp ce încetini camioneta și intra pe un drumeag care ducea la un șir lung de construcții maronii.

Julia era prea buimăcită de spusele lui pentru a băga în seamă împrejurimile.

-Voiai să am încredere în tine,de aceea m-ai mințit?

-Nu te-am mințit.

-Atunci ai păcătuțit prin omisiune.Același lucru.Ea dădu din cap.Dumnezeule,ești uimitor!Crezi că poți să te năpustești pur și simplu înapoi în viața mea și să conduci lucrurile așa cum vrei tu,să deformezi adevărul cum îți convine,să-mi manipulezi prietenii și să mă târăști ca pe o păpușă stricată.

Termină ceea ce avea de spus când camioneta se opri și privi pentru prima dată în jur,cu sprâncenele încruntate în timp ce era condusă către pista pustie.Pe clădirea cea mai apropiată era o giruietă de un portocaliu țipător,indicând nordul,semănând cu un uriaș prezervativ fluorescent pe cerul albastru.Julia simți cum stomacul începe să i se strângă încet.

-Unde suntem?

-Pe un aeroport.

-Îmi plăcea mai mult celălalt.Acolo aveam și bagajele.S.T.zâmbi șiret.

-Nu o să ai nevoie de bagaje acolo unde vom merge.Își ridică sprâncenele cu o nevinovăție prefăcută.Ai încredere în tine.

CAPITOLUL 10

-Nu pot să cred că-mi faci asta,spuse Julia cu vocea aproape sufocată de indignare,în timp ce S.T.o țintuia de scaun,legându-i strâns centura de siguranță. Se uită în sus,la el,cu ochii măriți.Mă răpești.Mă răpești și mă duci în Montana.

-Cam asta ar fi pe scurt,iubito,răspunse el calm,imperturbabil,ca și cum ar fi făcut astfel de lucruri în fiecare zi.Aplecându-se pentru a nu se lovi la cap,își făcu loc printre locurile din față ale avionului cu un singur motor și merse în spate să se ocupe de Bingo.Câinele fusese exilat într-un coș mare și rotund,fixat sigur în podea,în spatele celui de-al doilea rând pe scaune,o poziție pe care Bingo o considera mult sub demnitatea lui.

Julia se uită cum ciobănescul german îl gratula pe S.T.cu o privire nimicitoare,apoi se întoarse și rămase cu spatele la stăpânul său.

-Ei bine,mormăi S.T.,îți va trece.Fac asta pentru propriul tău bine.

-Vorbești cu mine sau cu câinele? întrebă sec Julia.

-Cred că vorbesc cu amândoi.

-Nu prea văd cum faptul că mă târăști în Montana îmi va fi benefic în vreun fel.

S.T.rânji.

-Sigur că-ți va fi.Se strecură din nou printre scaune dându-i Juliei ocazia să privească îndeaproape mișcarea.Ea își mușcă buza și încercă să ignore felul în care blugii decolorați se mulau pe umflătura masculinității lui,încercă să ignore fiorul fierbinte al propriilor ei hormoni,care o străbătu subit.El se lăsă să alunece în scaun și o privi.

-Nu crezi că tot ceea ce vreau ești tu și ferma,îți voi arăta că m-am schimbat.

Ochii săi se încrețiră la colțuri și se încruntă poznaș.Presupun că atunci când vom avea cinci sau șase copii mă vei crede.Alt val de căldură o izbi pe Julia,în vreme ce un baraj de imagini mentale o asalta-S.T.făcând dragoste cu ea,pântecul rotunjindu-i-se cu copilul lor,un copil brunet hrănindu-se la sânul ei. Erau închipuiri de care abuzase în ultima vreme.Închipuiri care muriseră repede când văzuse ziarul.Acum renășteau din cenușă,deși mintea ei logică încerca să le interzică.S.T.se aplecă mai aproape.Răsuflă fierbinte și abundant în obrazul ei.

-Și eu văd asta,Julia,murmură ea.Îi luă în căușul palmei stângi sânul,cu degetul mare mângâindu-i sfârcul prin tricou,ca pentru a-i atrage atenția o clipă.Ea se înfiora,detestându-se pentru cum reacționase,din moment ce hotărâse că nu poate avea încredere în el.O vom face,iubito,șopti el,atingându-i cu buzele colțul gurii.Tot ceea ce trebuie să faci e să crezi.

-Și dacă îmi lovesc de trei ori călcâiele,mă trezesc înapoi în Kansas? reuși ea să îngâne,fără ca sarcasmul să reușească să acopere tremurul vocii ei,în timp ce emoțiile se învălmășeau în sufletul ei.

El se retrase încet,iar expresia feței lui era un amestec de meditație și durere pe care le ascunse repede sub o pereche de ochelari de soare de aviator.

-Nu,dar ai să te trezești în Montana,Dorothy,așa că ar fi mai indicat să te sprijini și să te bucuri de călătorie.Julia se îndoii că măcar o parte din această,călătorie ar bucura-o.Mai întâi era hotărâtă să se simtă nefericită.Inima îi fusese frântă,visurile spulberate și ticălosul care făcuse toate acestea o răpea! Avea tot dreptul să fie furioasă.În al doilea rând,nu era deloc doritoare să zboare în orice altceva care nu avea dotările complete ale echipamentului de zbor.Crescând în vastele întinderi ale fermei din Montana,mersese cu multe avioane de mărimea acestuia sau mai mici,dar nu putuse niciodată să-și înfrângă sentimentul că era aruncată în spațiu ca o minge de ping-pong.Nu avea nici un motiv să creadcă că de astă dată va fi altfel.De fapt,cu S.T.la comenzi va fi probabil chiar mai rău.Își înăbuși un geamăt când și-l imagină rânjind ca un maniac și rostogolind avionul într-o serie de looping-uri.Imaginea aceasta se șterse când îl văzu punându-și casca și

potrivind întrerupătoarele și ecranul de pe tabloul de bord. Concentrarea lui era absolută. Înfașurarea de cowboy glumeț fu înlăturată, dezvăluind bărbatul hotărât. Ea căută câteva semne rămase din băiatul pe care îl știa, din tânărul care o părăsise, dar nu reuși să le găsească. Inima îi zvâcni privindu-i linia hotărâtă a bărbiei nerase, ridurile vagi din jurul ochilor și ale gurii, cuta adâncă de pe frunte, în timp ce el studia aparatele și vorbea într-un limbaj codificat cu turnul de control. Acesta era un bărbat de care trebuia să ții seama.

Își aminti că amândoi erau acum maturi. Totuși, trecutul lui plana încă în jurul lor ca o umbră, unindu-i, despărțindu-i, manipulându-i ca pe niște marionete. Sau numai ea era cea manipulată? Oare lăsa trecutul s-o stăpânească, să-i întunece judecata? Ar fi vrut să răspundă nu, dar când motorul porni și avionul începu deplasarea zgomotoasă pe pistă, își dădu seama că nu putea. Peste câteva minute erau în aer, pământul rămânând în urma lor, în timp ce avionul urca zgomotos spre cer. Julia inspira adânc și încerca să-și stăpânească acrobațiile stomacului, gândindu-se la altceva; începu să privească accesoriile bogate ale interiorului avionului. Nu era unul din avioanele închiriate la sfârșit de săptămână de școlile de zbor. Scaunele erau îmbrăcate în piele fină de culoare gri; bordul și ușile păreau a fi din lemn de tek.

-Al cui e avionul? întrebă ea, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul motorului.

-Al unui prieten, spuse S.T. Îi zâmbi în stilul său de pisică Cheshire. Drăguț din partea lui să mi-l împrumute cu un preaviz așa de scurt, nu?

-A, da, răspunse sec Julia, blestemându-l pe bărbat și pe numeroșii lui prieteni. E un adevărat prinț. Zburară către vest și apoi spre nord, lăsând repede în urma lor întinderea strălucitoare a metropolei și trecură peste potecile fermelor și panglicilor șoselelor. În cele din urmă, S.T. își dădu jos căștile care îi rămaseră în jurul gâtului ca un guler.

-Ți-e bine, iubito? întrebă el, încercând cu mâna dreaptă să ajungă și să mângâie umărul Juliei. Mușchii îi erau întăriți de încordare. Culoarea îi dispăruse din obraji din momentul în care decolaseră. Un sentiment de vinovăție începu să zgândăre conștiința lui S.T. Știa că ei nu-i plăcea să zboare. Știa că ei nu-i plăcea să fie bruscați. Dar, la naiba, nu găsisese nici un alt mijloc de a-și transmite mesajul. Ea îi aruncase o privire îmbufnată.

-Da, mă simt măreț. Ador să fiu răpită și să fiu aruncată într-un vagon supradimensionat, cu aripi.

-Ar ajuta la ceva dacă ți-aș spune că te iubesc? întrebă el încet.

-M-ar ajuta dacă m-ai duce acasă.

-Chiar asta fac.

-Știi că urăsc Montana,spuse ea arțăgoasă.

-Urăști traiul cu unchiul și mătușa ta,clarifică S.T.lucrurile.Urăști să fii spectator.Urăști faptul că tatăl tău era în cealaltă parte a lumii.N-ai urât niciodată Montana.Îmi amintesc felul în care priveai munții,felul în care stăteai întinsă în brațele mele ascultând vântul prin iarbă,felul în care ochii tăi se înseninau când priveam elanii care veneau să se adape.Aceasta e Montana: cerul,munții,viața sălbatică.N-ai urât niciodată asta.

-Le-am urât când ai plecat,admise Julia cu o voce scăzută.Își amintea mult prea bine cum fusese după ce el plecase la colegiu.Fusese chiar mai rău decât sentimentul anterior de abandonare,deoarece toate lucrurile în care găsisese consolare erau pline de amintiri cu S.T.,iar S.T.nu mai era acolo să le împărtășească împreună.

-De data asta nu voi mai pleca,draga mea,promise el.

-Era cât pe ce să te cred noaptea trecută.Acum...

-Acum ești gata să crezi ceea ce ziarul nici măcar nu poate confirma,spuse el înfierbântat.Sprâncenele lui se uniră într-o căutătură feroasă.De ce faci asta, Julia? De ce vrei să crezi doar ce e mai rău despre mine? Și nu-mi mai spune prostia aceea despre trecutul meu.Știi al dracului de bine că nu mai sunt același bărbat care a fugit de tine cândva.Ea se uită la el,fără a-i putea zări ochii,dincolo de lentilele oglindă ale ochelarilor lui de soare,dar sentimentul că privirile lui erau la fel de pătrunzătoare fu același.Bărbia îi era parcă tăiată în granit.

Intensitatea privirii lui era aproape înspăimântătoare.

-Mă iubești,declară el cu o voce răgușită aplecându-se peste spațiul îngust dintre ei.Spune-o.Își strecură degetele în părul ei și-i mângâie ceafa.Spune-o,Julia.

-Te...te iubesc,îngână ea blestemându-se,în timp ce lacrimi de frustrare,teamă și slăbiciune îi răsăriră în ochi asemeni picăturilor de rouă.Masca împietrită a lui S.T.căzu și el o strânse cu o mână care nu era deloc ușoară.

-Îmi pare rău,iubito,șopti el răgușit.O sărută pe obraz.Un fior îi străbătu corpul.

Îmi pare rău că te-am speriat.Doresc atât de mult ca noi să ne clădim împreună viitorul.Doresc atât de mult ca tu să crezi în mine...în noi.

Julia îl privi cum stătea rezemat,cu ochelarii de soare ridicați pe creștetul capului,ciupindu-și ușor cu degetul mare și cu arătătorul marginea nasului.Arăta obosit și stresat.În mod evident nu avusese timp să se bărbierească înainte de a veni după ea.După cum îi stătea părul,pesemne ca nu se ostenise să-și treacă decât degetele prin el.Cămașa pe care o purta era una din vechile lui favorite, puțin șifonată de o îmbrăcare anterioară.Arăta vulnerabil și Julia nu-și putu

împiedica inima să dorească să ajungă până la el.

-Aș vrea să cred și asta,S.T.,spuse ea.Dar dacă o fac îmi va aluneca iar totul de sub picioare...nu cred că voi putea supraviețui.Ea privi pe fereastră spre pustietatea cerului,frecându-și mâinile pentru a-și potoli fiorul ce-i străbătu subit brațele goale.Îmi ceri să părăsesc totul: prieteni, o slujbă care-mi place,casa pe care mi-am făcut-o pentru mine însămi...

-Cuibul tău sigur,răspunse el.Coconul pe care ți l-ai făcut pentru a te feri să mai fii rănită.

-Și ce e rău în asta?Luând în considerare faptele aș fi fost de-a dreptul proastă să nu mă protejez,nu-i așa?Doamne ferește,mă faci să arăt ca un infirm sentimental.

-N-am spus asta.Dar trebuie să dorești să riști ceva pentru dragoste.Altfel cum să știi dacă e adevărata dragoste? Dacă ai lăsat toate drumurile primejdioase în spate,dacă nu e nici un risc,ești sigură că nu vei fi rănită.Ce fel de dragoste este asta?

Dragoste sigură,se gândi Julia.De care cei mai mulți oameni ar fi bucuroși să aibă parte.

-Gândește-te.Dacă vei dori să mă iei de mână și să mergem mâine împreună de nebuni,fără un cuib sigur,fără alte legături cu lumea și am reuși să facem lucrul acesta,atunci am ști că ceea ce avem noi în comun e puternic și special.Este diferența dintre a trăi și a exista doar,Julia.Poți căuta inelul de argint sau poți să te mulțumești cu un pumn de iarbă.Aș vrea ca noi să găsim inelul împreună.

-L-am mai găsit o dată și apoi mi-a scăpat printre degete.

El o privi din nou hotărât,cu ochii micșorați,cu gura strânsă.

-Te iubesc,Julia.Aș face orice ca să-ți dovedesc asta,aș risca tot ce am.Totul.Ce vrei să fac? Să-ți scriu pe cer? Să mă duc să-ți aduc luna? Ți-aș dărui-o pe un platou de argint dacă aș ști că te-ar ajuta să mă crezi când îți spun că tot ceea ce vreau ești tu și viața pe care o putem trăi împreună.

Momentul rămase suspendat acolo,așteptând ca ea să spună ceva.Dar apoi trecu și fereastra acestei șanse se închise pe nesimțite.S.T.se întoarse,punându-și înapoi ochelarii de soare și căștile pe urechi.Julia se foi stânjenită pe scaunul ei, cumplit de conștientă de prezența bărbatului de lângă ea.El păru dintr-o dată ocupat cu citirea datelor de pe ecran și cu manevrări,vorbind cu o persoană nevăzută într-un limbaj care Juliei îi suna la fel de străin ca cel de pe Marte.

El ar fi făcut orice pentru ea.Ar fi cumpărat panouri.Ar fi făcut reclame.S-ar fi transformat într-un caraghios.Ar fi fost foarte sincer.Ar fi adus o vacă uriașă de plastic în curtea ei.Ar fi răpit-o.Dar când ar fi sosit momentul deciziei,n-ar mai fi avut nici o importanță ceea ce dorea el să facă.N-ar mai fi contat până unde voia

el să meargă.Când ar fi sosit momentul deciziei,totul ținea de ea.Și-ar fi putut tăia craca de sub picioare ca să-i dea o șansă dragostei lui sau s-ar fi putut agăța de ceva sigur.Privirea lui preocupată se îndreaptă către fereastră.Era un drum lung până la pământ,în sens propriu și la figurat și nu exista nimic care să poată opri această cădere.

Aterizarea după-amiază târziu,pe o pistă nepavată.Julia n-avea idee unde erau,dar nu era partea din Montana unde crescuseră.Ținutul era întins,fără copaci,cu acri întregi acoperiți cu grâne aurii ce se legănau în bătaia vântului.Peisajul era întrerupt doar de un hangar pentru avioane; decolorat,vechi de jumătate de secol sau mai bine și o casă veche,albă și dezolantă,care părea acolo de și mai mult timp.

-Locul aparține unor prieteni ai mei,spuse S.T.scoțându-și căștile și desfăcându-și centura de siguranță.Le-am spus că vom rămâne peste noapte aici și vom pleca mâine la fermă.Julia nu comentă.Și oricum,S.T.nici nu aștepta un comentariu.Își făcu loc către spatele avionului și-l eliberă pe Bingo din coș.Julia privi pe fereastră cum câinele fugea în sus și în jos pe pistă,întinzându-și labele mari,cu urechile lipite de cap,cu limba ieșindu-i din gură,extaziat că este liber.

O femeiușcă blondă ieși din hangar,îmbrăcată cu niște blugi largi și un tricou de culoarea omletei.Își umbri ochii cu o mână și flutură în semn de salut o cârpă roșie,cu un zâmbet strălucitor care-i lumină trăsăturile.Bingo o luă drept către ea,aproape dărâmând-o cu entuziasmul lui.Un bărbat îndesat,cu o claie de păr castaniu,ieși râzând din umbra hangarului,gonind câinele cu o cască jerpelită de baseball.Fața lui era un joc de trăsături luminoase și întunecate: albul ochilor,o fâșie de murdărie,sclipirea albă a dinților,o urmă de unsoare.Julia se ridică de pe scaun,își luă singurul bagaj pe care-l avea -poșeta -și coborî din avion, întrebându-se care va fi următoarea aventură.

S.T.Îi prezentă cuplul ca pe „Cap-sec” și Marni Malone.Julia arcui o sprânceană la primul nume.Marni chicoti.

-L-a trecut chiar și pe certificatul de căsătorie,îi spuse ea Juliei,accentul ei arătând clar că provenea de undeva din New York sau New Jersey,un loc foarte îndepărtat de acela unde erau acum.L-am subliniat cu o linie groasă.

-Cap-sec a fost centrul meu înaintaș,explică S.T.

-Da,în epoca de piatră,bolborosi uriașul.Își lăsă o mână unsuroasă pe umărul lui S.T.și-l scutură puțin.Începu să întindă mâna dreaptă către Julia,dar Marni i-o intercepta cu o grimasă și i-o ridică în dreptul ochilor,astfel ca el să vadă în ce stare este.El mormăi și dădu din umeri,cu ochii verzi sticlindu-i pe fața murdară

când se uită la Julia.Poți să-mi spui Scottie,dar răspund aproape la orice chemare.Marni își roti ochii.

-În special la „masa e servită”.Juliei îi plăcu imediat cuplul.Erau calzi și nostimi și în mod evident îndrăgostiți.Scottie le arată mândru hangarul,care adăpostea două avioane mici,diferite,unul la care lucra el -motorul era desfăcut și o grămadă de scule zăceau înșirate pe jos,pe o prelată.Îi explică Juliei că dădea câteva lecții de zbor,făcea câteva reparații mecanice,răspândea insecticide peste recoltă,presta câteva servicii de transport,făcea și câteva demonstrații de zbor la serbările și sărbătorile locale.

-Jack -cunoscător a toate meseriile,meșter în nici una,intervenii Marni dând un ghiont și ciupind mijlocul solid al soțului ei.

-Meșter al tău,mormăi el,atingându-i în joacă mijlocul.

Ea se feri de atingerea lui,amenințându-l cu un deget.

-Ei,ei,ei! Nu bruscați doamnele însărcinate!

-Ești însărcinată? întrebă S.T.cu fața luminată de plăcere,cuprinzând-o pe Marni în brațe.Asta-i o veste minunată,draga mea!

-Așa zic și eu,spuse ea timid,o roșeață colorându-i obrazii.Ne-a luat mult timp.

-Ei bine,mormăi S.T.,rotindu-și ochii ca și Scottie iată cu cine vei avea de-a face,iubitito.Scottie făcu o mutră jignită și cei doi bărbați începură o partidă de înghionteli,lovindu-se unul pe altul.Marni dădu din cap și făcu a lehamite cu mâna înspre ei.

-Haide,Julia.Să mergem înăuntru și să pregătim masa cât timp ei o fac pe primitivii.Dacă lui Marni i se păru ciudat că Julia nu avea bagaje,totuși nu o spuse.O conduse pe Julia într-un dormitor înșorit de la etajul al doilea al mării case și-i dădu un teanc de prosoape pufoase și indicații despre cum să coopereze cu instalația sanitară,veche de șaiszeci de ani.Când Julia termină cu spălatul,găsi întinsă pe pat o cămașă albastră proaspăt călcată.Deasupra buzunarului avea brodat cu roșu Scottie..Era mult prea mare pentru ea,dar era curată și confortabilă.

-Mulțumesc pentru că mi-ai împrumutat-o,spuse ea când o întâlni pe Marni în bucătărie,curățând legume.Bagajele mele sunt de acum probabil pe plajă în San Diego,savurând o mărgărita.Hei,hai să te ajut.Marni împinse către Julia un cuțit și o grămadă de morcovi.Începură să muncească împreună,ca și cum făcuseră lucrul acesta de ani de zile.

-Storm ne-a spus că ești asistentă medicală.

-Da.La secție de urgentă în Minneapolis.

-Trebuie să fie emoționant.Eu obișnuiam să leșin la vederea sângelui,dar am

venit aici cu Scottie și am hotărât că lucrul acesta trebuia schimbat repede. Nu exista nici un doctor pe aici prin apropiere. Primul lucru pe care l-am făcut a fost cursul de tratamente medicale de urgență.

-De unde ești?

-Din Bronx. Departe de casă, nu? Ea dădu din cap, apoi își îndepărtă șuvițele cu antebrațul, de-abia întrerupându-și ritmul lucrului. Lucram în domeniul relațiilor publice pentru o mare companie de echipament sportiv când l-am cunoscut pe Scottie. Juca pentru Giants atunci -mă rog, stând pe banca de rezerve -și m-am îndrăgostit fulgerător. Apoi el mi-a spus că a terminat-o cu fotbalul și că se mută în Montana, pentru a fi pilot, își ridică ochii și râse ușor. O, Doamne, Montana! Mă cam așteptam să fiu călcată în picioare de un taur, sau mâncată de un urs sau ceva de genul ăsta atunci când am venit aici.

-Dar îți place aici, spuse Julia liniștită.

-Ei, câtă vreme sunt cu Scottie nu-mi pasă nici dacă trăiesc pe lună.

Tăiară în liniște un timp, apoi Marni strânse legumele și le îndesă într-o oală cu apă de pe mașina de gătit. Julia se lăsă să alunece pe un taburet lângă masă și-și legănă mâinile între genunchi în timp ce o privea pe Marni și se gândea la ea însăși și la S.T. Marni o privi apreciativ dintr-o parte în timp ce amesteca într-o cratiță cu fidea care fierbea.

-Storm vrea să ne dea ca exemplu, nu-i așa? Gura i se strânse într-un zâmbet strâmb și dădu din cap. Bărbații. Mă omoară. Se cred atât de deștepți.

-Ai de gând să-mi prezinți fațada de vânzare a lui Storm Dalton? întrebă Julia. Marni ridică din umeri.

-Ce? Eu? Ei, dacă îl iubești, îl iubești. Nu pot hotărî eu în locul tău. Numai inima ta știe cu certitudine. Închise un buton de la mașina de gătit și-și șterse mâinile cu un prosop, apoi zâmbi timid către Julia. Dar el este un tip grozav.

Toți patru petrecură cea mai mare parte a serii în bucătărie, la masa mare, mâncând și vorbind, S.T. și Scottie întrecându-se în a depăna amintiri sălbatice despre zilele meciurilor jucate împreună, în cele din urmă se retraseră în sufragerie, unde se uitară la casetele înregistrate cu zborurile demonstrative ale lui Scottie, făcând acrobații sau fluturând reclame pe fâșiile de cer albastru.

La ora zece Marni, cu corpul dezvăluind primele semne ale sarcinii, adormi sprijinindu-se de umărul muscular al soțului ei. Scottie le ură încet noapte bună Juliei și lui S.T. și-și duse soția în dormitor. S.T. se uită la ei cum se îndepărtau, apoi se întoarse spre Julia cu o privire atât de tandră, încât ea nu-i rezistă.

-Sunt fericiți, spuse el simplu.

Julia părea să-i atragă atenția că erau doi oameni complet diferiți, în circumstanțe complet diferite, dar nu o făcu. Faptul că S.T. o adusesse aici însemna mult prea mult. Dintre toate gesturile lui mărețe, pesemne că acesta însemna cel mai mult pentru că el încerca să-i spună că ei ar putea fi fericiți cu o viață simplă. O parte din ea dorea să creadă această idee și să se agate de ea și altă parte din ea se agăța de titlul acela din ziar despre o slujbă plină de călătorii, strălucire și bani.

Noaptea erau lungi și liniștite în Montana. Nu era nimic strălucitor în a munci la fermă. Urcară în camera lor în tăcere. Julia își scoase blugii și-i așeză pe un scaun. Își trase bucata de nailon din păr și se apucă de treabă, separându-și șuvițele și uitându-se în oglinda de la șifonier. S.T. veni în spatele ei, cu cămașa desfăcută, cu poale scoase afară, cu nasturele de la blugi descheiate.

-Încă mai ești supărată pe mine pentru că te-am răpit? întrebă el delicat, cu ochii în ochii ei din oglindă.

-Este un delict federal, îi reaminti Julia cu o privire timidă. S.T. zâmbi larg și dădu din umeri.

-Un bărbat trebuie să facă ceea ce trebuie să facă un bărbat.

-Crezul de cowboy. Julia băgă pieptenele într-o altă porțiune a părului ei lung și des, cu o expresie gânditoare. Îmi plac prietenii tăi.

-Mă bucur. Marea întrebare e dacă mă placi pe mine?

-Uneori mai mult decât pe alții.

-Cred că va trebui să iau ceea ce pot și să mă străduiesc pentru restul. El îi ridică părul și o sărută ușurel pe ceafă. Își trecu mâinile pe sub brațele ei, și-i cuprinse sânii prin materialul subțire al cămășii vechi.

Julia își lăsă capul pe umărul lui și savura fiorul cald care o străbătu la atingerea lui. Dragostea și teama se împletiră înăuntrul ei, strângându-i inima.

S.T. se trase mai aproape apăsându-i mijlocul cu umflătura dură a masculinității sale întărite, cu podul unei palme presându-i ușor pântecul și apărându-i și acel gol dinăuntrul ei, care tânjea să fie umplut. Răsuflarea lui deveni mai grea, amestecându-i șuvițele de păr de pe ceafă. Mângâierea mâinii lui deveni tot mai insistentă pe sân. Julia se smulse din strânsoarea lui și se îndepărtă un pas, cu capul în jos, cu părul căzându-i ca o perdea pe partea stângă a feței.

-Nu în seara asta, S.T., murmură ea. Trebuie să mă gândesc.

S.T. se încruntă în timp ce se îndreptă spre ea și o îmbrățișa din nou.

-Gândești prea mult, murmură el cu o voce răgușită și joasă. Îi îndepărtă ușor cu degetele o șuviță roșcată de pe tâmplă. Privirea lui, adâncă și albastră, o prinse pe a ei și o susținu. În seara aceasta trebuie să simți. Doar să simți, Julia, cât de bine este totul între noi. Cât de mult te iubesc. Îi ridică mâna între ei și o apăsă pe

pieptul lui, așa cum făcuse în prima zi când revenise în viața ei. Simte-mi inima. Bate pentru tine, iubito, șopti el. Doar pentru tine. Nimeni altcineva, pentru nimic altceva. Doar pentru tine.

Ea se uită în sus la el, cu ochii mari și S.T. Își aplecă gura către ea, înainte să-i poată citi nesiguranța. În noaptea aceasta și el avea nevoie să simtă. Avea nevoie să o simtă pe Julia lângă el și împrejurul lui, mângâindu-l cu căldura ei mătăsoasă. Se simțea ca și cum se agățase de ultimul fir de pai și acum îi aluneca printre degete. Răpirea ei fusese acțiunea unui om disperat și în astă seară acea disperare îi stătea pe inimă ca o piatră colțuroasă. Dar dacă pur și simplu ea nu-l iubea îndeajuns? Dar dacă ea ar alege siguranța în ciuda riscului? Ar fi putut să o ducă înapoi în Minneapolis, să renunțe la ideea cu ferma, dar atunci n-ar fi știut niciodată dacă ea avea încredere deplină în el și el știa în adâncul inimii sale că ea trebuie să fie pe deplin a lui. Nu se puteau mulțumi cu mai puțin când ar putea avea totul. Îi îndepărtă cămașa de pe umeri și o lăsă să cadă pe podea, apoi ea făcu același lucru cu cămașa lui. Peste câteva minute erau dezbrăcați și întinși pe patul de fier, cu trupurile mișcându-se într-un dans ritual la fel de vechi ca timpul. Oricât de tare ar fi dorit-o, S.T. se sili să o ia încetișor, să dezmierească fiecare bucată a ei, să-i iubească cu mâinile și gura fiecăre părțicică. Savura gustul dulce al trupului ei de femeie, desfătându-se cu sunetele mângâietoare și sălbatice pe care le scotea ea în timp ce-și arcuia șoldurile pentru a i se dăruia în totalitate. El o aduse pe culmea împlinirii și o ținu acolo până când ea îi șopti, tremurat și frânt, numele. Apoi i se alătură, își uni trupul cu al ei, se uni cu ea până pe culmile extazului și dincolo de ele.

După ce se terminase totul și o ținea în brațe în timp ce ea dormea, se gândi la ziua de mâine și la zilele ce vor urma, la viitorul care i se întindea înainte ca o șosea lungă și prăfuită. Julia trebuia să rămână cu el. Trebuia să o convingă. Ea era iubirea vieții lui. Își aparțineau unul altuia din ziua aceea, lângă lac, când el fugise pe calul lui și o găsisse plângând.

Privi pe fereastră la luna uriașă, care părea atât de aproape încât putea să o atingă. Ți-aș dăruia-o pe o tavă de argint dacă te-ar face să crezi în mine... i-ar fi dăruit orice, tot ceea ce avea, tot ceea ce era. Dar nu-i putea dăruia înapoi încrederea în el. Nu putea decât să încerce să o cucerească iar. Să învingă.

Dedicase cea mai mare parte a vieții lui acestei cauze. O vreme, victoria venise cu ușurință, dar apoi trebuise să lupte pentru a învinge. Va învinge de data aceasta pentru că trebuia să o facă. Inima lui depindea de asta... și la fel și a Juliei. Va învinge în această bătălie pentru dragoste, își promise el în tăcere și o sărută pe Julia pe păr. Va învinge sau va muri încercând

CAPITOLUL 11

Julia se trezi singură.Privi la așternuturile mototolite în care S.T.stătuse întins lângă ea și puse palma pe cearceaf.Era rece.Catifeaua cenușie,densă,a cerului de dincolo de fereastră îi spunea că era devreme.Se sculă încet,împingând pernele la spate și trăgându-și cearceaful până sus,în jurul umerilor.

Îi lipsea.Îi era dor să aibă trupul lui mare lângă ea,ocupând patul.Îi era dor să-i simtă picioarele păroase îngemănate cu cele fine ale ei,îi era dor să-i vadă fața pe pernă,lângă a ei.Voise să se trezească în strânsoarea și căldura brațelor lui și el să facă încet și dulce dragoste cu ea.Așa era când totul era bine.Așa era când ea se simțea în siguranță.Când S.T.o îmbrățișa simțea că tot ceea ce aveau în comun va dura cu certitudine pentru totdeauna și nimic nu-i va despărți.Stând aici singură în pat,i se păru ușor să lase vechile temeri să iasă la iveală din nou.Privi pe fereastră,dar nu văzu decât cerul din Montana și câmpurile cu grâne și avu sentimentul că este ultimul om care mai rămăsese pe pământ.

Ce urma să facă? Să-și asculte inima și să riște totul sau să-și asculte creierul și să se întoarcă acasă în Minneapolis? într-o lume perfectă,ea n-ar fi trebuit să facă această alegere.Ea și S.T.erău părți ale aceluiași suflet,făcuți unul pentru altul în orice situație.Dar nu exista un asemenea lucru,cum ar fi o lume perfectă sau oameni perfecți,ci doar vise perfecte.Visase că-l iubește pe S.T.Dalton,că împarte cu el o casă,că-și clădește o familie împreună cu el.Să îndrăznească ea oare să acorde acestui vis șansa de a se îndeplini,când cea mai mare teamă a ei era că acel vis moare iarăși?

Zgomotul unui motor de avion îi întrerupse Juliei gândurile.La început îndepărtat,i se infiltra doar la marginile conștiinței,ca o mască bâzâind într-un colț îndepărtat al camerei.Dar el deveni mai puternic,se intensifică,avionul năpustindu-se în cele din urmă în jos,peste casă,ca o uriașă pasăre de pradă.

Înșfăcând cămașa de împrumut de lângă pat,Julia sări și merse la fereastră.

Avionul roșu de acrobație a lui Scottie vira în sus și apoi spre nord,întorcându-se pentru o nouă trecere peste casă.

-Îi omor pe amândoi cu mâinile goale,spuse Marni din ușă.Julia se întoarse și-și mușcă buza văzând înfățișarea gazdei sale.Marni își ținea o mână pe cap,cealaltă odihnindu-se precaută pe stomac.Ochii îi erau încercănați,buzele strânse,iar pielea îi era de un alb păstos.

-Grețurile de dimineață? îndrăzni Julia.Marni mormăi.

-E iadul de pe lume.Lasă-mă să fiu prima care-ți spune.Totul îți face rău.Să te miști îți face mai rău.Zgomotul face mai rău.Avioanele astea care-mi trec peste cap la ora șase dimineața îmi fac și mai rău.Oare,totuși,ce fac acolo?

Reeditează Pearl Harbour?

-Nu ştii sigur,spuse Julia uitându-se iarăşi pe fereastră.Avionul dispăruse din vedere,dar motorul mai bâzâia încă.Tocmai mergeam afară ca să văd.Vii şi tu?

-Du-te tu,zise Marni cu o grimasă.Voi veni şi eu de îndată ce voi aduce omagiul tronului de porţelan.Spunând aceasta se întoarse şi se grăbi pe hol.Julia o privi cum se îndepărta,simţind un amestec stupid de milă şi furie.Frate,iată unde o puteau aduce pe o femeie nebuniile lui Storm Dalton.Se simţea geloasă şi cineva care era atât de bolnav în acel moment.Scuturându-şi capul de mânie,ea se grăbi să se îmbrace,trăgându-şi chiloţii şi intrând în blugi,în vreme ce avionul bâzâi pe deasupra.Făcuse încă o trecere peste casă şi se îndepărtă când ea ajunsese pe gazonul din faţa casei.Scottie stătea în mijlocul curţii,cu mâinile în şolduri şi cu un zâmbet mare pe faţa sa lată.

-Ei,ce crezi?

-Cred că tu şi domnul Dalton veţi fi chiar acum scopul a două omucideri,spuse Julia sec.Marni nu e deloc încântată de această deşteptare.Faţa lui Scottie căpătă o expresie nefericită,aproape comică şi el privi îngrijorat spre casa mare.

-La naiba.Am trezit-o pe Marni? Credeam că va putea dormi cu toate astea.
Julia îşi roti ochii în timp ce se cuprinse cu braţele pentru a se apăra de frigul dimineţii.

-Sigur,imaginează-ţi.Zgomotul avionului e la fel cu bâzâitul unui fierăstrău, amplificat cam de nouă sute de ori.Oricum,ce face acolo sus?

Alt zâmbet îşi făcu loc pe faţa lui Scottie şi el îşi ridică un braţ către cer.

-Te cere în căsătorie!

Julia rămase cu gura căscată când se uită în sus,spre cer.De coada micului avion roşu flutura o banderolă lată pe care scria cu litere uriaşe de tipar: *Julia,fiu a mea.*

-Ei,nu-i romantic? spuse Marni,trăgându-şi pe ea un vechi pulover în timp ce li se alătura pe gazon.Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la avionul care se rotea.
Imediat culoarea îi dispăru de pe faţă.

-Doamne,este tare dulce.Scuzaţi-mă cât merg să deversez.

Scottie se întoarse cu ea în casă agitându-se în jurul ei la fiecare pas ca o cloşcă uriaşă.Julia privi dinspre cuplu înspre cer,curenţii calzi fermecând-o pe dinăuntru în timp ce se uita la S.T.care întoarse graţios avionul.

Era dulce şi romantic şi puţin trăsnit.Încă un gest măreţ în încercarea de a-i cuceri inima.Cum ar fi putut să-i reziste unui bărbat care îşi scria dragostea pentru ea pe cer,într-un loc unde aproape nimeni altcineva nu ar putea vedea?

N-o făcea să impresioneze un grup de reporteri.

N-o făcea ca să-i impresioneze pe Scottie sau Marni.O făcea pentru ea.

Tot ceea ce fac,fac pentru tine,iubito.

Aduce avionul chiar deasupra ei,zburând jos și îi făcu din mână în timp ce se îndepărta,rânjindu-i ca o pisică ce a prins canarul.Julia îi făcu la rândul ei din mână,încercând să se încrunte,dar nu reuși să-și stăpânească zâmbetul.El mișcă aripile avionului ca să-i arate că o văzuse,apoi se ridică într-o altă întoarcere mare.*Te iubesc,Julia.Aș face orice să-ți dovedesc aceasta,aș risca tot ceea ce am.*Tot ceea ce risca ea cu adevărat era propria-i inimă.Putea să-și găsească o slujbă nouă,să-și facă prieteni noi,să locuiască oriunde.Dar n-ar fi găsit niciodată un alt bărbat care să-i înduioșeze sufletul așa cum o făcea acesta.Își aparținuseră unul altuia tot timpul.Tot ceea ce avea ea de făcut era să dovedească încă o dată că poate găsi împreună cu el acel inel.

El se întoarse cu avionul,zburând nu mai sus de un metru și jumătate de sol când trecu de hangar.Cu o mișcare rapidă,avionul se roti și trecu peste casă în sus și în jos.Inima Juliei îi zvâcni.Simți cum fiecare celulă roșie a sângelui i se transformă în cenușă.

-Ei,ce ai de gând să spui? întrebă Scottie timid când se întoarse să stea lângă ea.

-Înainte sau după ce-i sucesc gâtul pentru că m-a speriat de moarte? zise ea, încercând să-și ascundă tremurul vocii în sarcasm.Scottie îi spulberă îngrijorarea.

-Asta nu-i nimic.Storm e un pilot clasa întâi.La naiba,el m-a învățat șmecheria asta.Juliei nu-i păsa.Își ținu răsuflarea până ce S.T.își întoarse la loc avionul, dintr-o dată atât de furioasă pe el că făcea ceva atât de prostesc doar pentru a-i atrage ei atenția.De ce nu ar fi putut să o ceară de soție ca orice bărbat normal, după o cină liniștită într-un restaurant plăcut?

Pentru că atunci nu ar fi fost S.T.Pentru că el vedea în risc un mod de a-și arăta dragostea.Pentru că-i plăcea s-o înfurie.Probabil că încă va mai face acest lucru când vor fi bătrâni și fără dinți,ridicându-i presiunea sângelui la nivele periculoase până când cei care aveau grijă de ei l-ar amenința că-i separă în aripi diferite ale clădirii.Ea dădu din cap,un zâmbet timid ridicându-i colțul gurii în timp ce privea avionul roșu urcând și coborând încă o dată.Soarele răsărea deasupra orizontului estic,dând cerului Montanei nuanțe fabuloase de roz și portocaliu,deasupra nesfârșitelor lanuri de grâne.Julia își strânse cu o mână părul răvășit de vânt,iar cu cealaltă își umbri ochii în timp ce privea avionul într-o curbură grațioasă.

-Am de gând să spun da!țipă ea,inima săltându-i în sus împreună cu avionul, hotărându-se să renunțe la siguranța ei și să se implice într-un angajament,

alăturându-i-se lui S.T.pe frânghia suspendată.După care motorul tuși și muri. Juliei îi trebui o secundă să-și dea seama că ceva nu-i în regulă.Apoi absența sunetului o izbi în urechi ca și când ar fi surzit brusc.Făcu un pas înainte simțindu-se vag năucită.Motorul avionului mai dădu un ultim rateu și Julia răsuflă odată cu el,ușurarea inundând-o într-un curent care se termină tot atât de abrupt,lăsând vârtejuri fumegânde în urma sa,în timp ce avionul lăsa să-i iasă din bot un nor gros de fum negru.

-Nu,murmură ea înaintând împleticit.Nu.Nu.Nu!

Ea alerga,cu picioarele moi,cu trupul aplecat înainte,cu mintea detașată de trup,ca și cum erau două entități diferite.Privirea îi ajunse repede la avionul care cădea din cer cu o mișcare ușoară.Timpul deveni ciudat de elastic și Julia se gândi pentru o clipă că ar putea ajunge înainte ca avionul să atingă pământul,dar nu se întâmplă așa.Nu auzi izbitura,ci doar zgomotul inimii sale în urechi,dar înregistra fiecare detaliu: vârful aripii drepte afundându-se în lanul de grâu,aripa frângându-se ca o bucată de carton,botul urmându-i imediat,fuselajul făcând o tumbă și apoi altele,fum și praf ridicându-se dintre sfărâmături,luminate de zorii care apăreau.Julia se aruncă înspre el,cu brațele înotând prin tulpinile de grâu.

Scottie o ajunse din urmă și o depăși,luându-i-o mult înainte.El smulse ușa avionului pe când ea ajunse la rămășițe.Nu o privi,ci își continuă treaba,înjurând tot timpul fulgerul,scandând blestemele ca pe o rugăciune,în timp ce mirosul înecător de gazolină,metal încins și grâu carbonizat se ridica în aer.Julia stătu deoparte și se uită cum muncea el,doar parțial conștientă că hohotea.Apoi ușa se deschise și Scottie îl târî pe S.T.către ea pe când limbi de flăcări portocalii se ridicau în spatele lor.

În toți acești ani cât lucrase ca asistentă la chirurgie,Julia nu fusese în situația de a sta în salonul de așteptare al sălii de urgență,fără a face nimic.Părea cu totul nefiresc.Ar fi trebuit să fie acolo în sală,să ajute.Își dorea să fi putut.Munca îi puse stăpânire pe creier și-i înlătură emoțiile.Exista o logică și o ordine a primului ajutor.Dar nu exista nici o logică în a sta în sala de așteptare, înspăimântată și vinovată.

Te iubesc,Julia.Aș face orice să-ți dovedesc asta,aș risca tot ce am.Totul...Te iubesc,Julia.Ce vrei să fac,să-ți scriu pe cer?

Ea închise ochii de durere când își aminti cuvintele lui S.T.și imediat avu în fața ochilor imaginea feței lui,durerea din ochii săi albaștri,încăpățânarea bărbiei lui când o privea din carlinga avionului.Ar fi dat orice să întoarcă acea clipă.Timpul încremenise între ei,așteptând ca ea să răspundă ceva.Tot ceea ce trebuia să facă

era să-i spună,că-l iubește și că dorește să acorde o șansă acelei iubiri.Dar ea lăsase clipa să treacă.Cramponându-se de vechile ei temeri,ea irosise acea șansă, iar S.T.se simțise obligat să meargă să i-o dovedească.Acum el era în spital luptând pentru viață.Și tot ceea ce putea ea să facă era să stea și să-și frângă mâinile.Mâinile care fuseseră acoperite de sângele lui S.T.Inițial simțise un suflu de teroare și panică la vederea stării în care Scottie îl scosese din avion,dar și le înfrână pe amândouă și începu să acționeze febril pentru a opri sângerarea și a preveni șocul,dându-i tot ajutorul de care era în stare.Marni o ajutase,având antrenament de la cursurile de prim-ajutor,învingând grețurile de dimineață.

Scottie ceruse prin radio un elicopter de salvare de la cel mai apropiat spital și personalul elicopterului îi permisesse Juliei să vină cu ei la spital.

Întreaga întâmplare -accidentul,așteptarea elicopterului,zborul la spital -duraseră aproximativ o oră sau o oră și jumătate.Păruseră zile.Și fiecare minut în care aștepta răspunsul doctorului părea o zi în plus,peutru a-i accentua vinovăția,o zi în plus pentru regrete.

Îl iubise dintotdeauna.Acesta era singurul lucru care conta cu adevărat.De ce nu înțelesese asta mai devreme?Risipiseră destul timp fugind unul de altul și de dragostea care le legase inimile cu ani în urmă.Viața era prea nesigură pentru a cere garanții sau pentru a aștepta condițiile ideale.Ceea ce aveau ea și S.T.era atât de rar.Mulți oameni au căutat toată viața fără a găsi felul acesta de dragoste.Îl avusese în palmă și îl lăsase să-i scape printre degete pentru că-i fusese teamă că-l va pierde.

-Va fi bine,murmură Marni îndesându-i Juliei în mână o ceașcă de cafea.Strânse în mână propria sa ceașcă și se așeză pe un scaun cubic,cu o husă de aceeași culoare ca și covorul cenușiu de pe jos.

-Va fi bine,mormăi Scottie,mișcându-se neobosit încoace și-ncolo în lungimea camerei.Julia îl privi cum se mișca.Vorbea mai mult cu sine însuși decât cu cineva anume,încercând să se autoconvingă.Îi va spune în fiecare zi că-l iubește, se va mărita cu el,va merge oriunde cu el,îi va dăruia suficienți copii pentru a-și face propria echipă de fotbal.Ușile de la sala de urgență se deschiseră și un bărbat cu o față împietrită,îmbrăcat în costumul verde de la chirurgie,păși afară,scoțându-și boneta și trecându-și mâna prin părul negru-tăciune.Avea un aer clar de oboseală,dar autoritatea încă-i strălucea în luminile ochilor negri și în felul în care-și ținea umerii largi.Julia se ridică în picioare instantaneu,mișcându-se spre el.

-Tu ești Julia? întrebă el.Strângerea lui de mână ar fi putut sfârâma și nuci.Eu sunt doctorul Eagle.Julia nu spuse nimic.De-abia se uita la fața lui tăiată în

granit și aștepta.El dădu din cap aproape imperceptibil.Ceva din privirea lui o liniști și ea simți încordarea părăsindu-i trupul.

-Domnul Dalton al dumitale e un bărbat norocos,spuse el liniștit.Mulțumită ție,mi s-a spus.Îi zâmbi strâmb,fapt care îi umaniza mult înfățișarea dură.

Căsătorește-te cu el și rămâi în Montana,domnișoară McCarver.Avem nevoie de asistente la chirurgie așa ca dumneata.Julia trecu peste compliment și peste oferta de lucru.

-Pot să-l văd?

-Un minut.Întins liniștit pe un pat în sala de reanimare,S.T.păruse că a dat o bătălie cu un urs grizzly și o pierduse.Avea arsuri și zgârieturi pe față.Piciorul drept îi era în grips.Avea un bandaj de un alb imaculat pe cap,ca o banderolă.

Monitoarele de lângă pat fuseseră lucruri obișnuite pentru Julia,dar acum,când cineva pe care-l iubea era conectat la ele,arătau ciudat și amenințător.Privirea ei se fixă pe fața rănită a lui S.T.și îi luă mâna între palme,cu degetul mare mângâindu-i inelul ieftin de argint de pe degetul mic.El deschise un ochi și se uită cu atenție la fața ei.

-Bună,șopti ea cu lacrimi de nestăpânită bucurie,ușurare,vinovăție și teamă înnodându-i-se în gât și strecurându-i-se apoi în gene.Ești o priveliște dureroasă pentru ochi,cowboy.

-Probabil o priveliște pentru a îndurera ochii,murmură el cu voce seacă și răgușită,subțire ca a unei stafii.Am risipit-o din nou,nu-i așa,Legs?

Julia dădu din cap,strângându-și nerăbdătoare o șuviță de păr care-i alunecase pe obraz.

-Nu.De data asta eu am risipit-o.Voi rezolva lucrurile pentru tine.Promit.

-Cu mâna pe inimă? întrebă el,colțul gurii schițând o urmă din ceea ce fusese zâmbetul lui faimos.Julia se aplecă peste el și-i trasă un X pe stern.

-Tu ești inima mea,șopti ea,atingându-i obrazul cu buzele.Te iubesc.

Ea ar fi vrut să audă și de pe buzele lui aceste cuvinte care s-o reînvie,care s-o ierte,dar când se trase înapoi ochii lui erau închiși și el căzu într-un somn provocat de pastile.Doctorul Eagle îi așeză o mână pe umăr și o îndepărtă ușurel de pat.

-Îi poți spune mai târziu.

-Așa voi face,spuse Julia hotărâtă,iar mintea deja i-o luase razna pentru a făuri un plan.Poți să pariezi că o voi face.

S.T.deschise un ochi și spionă prin deschizătură în căutarea asistentei Roata Dințată,Coc de fier.Matroana cu fața severă și silueta sa hipodermică nu se zărea

în apropiere.Camera lui era goală,întunecată și rece,cu stururile trase pentru ca soarele să nu pătrundă.Nu era nici urmă de Julia.Își aducea vag aminte că se aplecase deasupra lui,cu ochii în lacrimi,dar nu era sigur dacă fusese realitate sau imaginație și n-avea nici o idee când o fi văzut-o.Timpul fusese complet distorsionat,dilatându-se și contrac-tându-se la nimereală,astfel încât nu știa dacă au trecut minute sau ore sau zile.

Știa doar că intrase și ieșise din somn de câteva ori,mintea sa întrebându-se pentru sine ce e real și ce e ficțiune.

Acum era deplin conștient și un sentiment presant îl străbătu.Julia.Trebuia s-o vadă.Avea sentimentul ciudat că această ultimă ispravă o făcuse să plece de-a binelea.El și blestematele sale de gesturi mărețe.Acesta fusese cât pe ce să-l omoare.Asta urma să-i aducă tot felul de puncte negre în fața Juliei,care deja se temea că va fi părăsită.Ar fi fost al dracului de norocos dacă ea nu s-ar fi urcat deja într-un avion către Minneapolis.

Își descoperi o mulțime de răni când încercă să se ridice.Un picior rupt,coaste rupte,contuzii minore.Nimic din cele care nu i se mai întâmplaseră,doar că nu i se întâmplaseră toate odată.*La naiba*,se gândi el,lăsându-se cu ușurare înapoi pe perne,simțindu-se la fel de neajutorat ca un pui,iar asta avea să complice modul de a cuceri o doamnă.Ușa de la cameră se deschise și el își îndreptă capul spre ea,regretând instantaneu mișcarea.Nu numai că-i provoca o simfonie de tobe în ceafă,dar îi mai și frânse inima când dădu cu ochii de formele pline ale lui Scottie.Prietenul lui îi zâmbi apologetic.

-Știi că nu sunt tot atât de drăguț ca Julia,dar îți aduc vești bune.

-Ai adus cheile de la temniță? Trebuie să ies de aici,prietene.

-Vrei să te ajut să evadezi? Glumești? Scottie aruncă o privire nervoasă peste umăr,spre ușă.E o asistentă acolo care pare că l-ar doborî la pământ și pe Perry Frigiderul.S.T.se încruntă,neliniștea urcând în el:

-Trebuie s-o văd pe Julia.

-Asta-i tot? spuse Scottie,ridicându-și sprâncenele către șuvițele crețe de păr castaniu care-i încadrau fruntea.Ei,la naiba,de ce nu spui așa? îți pot aranja asta.

Lăsând recipientul cu hrană de partea cealaltă a mesei,înconjură patul pentru a se apropia de fereastră și ridică încet stururile.S.T.Îl privea cu o nerăbdare îngrijorată.Afară gazonul de smarald făcea repede loc parcării asfaltate,la marginea căreia soarele de dimineață strălucea deasupra unui mic grup de oameni,adunați în jurul unui trailer uriaș.Pe acesta era ceva de mărimea unui afiș imens,cu o fotografie mărită din infamul articol din ziarul de duminică *Star Tribune*: El în smoching,Julia în rochia ei,zâmbindu-și și privindu-se în ochi în

timp ce dansau.Lângă fotografie era ceva scris cu litere de trei metri: Da!

-Mi-am închipuit că a fost rîndul meu să fac un gest măreț,spuse Julia,intrînd în cameră.S.T.se întoarse încet și-și lipi ochii de ea,de-abia observînd că Scottie se strecurase afară închizînd ușa după el.Blugii ei decolorați îi îmbrăcau picioarele lungi pînă la o pereche de cizme lustruite.Tricoul mov pe care-l purta era nou,cu siluete de cotați urlînd la semi-lună.Părul îi era în starea obișnuită de răvășeală.Aceste lucruri le observă în cel mai abstract mod,detalii pe care le cataloga pentru a și le aminti mai târziu.Privirea i se opri pe fața ei,pe ochii mari de căprioară care se uitau la el cu un amestec tandru de dragoste și dor.Această privire îi făcu inima să vibreze de o nouă speranță.Poate că totuși nu spulberase șansa.

-Vino aici,îi ordonă el,cu mîna stîngă întinsă către ea.Julia se supuse,îngemănîndu-și degetele cu ale lui și se așeză pe marginea patului.

-Semnul acela înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă?

-Frate,dar știu că lipsește educarea atleților în școli,spuse Julia,rotindu-și ochii.Ultima dată cînd am auzit despre asta,da însemna da.

S.T.știu că ea aștepta o revenire vioaie,dar el era prea nervos pentru a-i face plăcerea.Crezuse că o pierduse;acum ea stătea aici,spunîndu-i ceva ce dorea foarte mult să audă,și pentru care aproape că murise.Se întrebă năucit dacă nu delirează.Strânse tare din ochi,încurajîndu-se,în timp ce aștepta ca imaginea Juliei să se metamorfozeze în cea înfricoșătoare a asistentei Coc de fier.Dar asta nu se întîmplă.

-Vei fi a mea? întrebă el încet,căutînd să răzbată cu privirea dincolo de ochii ei,în adîncul inimii.

-Întotdeauna am fost.Întotdeauna voi fi,murmură ea.Pentru totdeauna,amin.

O lacrimă singuratică își făcu apariția printre genele ei,apoi se rostogoli și toată teama și durerea nespuse pe care le simțise în momentul în care avionul se prăbușea,năvăliră încă o dată la suprafață.

-Mi-a fost atît de teamă că am să te pierd,să te pierd de-a binelea.

-Ah,drace,spuse el strîngîndu-i mîna.O mică prăbușire cu avionul? Nu scapi tu așa ușor de mine,iubito.

-Te-aș fi putut pierde cît ai clipi,spuse Julia serioasă.Lucrurile s-au perindat în perspectivă extrem de rapid cînd am văzut avionul prăbușindu-se.Credeam că-mi fusese teamă înainte.Nu știam ce-i aceea frică pînă cînd nu a trebuit să fac față faptului că ai putea muri.

-Eu n-aș fi fost prea încântat de această perspectivă,spuse sec S.T.Ultimul lucru pe care un bărbat vrea să-l facă în mijlocul unei cereri în căsătorie este să se

prăbușească și să ardă. Ochii Juliei fulgerară cu un licăr de mânie aducându-și aminte de riscul nebunesc pe care el și-l asumase.

-Știi,puteai să mă ceri în căsătorie cu picioarele pe pământ,cowboy căpos și mai știi tu cum,cap sec.

-Ce-ai zice de o cerere în căsătorie făcută la orizontală? întrebă el.

-Pune-mă la încercare,îl provocă ea.S.T.dădu ușor din cap încercând să-și păstreze o față neclintită în vreme ce excitarea începea să-i crească.

-Bine.Te măriți cu mine,Julia? Vrei să fii soția unui fermier și să crești copiii unui fermier undeva,într-un loc îndepărtat?Julia îl privi insistent.

-Vreau dacă tu vei fi fermierul.

-Nu te mai temi că te voi părăsi pentru ceva mai bun?Ea dădu din cap,cu ochii încă în ai lui.

-Nimic nu e mai bun decât ceea ce este între noi.Mi-am plănuit să-ți amintesc asta în fiecare zi până la sfârșitul vieții.S.T.îi dăruie faimosul său rânjet,efectul său diavolesc fiind oarecum îmblânzit de sclipirea umedă din ochii săi.

-E o promisiune,Legs?Julia îi zâmbi tandru și își ridică mâna pentru a trasa un X pe pieptul lui.

-Cu mâna pe inimă.

EPILOG

Cerul era de un albastru care părea că fusese luat dintr-o ceașcă de cobalt, frumoasă și delicată.Julia stătea întinsă în iarbă,inspirând adânc aroma florilor sălbatice și a pământului cald,ascultând zgomotul dulce al lacului lovind țărnelul. Era un mod perfect de a petrece o zi perfectă într-un loc perfect.Totul era în armonie cu lumea sau va fi de îndată ce S.T.i se va alătura.

De-abia îi trecu acest gând prin minte că și auzi zgomot de copite.Se ridică pe coate și privi cum el venea călare trecând dealul într-un galop leneș.Stătea pe spatele armăsarului cenușiu cu ușurința unui om născut în șa,cu umerii trași spre spate,cu capul ridicat.Îi simți privirea albastră ca un laser,fixând-o cu mult înainte de a-i vedea ochii de sub borul pălăriei negre Stetson.Dădu intensitate focului care mocnea în ea de câteva zile.

Se așeză și-și îndoi grațios picioarele lungi sub ea pe când el își opri capul înaintea ei doar cu o schimbare aproape imperceptibilă a centrului de greutate.

-Ce faci aici? întrebă el trăgănat.

-Orice îmi place,replică ea,cu un zâmbet ușor pe buze.

El își dădu pălăria pe ceafă și se aplecă peste oblâncul șei,un zâmbet de pisică Cheshire arcuindu-i colțurile gurii.

-Ce-ai zice de ceva care mi-ar plăcea mie? Julia arcui o sprânceană.

-Am promis să o fac și să o țin tot așa,nu?

-Da.Descăleca de pe armăsar și-l trimise să pască,fără a-și desprinde ochii de pe Julia.Veni către ea,încă șchiopătând ușor fără nici un alt semn al accidentului care aproape că-i răpusese viața.Julia se cutremura încă la gândul că fusese cât pe ce să-l piardă pentru totdeauna,nu pentru o carieră strălucită ci pentru moarte. El era puntea ei de suflet,inima ei.Nu voia să-și imagineze viața fără el.

-Vino aici,cowboy,spuse ea ridicându-se și deschizându-și brațele către el.Acum că ești al meu,vreau să te țin tot timpul.

-Mie-mi sună bine,doamnă Dalton,murmură S.T.,îmbrățișând-o strâns.Ea era dragostea lui,viața lui,viitorului lui.Fusese întotdeauna.Deși era doamna S.T. Dalton doar de câteva săptămâni,el nu-și putea imagina viața fără ea,nu-și putea imagina cum ar dormi fără ea în brațe sau cum s-ar trezi fără ea ghemuită lângă el.O sărută pe tâmplă și ridică o mână către nasturele de sus al cămășii pe care ea o scosese din dulapul lui și o purta.

-Nu așa repede,șmecherule,spuse ea sec,împingându-l înapoi până ajunse la buzunarul de la piept al cămășii lui.Ce-i asta?

-Oh,asta.El chicoti când se uită la ilustrata ce înfățișa un vulcan în erupție în Hawaii.Doar o veste de la proaspeții căsătoriți.

Întorcând ilustrata,Julia citi cu voce tare: S-a dovedit că totuși nu e plictisitor! Cu dragoste și fericire pentru tine și bărbatul vieții tale.Doamna Robert Christianson.P.S.Noul Tradiționalism a înfrânt Deceniul Eului.

Julia nu se putut abține să nu chicotească.Liz și Robert căsătoriți.Focul și gheața. Impulsiva,impetuoasa Liz și practicul,pragmaticul Robert.N-ar fi crezut niciodată asta dacă n-ar fi văzut-o cu proprii ochi.

-Ei,ce zici de asta? spuse ea cu un zâmbet.

-Zic că-mi place,răspunse S.T.tărăgănat,întinzându-se iarăși până la nasturele de sus al cămășii ei.Privirea lui se înfierbântă și vocea îi deveni joasă și aspră.

-Ce zici tu de asta,doamnă Dalton?Trupul Juliei răspunse instantaneu la semnalele lui,fiori fierbinți străbătând-o asemeni unor panglici fluturânde.Îi aruncă o privire malițioasă printre gene în timp ce ilustrata îi alunecă printre degete.Își înlănțui brațele în jurul gâtului lui și-l împinse ușurel pe iarbă.

-Ce zic de asta? repetă ea,privind în sus la fața soțului ei,cu ochii întunecați și încălziți de dragoste și strălucirea dorinței.Îmi place să fiu luată de furtună.

S.T.zâmbi și-și aruncă pălăria într-o parte.

-Ei,asta-i ziua mea norocoasă...

SFARSIT